„Hannu Rajaniemi este, fără îndoială, unul dintre cei mai inteligenți și incitanți scriitori de science fiction de astăzi."

Tor.com

HANNU RAJANIEMI

ÎNGERUL CAUZALITĂȚII

Al treilea volum din seria Jean le Flambeur

NAUTILUS

HANNU RAJANIEMI s-a născut în 1978 la Ylivieska, Finlanda, dar a trăit mare parte din viaţă în Marea Britanie şi a scris în limba engleză. A studiat matematica la Universitatea Cambridge şi a obţinut un doctorat în fizică matematică la Universitatea din Edinburgh. În septembrie 2010 prestigioasa editură Gollancz din Marea Britanie şi apoi TOR din Statele Unite i-au cumpărat şi i-au publicat volumul de debut, *Hoţul cuantic* (Nemira, 2015), numai pe baza primelor 20 de pagini din manuscris. Un an mai târziu, cartea a fost nominalizată la Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut şi este considerată atât de critici, cât şi de fanii literaturii science fiction unul dintre cele mai bune debuturi din ultimii ani. În 2012 a apărut *Prinţul fractal* (Nemira, 2016), volumul al doilea al seriei, iar în 2014 s-a publicat a treia carte, *Îngerul cauzalităţii.* În prezent, Hannu Rajaniemi locuieşte în California.

HANNU RAJANIEMI

ÎNGERUL CAUZALITĂŢII

Al treilea volum din seria
JEAN LE FLAMBEUR

Original: THE CAUSAL ANGEL (2014)

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Pentru Zuzana

„S-a întrerupt şi a bătut din picior:

— Lupin, blestematule! Chiar n-o să te schimbi niciodată, chiar o să rămâi cinic şi plin de ură până în ultima clipă a vieţii? Fii serios, la dracu'! E timpul să fii serios! Acum ori niciodată!”

MAURICE LEBLANC, *813*

„Poate că ţi-e imposibil să-ţi imaginezi sfârşitul lucrurilor când eşti copil. Deşi era în plin război, fetiţa cea firavă se temea mai mult de veşnica plictiseală, de posibilitatea de a nu face nimic care contează, de gândul de a-şi petrece zi după zi fără să se ducă nicăieri decât de moarte sau de sfârşitul lucrurilor.”

A.S. BYATT, *Ragnarok, The End of the Gods*

„Seaton a rânjit din nou:

— Ei bine, ai ştiut întotdeauna că în primul rând mă interesează să facem tot mai mult şi tot mai bine.”

E.E. „DOC” SMITH, *Skylark DuQuesne*

Prolog

Singură pe plaja dinafara timpului, Joséphine Pellegrini constată că este dezamăgită de sfârşitul lumii.

Soarele aproape c-a apus, o flamă portocalie aflată imediat dincolo de marginea întinderii calme a mării. Globul Pământului atârnă pe cer. Tentacule negre se urmăresc reciproc în alb şi albastru, lăţindu-se ca tuşul vărsat. Sunt dragonii lui Matjek Chen, care transformă materia şi energia şi informaţia în ei înşişi. În scurt timp se vor îngropa în scoarţa planetei muribunde pentru a înghiţi rămăşiţele biosferei bacteriale subterane. Când acel ultim bastion de viaţă va pieri, ei se vor devora reciproc şi va rămâne doar un glob mort de praf şi roci.

Ca mod de desfăşurare a Ragnarök-urilor, pellegrina a văzut şi chestii mai bune. Ultima a fost naşterea glorioasă a ceva nou. Aceasta nu este decât vestejirea finală a unei placente străvechi, cu termenul de mult depăşit.

Ea continuă totuşi să privească, de dragul lui Matjek: a fost ultimul lucru făcut de el înainte de a fi luat de Ultradezertor. Superbul, sclipitorul şi periculosul Matjek. Era tipul de gest măreţ pentru care ea l-a iubit, puţin cam copilăros, dar mai vast decât multe lumi. Îşi îngăduie să-i ducă dorul pentru o clipă, să simtă lipsa privirii lui sfredelitoare, a surâsului său calm.

Ba chiar îl iartă pentru că a întemniţat-o în această cochilie mintală. Este *veche,* precum coconul de carne din care pellegrina a eclozat cu secole în urmă. Nisipul fin şi alb este rece sub picioarele ei desculţe, acoperite de vene. Când îşi cuprinde umerii cu palmele, încercând să se încălzească, simte sub degete carnea fleşcăită a braţelor. O durere ascuţită i se deplasează peste şale încetişor, ca un crab. *Vârsta este temniţa cea mai crudă.*

Ea ar fi trebuit să fie miloasă, după victorie. A vrut doar să-i arate lui Matjek cum să conducă Universul. Şi l-ar fi cruţat, în cele din urmă.

Însă instrumentele ei au eşuat. Trădătoarea şi

nerecunoscătoarea Mieli s-a răzvrătit în momentul crucial, refuzând destinul glorios pe care i-l plănuise Joséphine.

Apoi Jean al ei.

Hoţul a trădat-o. Bijuteria Kaminari, cheia încuietorilor Planck, cea pentru al cărei furt Joséphine l-a readus din iad, a fost un fals, creat de el cu decenii în urmă, ca să-şi bată joc de ea. Va plăti pentru asta, scump. Nu este suficient să fie devorat de cod-sălbatic în interiorul navei lui Mieli.

Instrumentele se strică mereu. Ea n-ar fi trebuit să fi uitat asta.

Iar acum ea este aici, întemniţată de Ultradezertor. A părăsit-o după ce a văzut mesajul din interiorul bijuteriei.

Până la urmă voi lua totul, a spus el. *Dar tot am nevoie de tine.*

Ca şi cum *ea* ar fi fost un instrument pe care să-l foloseşti şi apoi să-l arunci, după ce avea să-i dea totul abominaţiei. Joséphine fusese cea care o trimisese pe Mieli să-l scoată pe Ultradezertor din închisoarea Dilema şi să se asigure că era ascuns în mintea hoţului, gata să fie descătuşat dacă Jean ar fi fost prins. Un scop pe care l-a împlinit admirabil, până când l-a înghiţit pe Matjek şi a început să aibă iluzii de grandoare.

Trebuie să fie educat. Ea inspiră adânc aerul cu iz sărat al mării, pentru a-şi însufleţi scânteia de furie incandescentă din piept.

Ea nu va fi întemniţată de o creatură deformată, prăsită greşit în una dintre serele de gogoli ale lui Sasha. Ea va sparge închisoarea aceasta micuţă, amintirea aceasta de prost gust din copilăria lui Matjek, la fel cum el a spart Pământul.

Ultradezertorul a fost un prost că a lăsat-o singură aici.

Încetişor, ea se aşază, ignorându-şi protestele oaselor. Îşi înfige degetele adânc în nisipul care păstrează un ecou al căldurii zilei imaginare. Îl lasă să-i curgă printre degete. Grăunţele scânteiază în ultimele raze de soare. Ea priveşte mai îndeaproape, încearcă să vadă formele particulelor de nisip, toate detaliile lor neregulate.

Niciun virt, nicio sandbox nu este vreodată perfectă: asta a învăţat de la Jean şi n-a uitat. Iar acesta este un virt vis, facsimilul unui jannah străvechi, nu ceva construit pentru a întemniţa un Fondator. Aici vor fi gogoli demiurgi, creatori de lumi care umplu golurile când ea priveşte prea îndeaproape.

Uite aşa. Sub privirea ei, ţesătura virtului pâlpâie o secundă. Ea îşi împinge codul de Fondator în crăpătură: *lucruşorul roşu şi patul şi jurământul.* Vălul realităţii se deschide doar puţintel, îi îngăduie să simtă firmamentul, muchiile dure de sub moliciunea nisipului. Este protejat cu codul lui Matjek, desigur. Însă ea poate auzi şoapte.

Cine? Fondator? Xiao! Frică! spun ele. Demiurgii se înfioară şi fug sub atingerea ei, dar ea le vorbeşte, îi convinge. *Aşteptaţi. Staţi. Rulaţi!*

Ea cunoaşte copyclanul ăsta. Sunt sârguincioşi, copilăroşi şi foarte, foarte singuri.

Ei o ascultă, brusc curioşi. Ea zâmbeşte. Poate că este închisă într-o cochilie mintală decrepită, poate că nu are aspectul de Primă, totuşi continuă să fie Joséphine Pellegrini, străveche mai presus de orice răfuială, şi ea ştie cum se îmblânzesc gogolii. Poate că este întemniţată aici, dar dacă le poate comanda demiurgilor, poate că va putea crea o umbră parţială a ei, o umbră mai micuţă, care să se strecoare prin crăpături.

Mai întâi, un test.

Pictaţi cerul pentru mine, le cere. *Pictaţi până departe şi pictaţi larg. Pictaţi Sistemul.*

Fericiţi, ei se grăbesc să se supună. Asta le-a spus stăpânul lor să facă, să modeleze virtul ca şi cum ar fi un vis, să-l umple cu poveştile pe care alţi gogoli le culeg din îndepărtata lume exterioară şi cu poveşti spuse înăuntru.

Cerul învie cu foc şi război.

Joséphine priveşte cum Sistemul fierbe de mişcare ca un muşuroi de furnici zgândărit.

Demiurgii i-l arată sub forma unei galaxii rotitoare, în care fiecare stea este o navă. Magistrala, artera

gravitaţională a Sistemului, este inundată de refugiaţi – civilizaţiile inferioare ale Centurii, care s-au adunat de atâta timp cât mai aproape de strălucirea Sobornostului, sperând să prindă o scânteie. Ele fug, crezând că a sosit finalmente marele seceriş al grânelor minţilor lor. Joséphine pufneşte: ar trebui ca ele să aibă mare noroc ca să slujească Marea Misiune Comună.

Sunt umbre pe peretele unei peşteri, comparativ cu vederea prin miliardul de ochi al aspectului ei de Primă, dar ea are grijă să strălucească încântată spre demiurgi. *Frumos făcut. Acum arătaţi-mi-le pe surorile voastre.*

Cerul se extinde şi arată Soarele înconjurat de maşini de exploatare solară şi fabrici de cerebromaterie ale Sobornostului, se depliază într-o hartă supradimensională a raioanelor şi oblastelor şi guberniilor, şi virturile multifaţetate din interiorul lor, nenumărate semnale gogol în neuronii vastului creier al Sobornostului, o reţea cosmică de gândire. Un creier aflat în război cu sine însuşi.

Surorile ei se luptă cu vasilevii şi hsien-kuele. Este o confruntare mult aşteptată, după secole standard şi eoni subiectivi de intrigi şi înjunghieri pe la spate. Ea ştie că copyclanul pellegrinelor va pierde. Războminţile şi armele Fondatorilor sunt egale, şi doar numerele contează.

Cu toate acestea, nu-i prea târziu. Un plan i se formează deja în minte. Ceva pentru a-i uni pe toţi Fondatorii, asta îşi dorea în primul rând. Ultradezertorul poate fi încă instrumentul ei, un inamic care îi va sili până şi pe vasilevi şi hsien-kue să i se alăture. Sasha o va urma şi restul se vor alinia cuminţi după ei…

Joséphine se încruntă. Ceva nu-i în regulă în ţesătura bătăliei. Reflexia nenumăratelor ei sine pe cer este deformată, ca o imagine într-o oglindă strâmbă.

Brusc ea desluşeşte patternul, vede modul de acţionare a Ultradezertorului. Se uită la o apocalipsă, mai mare decât oricare alta pe care a visat-o vreodată Matjek, creată din orbite, bătălii şi gândwispuri.

Priveşte mult timp războiul. Este ca şi cum s-ar uita în

ţeava unei arme şi ar vedea butoiaşul rotindu-se, inevitabil şi mecanic, percutorul coborând înainte de tunet, de fulgerul alb şi de beznă.

În clipa aceea ea înţelege ce este cu adevărat Ultradezertorul.

În cele din urmă închide ochii şi se întinde pe nisipul rece, cu braţele de o parte şi de alta, ca un cadavru. Ascultă zgomotul alb al mării.

El a vrut să văd asta, se gândeşte. *Ştia ce voi face. De aceea m-a părăsit aici.*

Pentru prima dată în secole, un vid creşte înăuntrul ei, ispita de a pune capăt lucrurilor, finalmente.

Eşti tristă? întreabă demiurgii. *Îţi vom arăta mai multe! Noi suntem pictorii cerurilor, făuritorii lumilor, cântăreţi, plăsmuitori!*

Ea îşi încleştează mâinile în pumni. Încheieturile degetelor o dor. Se scoală în capul oaselor şi se uită la plaja care se întunecă. Urmele paşilor ei se înşiruie regulat, una după alta, respectând curbura ţărmului.

Se ridică în picioare.

Este rândul meu să vă arăt ceva, zice ea. *Dacă mă ajutaţi, vă putem face un prieten.*

Noi ascultăm! Noi facem! Noi plăsmuim! spune corul demiurgilor.

Ea începe să meargă, călcând cu paşi înceţi, obosiţi, în propriile urme lăsate în nisip. Valuri reci îi clipocesc pe picioare.

Pe cer începe adevăratul sfârşit al lumii. Joséphine îl ignoră. Este ocupată să clădească o ultimă speranţă, din amintiri şi nisip.

1. HOŢUL ŞI ULTIMA BĂTĂLIE

Abia am trecut de orbita lui Marte, când Matjek deduce adevărul despre Narnia şi mă ajută să găsesc urma lui Mieli.

— Acela poate fi sfârşitul! spune el şi ridică o carte.

Este un volum mare, purpuriu şi ponosit, care are pe copertă o imagine ca o fereastră rotundă prin care se văd oşti care se încleştează. Trebuie s-o ridice cu ambele lui mânuţe de copil de patru ani. Se luptă cu greutatea ei şi până la urmă o trânteşte pe masa din faţa mea.

Ultima bătălie de C. S. Lewis, notez eu oftând. *Asta înseamnă întrebări dificile.*

În ultimele zile subiective, micuţul virt principal al navei noastre, *Dulapul,* fusese un loc calm. L-am creat bazându-mă pe un vis despre care mi-a povestit Matjek. Este un labirint cu iz de tămâie, alcătuit din rafturi înalte de cărţi, pline cu volume aleatoriu îngrămădite, de toate mărimile şi culorile. Matjek şi cu mine obişnuim să stăm la o măsuţă din lemn grosolan, în zona mică de cafenea din faţă, puternic iluminată de raze difuze de soare pătrunse prin ferestrele display.

Afară – acel „afară” pe care virtul ni l-a zugrăvit pe sticla imaginară – se află fluxul turbulent al Magistralei, mii de luminowispuri, rocnave calmonave, călăreţi-de-fascicule şi alte vehicule de toate felurile, reflectate de pânzele solare ale *Dulapului* în nenumărate fragmente scânteietoare. Iar undeva în spate, în umbre, cărţile albastru-argintii ce conţin minţile comprimate fractal ale oamenilor, djinnilor şi zeilor Sirrului şoptesc între ele cu voci de hârtie.

Până acum Matjek îşi citise cărţile în tăcere, rezemându-şi bărbia pe pumni. Ceea ce-mi convenea de minune; fusesem ocupat s-o caut pe Mieli în ţipetele de moarte ale Pământului.

— Nu pot să moară toţi pur şi simplu! Nu-i corect! zice Matjek.

Mă uit la el şi-mi învârt între degete unica bijuterie de la

colonia zoku Magistrala: un disc de cristal de culoarea smaraldului, care conţine un păienjeniş de vene lăptoase, un cadou primit de la un cetamorf prietenos.

— Ascultă, Matjek, îi spun. Vrei să vezi o scamatorie?

Îmi răspunde printr-o privire dezaprobatoare. Ochii îi sunt sinceri şi intenşi, o privire albastră sfredelitoare care-i contrazice chipul rotund şi moale. Îmi readuce amintiri inconfortabile din vremea când sinele lui mai vârstnic m-a prins şi mi-a demontat creierul, neuron cu neuron.

Îşi încrucişează braţele peste piept cu un gest imperios.

— Nu. Vreau să ştiu dacă există şi un sfârşit diferit. Ăsta nu-mi place.

Dau ochii peste cap.

— De obicei există un singur sfârşit, îi spun. De ce nu-ţi cauţi altă carte să citeşti, dacă nu ţi-a plăcut aia?

De fapt nu vreau să port conversaţia asta chiar acum. Minionii mei – un roi de agenţi cognitivi open-source, care descind pe departe din şoareci şi viermi nematozi – scotocesc spimescopurile publice din Sistem, căutând date publice despre distrugerea Pământului. În capul meu este un flux constant de qupţi, picături reci de ploaie informaţională dinspre furtuna de nave dinafara pereţilor vehiculului nostru străvechi.

Şi fiecare dintre ele este ca bătaia unei pendule ce anunţă timpul de când a plecat Mieli.

O transmisie în direct de la un şoim-de-vid ceresian. Un flux granulat înregistrat de pelicula de bacterii fotosensibile de pe aripile de pânze solare ale unui organism spaţial fragil fără conştiinţă de sine, care urmărea o femelă din specia sa pe lângă Pământ. *Următoarea.*

Un <SPIME> de la reţeaua de aperturi sintetică a coloniei zoku Sagan de pe Ganymede, flux public.

Inima îmi tresare. *Nu-i rău.* Un set de date hiperspectral de acum câteva zile îmi fulgeră pe lângă ochi, ca şi cum aş zbura prin auroră boreală, perdele multicolore de lumină ce arată în detaliu amănunţit atât suprafaţa Pământului, cât şi spaţiul înconjurător. Dragonii sunt spintecături întunecate

în toate straturile, dar nu-mi pasă de ei. Îmi vine un gând şi transfochez în punctul Lagrange L2 şi norul de gunoaie tehnologice în care ar trebui să se găsească *Perhonen. Haide!*

— Dar vreau să ştiu, rosteşte un glas îndepărtat şi insistent. Cine era Regele? Ce se afla dincolo de ocean? De ce Aslan nu mai era leu?

Imaginea spime este îndeajuns de detaliată pentru a arăta traiectoria spaţio-temporală şi istoria fiecărui fragment sintobiotic şi a fiecărui nanosat mort din acea micuţă Marea Sargaselor spaţială… atât doar că acolo ar trebui să fie şi *Perhonen,* nava lui Mieli, dar nu este. Înjur în barbă.

— Ai spus un cuvânt urât!

Undeva foarte departe, Matjek mă trage de mânecă.

Este frustrant. Toate datele publice pe care le pot găsi sunt subtil denaturate, până şi cele cu filigrane cuantice presupus imposibil de falsificat de la senzorii zoku. Este ilogic, decât dacă nu cumva se desfăşoară o operaţiune majoră de spoofing. Mă face să mă-ntreb dacă nu cumva este prea târziu.

Unde dracu-i ea?

Mă frec la ochi, trimit minionii să scotocească reţelele ad-hoc ale Magistralei ca să vadă dacă fenomenul a mai fost observat şi de altcineva. Apoi le las qupţii să se topească în zgomotul de fundal îndepărtat. Brusc simt lipsa gogolilor-spioni ai lui *Perhonen,* deşi nu pe atât de mult pe cât simt lipsa navei în sine.

— De ce au trebuit până la urmă să se uite la faţa lui?

Într-o situaţie ca asta, ea ar fi ştiut exact ce anume să spună.

— Uite ce-i, Matjek, eu sunt foarte, foarte ocupat acum. Trebuie să muncesc.

— Te pot ajuta. Mă pricep la muncă.

— Sunt chestii pentru adulţi, rostesc eu cu atenţie. Cred că ţi s-ar părea plictisitoare.

El nu pare impresionat.

— Aşa zice mama mereu, dar am mers o dată cu ea la

serviciul ei şi a fost amuzant. Am spart o piaţă de derivative cuantice.

— Munca mea nu-i nici pe departe aşa excitantă ca a mamei tale.

În chiar clipa când rostesc cuvintele acela, ştiu că am comis o greşeală.

— Nu te cred. Vreau să-ncerc!

Se întinde către bijuteria mea zoku. O ridic, o rotesc între degete şi o fac să dispară.

— Matjek, nu este politicos să iei jucăriile altora fără să ceri voie. Mai ţii minte ce ţi-am spus? Ce facem noi aici?

El se uită în podea.

— O salvăm pe Mieli, murmură după aceea.

— Exact. Doamna cea drăguţă cu aripi care a venit să te viziteze. De aceea m-am întors la tine. Aveam nevoie de ajutorul tău. De aceea suntem în *Dulap.* Eu te-am lăsat s-o botezi, da?

Încuviinţează din cap.

— Şi de cine o salvăm noi pe Mieli?

— De toţi, zice Matjek.

Ai grijă de ea. Pentru mine. Promite-mi, a spus *Perhonen.*

Când un Vânător Sobornost ne-a atacat, nava a încercat s-o salveze pe Mieli, expediind-o în spaţiu. Sunt sigur că la momentul acela a părut o idee bună.

Problema este că Mieli a slujit Sobornostul timp de două decenii şi că poartă în cap un gogol Fondator. În Sistem există prea multe forţe care doresc acces la genul acela de informaţii, mai ales acum. De exemplu, zokul Marele Joc, braţul spionajului zoku. Poate că vor fi *drăguţi,* dar când o vor găsi, îi vor felia mintea ca pe o portocală. Pellegrinii, vasilevii, hsien-kuele sau chenii vor fi mai puţin politicoşi. Ca să nu mai spun de compania de mercenari în care ea s-a infiltrat şi pe care a trădat-o pe Pământ.

Trebuie s-o găsim, înainte s-o găsească altcineva. Şi au trecut deja câteva zile standard.

Chiar dacă aş fi ştiut unde era ea, n-ar fi fost uşor să ajung acolo. Buna noastră navă, *Dulapul,* este cu puţin mai

mult decât un ghem din nanotuburi de carbon, în interiorul unui boţ de cerebromaterie de mărimea unei cireşe, remorcată de pânze solare aidoma unor zmeie în lungul unui braţ Centură al Magistralei spre Saturn. A eclozat dintr-un proiectil Wang de 3.000 de tone. Eu am aprins sub ea 150 de kilotone de explozibil nuclear ca să scăpăm de pe un Pământ muribund. Fragmente ale învelişului care a protejat nava continuă să plutească în jurul nostru, un puzzle tridimensional de oţel, bor şi fuioare de gel antiacceleraţie care o urmează ca un siaj de hârtie igienică ce flutură pe geamul unui automobil. Nu este vehiculul pe care l-aş fi ales pentru o urmărire de mare viteză prin tot Sistemul.

Iar dacă o voi găsi pe Mieli şi ea află ce s-a întâmplat cu *Perhonen,* va curge sânge. În principal, sângele meu.

Îl prind pe Matjek de umeri, cu blândeţe.

— Exact. De toţi.

— Şi eu vreau s-o ajut pe Mieli.

— Ştiu. Dar acum o vei ajuta cel mai bine dacă taci din gură şi mai citeşti ceva acolo. Poţi să faci asta?

El ţuguie buzele.

— Prinţesa a zis c-o să avem o aventură. N-a zis că tu va trebui să munceşti aşa mult.

— Ei bine, Prinţesa nu ştie totul.

— *Ştiu* asta. De-aia am vrut să vorbesc cu tine. Am crezut că erai prietenul meu.

Brusc simt un gol în piept.

Detest s-o admit, dar motivele mele pentru aducerea lui Matjek au fost egoiste: jannahul lui a fost singurul loc pe care Dragonii lui Chen aveau interdicţie să-l atingă.

Şi mai este faptul că, destul de recent, am fost gata să-i fur sufletul.

— Bineînţeles că sunt prietenul tău, Matjek. Ce anume te-a tulburat atât de mult în carte?

El ţopăie de pe un picior pe altul. După aceea mă priveşte cu ochii lui limpezi.

— Locul ăsta este ca Narnia? întreabă el. Amândoi

suntem cu-adevărat morţi?

Mă holbez la el.

— De ce spui asta?

— E logic, dacă te gândeşti. Îmi amintesc când am mers în camera albă a domnului Perenna. Eram cu adevărat bolnav. Acolo era un pat, după care am ajuns pe plajă şi m-am simţit din nou bine. Nu m-am gândit niciodată la asta cât timp am fost acolo. Mi-am văzut doar de joacă. Mama şi tata au spus că mă puteam juca niţel mai mult. Ei aveau să se întoarcă, dar nu s-au mai întors niciodată. Era ca şi cum aş fi visat. Însă Mieli a venit şi m-a trezit. Aşa că poate c-am fost bolnav şi că am murit în lumea reală, iar plaja este Narnia şi tu eşti şoarecele Reepecheep.

Matjek avea patru ani când mintea i-a fost copiată în jannah. Ultimul lucru real pe care şi-l aminteşte este drumul la compania de asigurare pentru upload împreună cu părinţii săi; restul este o după-amiază nesfârşită pe plajă. Din câte ştie el, unul dintre prietenii lui imaginari, cel căruia îi spune Prinţul Florilor, s-a întors şi l-a luat într-o aventură. Eu nu izbutesc să mă conving să-i spun că părinţii lui au murit cu secole în urmă şi că lumea pe care o cunoştea a fost înghiţită de Dragoni care au fost creaţi de viitorul lui sine.

— Matjek…

Pentru o fracţiune de secundă îmi examinez opţiunile. I-aş putea rula gogolul înapoi cu câteva zile, l-aş putea face să uite totul despre mine şi despre *Ultima Bătălie.* I-aş putea recrea plaja. El ar putea continua să se joace de-a pururi.

Inspir profund. De data asta Mieli a avut dreptate. Trebuie să ştii când să tragi linie. Nu-l voi transforma pe Matjek într-un gogol editat, aşa cum sunt eu. Şi în niciun caz nu voi construi o temniţă pentru băiat.

Îi prind mâna micuţă în mâna mea. Îi strâng uşor degetele, căutându-mi cuvintele.

— Matjek, tu nu eşti mort. A fi mort este cu totul altfel. Crede-mă, o ştiu. Însă lucrurile pot fi reale în feluri diferite.

Părinţii tăi n-au crezut niciodată în noi, nu-i aşa? În mine, în Prinţesă, Soldat şi Kraken?

Am nevoie de un efort serios ca să rostesc cu glas calm numele acelea. Prietenii imaginari ai lui Matjek – sau descendenţii lor îndepărtaţi, Aunii – mă tulbură. Ei susţin că aş fi asemenea lor şi că m-au salvat de codul-sălbatic care m-ar fi devorat în atmosfera Pământului. Totuşi n-au salvat-o pe *Perhonen.*

Matjek clatină din cap.

— Asta pentru că noi trăim într-o lume pe care ei n-o pot vedea, lumea poveştilor. Îţi promit că după ce o vom găsi pe Mieli, te voi duce înapoi în lumea reală. Însă mai întâi am nevoie să mă ajuţi. De acord?

— Bine.

El smârcâie din nas. Eu îmi înăbuş un oftat de uşurare.

După aceea el mă priveşte din nou.

— Prinţule?

— Da?

— Eu uit întotdeauna poveştile din visurile mele. Copiii uită întotdeauna Narnia. Oare îmi voi reaminti de tine când mă voi întoarce?

— Bineînţeles.

Cuvintele îmi răsună în minte ca tunetul. *Reamintire. Asta e!* Rânjind ca un dement, îl ridic pe Matjek în braţe şi-l strâng drăgăstos cu putere.

— Eşti un geniu!

Căutam urma lăsată de Matjek în sursele de date publice care fuseseră compromise de forţe necunoscute. În sistemul solar există însă un loc unde ei îşi reamintesc *totul.* Şi păstrează secretele mai bine ca oricine.

Stabilirea unei legături-qupt anonime pentru a vorbi cu Regele planetei Marte nu-i simplă, dar lucrez cu febrilitate acum când am în sfârşit un plan. L-am încurajat pe Matjek să încerce după aceea un roman fantasy neuroadaptiv, generat algoritmic, de la sfârşitul secolului al XXI-lea: sper că-l voi ţine ocupat pentru o vreme.

Ne aflăm la câteva minute-lumină de Marte, aşa că-mi

încetinesc tactul subiectiv al ceasului pentru a simula o conversaţie în timp real. Creez un sub-virt de timp-lent şi păşesc înăuntrul lui: nimic elaborat, ci doar un fragment din vizita mea la simularea vechiului Pământ realizată de hsien-kue – un bar dintr-un subsol parizian, plin de animaţia prietenoasă, totuşi calmă, a expatriaţilor.

Fac o pauză scurtă pentru a savura un cocteil screwdriver. Teoretic, detectivul şi cu mine eram adversari şi aş detesta să-i cer ajutorul, chiar dacă n-ar fi fiul fostei mele iubite Raymonde. Fac un efort de ultim minut ca să mă gândesc la alte opţiuni, decid că nu există nici una şi trimit primul qupt, având grijă să-i ataşez un zâmbet.

Ce mai faci, Regele meu?

Nu-mi spune aşa, soseşte răspunsul. **Habar n-ai cum este.** Quptul poartă sentimentul de frustrare al dinţilor încleştaţi şi eu surâd.

Este un titlu pe care l-ai câştigat, Isidore. Ar trebuie să-l îmbrăţişezi.

Ce doreşti, Jean? Nu mă aşteptam să te mai aud. Să nu-mi zici că-ţi doreşti Ceasul înapoi.

În mod clar, băiatul a crescut.

Poţi să păstrezi Ceasul. Parcă-mi amintesc că aveai probleme cu punctualitatea, sau cel puţin aşa spunea Pixil. Mi-ar plăcea să-l las să reflecteze la asta pentru o vreme, dar timpul este scurt. **Nu, am nevoie de altceva. De ajutorul tău. Este ceva urgent.**

Ce s-a-ntâmplat pe Pământ? Interogaţia lui este flămândă. **Ai avut vreo legătură cu evenimentele acelea?**

Este mai bine să nu ştii detaliile. Cât despre cele întâmplate – exact asta încerc să aflu.

Îi trimit o sinteză concisă a eforturilor mele de a o găsi pe Mieli, adaptată la protocoalele co-amintirii marţiene.

Isidore, cineva a corupt toate datele publice pe care le pot găsi. Este posibil ca exomemoria Oubliette să fi scăpat pe lângă ei: dacă schemele tale de încriptare dau prea multă bătaie de cap Sobornostului, ei îi vor lăsa pe toţi în pace. Am

nevoie de toate datele de observaţii asupra Pământului şi Magistralei pe care le ai din perioada asta.

Răspunsul lui este plin de entuziasm frenetic. **Asta-i aproape ca Regatul, făurirea trecutului, dar la o scară mult mai mare! Ca să obţin toate astea va trebui să utilizez Cheia Criptarhilor. De ce şi-ar bătea cineva într-atât capul?**

Poate că cineva se teme realmente de o infestare cu Dragoni. Asta-i ideea cea mai bună pe care minionii mei au găsit-o prin conversaţiile de pe Magistrală. *Sau pentru a opri pe oricine s-o găsească pe Mieli,* gândesc în sinea mea. Deşi n-am habar de ce ar desfăşura cineva asemenea resurse pentru a ascunde o oortiană, fie ea şi slujitoare a Joséphinei Pellegrini.

Te rog să te grăbeşti, Isidore. Şi nu te băga-n asta. Tu ai o planetă de condus. Războiul civil Sobornost este în plină desfăşurare şi politeţurile uzuale nu se mai aplică. Dacă ei află că ai Cheia, vor veni după tine. N-ai nevoie de distrageri.

Aşa cum am zis, habar n-ai cum este, quptează Isidore. **Poftim!** O colecţie densă, comprimată, de co-amintiri inundă legătura-qupt. O stochez pentru analiză detaliată, recunoscător că am păstrat exomemoria emulată de vasilevi şi instrumentele de hacking pe care le-am folosit în decursul vizitei mele scurte, dar bogată în evenimente, în Oubliette.

Mulţumesc, Isidore. Îţi rămân îndatorat. Fac o pauză. **S-o saluţi, te rog, pe Raymonde din partea mea.** Încerc să-mi ascund emoţiile dulci-amărui cu votcă şi lămâie, expediind gustul acrişor al băuturii mele odată cu quptul.

O voi face. Totuşi, Jean, de ce încerci s-o găseşti pe Mieli? Ea a luptat umăr la umăr cu Raymonde, nava ei ne-a salvat de phoboi, toţi îi suntem recunoscători pentru asta, dar ce-i datorezi *tu?* Se pare că acum eşti liber. Poţi să mergi oriunde ai dori. De data asta urma de amărăciune este a lui. **Din câte ştiu despre ea,**

Mieli se poate descurca şi pe cont propriu. De ce te străduieşti atât de intens s-o salvezi?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Las timpul să curgă cu ritmul lui uzual, ca să pot gândi pe îndelete. Isidore are dreptate. Aş putea merge oriunde. Aş putea fi oricine. Aş putea să mă duc la Saturn sau chiar mai departe, să găsesc pe cineva care să aibă grijă de Matjek, pentru ca apoi să redevin Jean le Flambeur.

Cândva *Perhonen* m-a întrebat ce voi face după ce se termina misiunea noastră. Când mă gândesc la asta acum, este ca şi cum aş arunca o privire de pe vârful unei stânci înalte. Măruntaiele mi se încleştează de frică. Puţin din mine a ieşit intact din Închisoare. Ce mi-au mai rămas, cu excepţia promisiunilor?

În plus Mieli mai are încă o şansă. Ea şi-a petrecut toată viaţa pe urmele unei iubiri pierdute şi totul s-a dovedit în zadar. Aşa se întâmplă cu cei pe care-i atinge Joséphine Pellegrini, o ştiu prea bine.

Pentru că-i genul de acţiune pe care ar face-o Jean le Flambeur, şoptesc pe legătura-qupt. **Fereşte-te de necazuri, Isidore.**

După aceea întrerup legătura, mă pierd în date şi o găsesc într-un final pe Mieli în amintirile florilor.

Datele provin de la un telescop distribuit construit de Tăcuţi. Ca majoritatea tehnologiei Oubliette, este mai degrabă un proiect artistic decât unul ingineresc: flori sintobiotice cu petale fotosensibile care formează în mod colectiv un vast dispozitiv de imagistică, însămânţat în urmele lăsate de oraş pe suprafaţa lui Marte. Ele îşi petrec vieţile privind cerul marţian aidoma unui vast ochi compus, până sunt mâncate de phoboi.

Datele provin din exomemoria Oubliette, aşa că accesarea lor seamănă cu reamintirea. Brusc îmi amintesc că am văzut un punctuleţ pe cer. Dar, spre deosebire de memoria normală, cu cât mă concentrez mai mult asupra lui, cu atât imaginea devine mai clară, până ce zăresc forma de plasă de păianjen cu aripi a lui *Perhonen.* Un gând

mă aduce în momentul potrivit. Văd un fulger, apoi o formă mai mică se detaşează de navă, propulsându-se prin vid.

Iat-o. O urmăresc cu ochii florilor.

Mieli pluteşte în neant, o femeie în mantie neagră, rotindu-se şi rostogolindu-se, până ce o navă vine după ea, o navă zoku de forma unui planetariu mecanic din sticlă. Forme-adevărate zoku – norişori de fogleţi în jurul feţelor omeneşti cu halouri de nestemate – se revarsă şi o înconjoară. Apoi ea dispare şi nava accelerează cu un *g* solid spre Magistrală.

Îmi apelez minionii. Le trebuie doar câteva momente ca s-o identifice pe salvatoarea lui Mieli în spimescopurile publice ale Magistralei. *Bob Howard,* un vehicul zoku Tabel Curcubeu – una dintre navele sysadmin pe care zoku le folosesc pentru întreţinerea reţelei lor de routere. În mod necaracteristic, actualmente se află în drum spre Saturn, călărind unul dintre fasciculele scumpe de o mie de kilometri, şi va ajunge la Supra City în aproximativ şaptesprezece zile. Nu este o utilizare foarte eficientă a resurselor pentru un sysadmin zoku, ţinând seama mai ales de situaţia haotică din Sistemul Interior.

Unesc vârfurile degetelor de la mâini şi gândesc. Zokul Marele Joc a pus mâna pe Mieli, în privinţa asta nu mai poate fi nicio îndoială. Probabil că una dintre cârtiţele lor din Tabelul Curcubeu a observat o oportunitate pentru strângerea de informaţii şi a primit ordinul s-o aducă pe Mieli la Saturn. Bineînţeles, ei ar fi putut decide să o îmbrâncească printr-o Poartă de Tărâm, s-o transforme în informaţie cuantică şi să utilizeze reţeaua de routere pentru a o duce acolo aproape cu viteza luminii, însă Mieli are implanturi Sobornost de grad militar care ar fi putut s-o autodistrugă la trecerea printr-o Poartă de Tărâm. Nu, ei încearcă s-o ducă acolo cu toţi atomii intacţi.

Îmi golesc paharul, mă las pe spate şi las murmurele barului să se reverse peste mine. *Mai e timp.* Seminţele unui plan îmi încolţesc deja în minte. Din păcate *Dulapul* nu va ajunge niciodată aşa rapid la Saturn. Problemele mele cu nava jannah nu sunt doar de natură estetică.

Totuşi Isidore avea dreptate într-o privinţă. Acum *am* libertate; cu excepţia iritantei protecţii persistente la copiere, încuietorile cognitive cu care m-a întemniţat Joséphine sunt aproape complet dispărute. De când am părăsit Pământul, m-am gândit la *cealaltă* navă a mea, la nava mea *reală, Leblanc,* şi la ascunzătoarea ei din Arsenalul de pe Iapetus al Gun Clubului. Dacă aş putea ajunge la timp la ea…

Sau dacă aş putea încetini lucrurile.

Toată incertitudinea a dispărut. Mă simt din nou eu însumi. Mă afund în plan. Voi avea nevoie de unelte. O *schemă piramidală cuantică. O pereche de corpuri fizice, o pepită de computroniu, un mănunchi de perechi EPR împletite cuantic şi câteva bombe cu hidrogen foarte speciale…*

O voi lua de la tine, Joséphine. O voi răpi înapoi.

Spre surprinderea mea, schema piramidală se dovedeşte a fi partea uşoară.

Eşti acum Navigator de Nivelul 4! Odată cu quptul primesc un şoc satisfăcător de entanglement din partea zokului Magistrala, o recompensă pentru descoperirea unui nou echilibru de coordonare care a dezvăluit un conflict legat de traiectorii printr-un punct Lagrange jupiterian. Bineînţeles, ei nu trebuie să ştie că am utilizat de fapt un botnet pentru a crea conflictul.

Licitează pentru contractul tău de ghidare a fluxului masic: colectare de fragmente specificate de <SPIME> şi dirijarea lor spre Iapetus. Ofertă: o licitaţie combinată pentru acces la coridorul Iapetus sau entanglement echivalent pe Magistrală. O navă cetamorf – o uriaşă bulă de apă cu o membrană sintobiotică şi deservită de un echipaj hominid-cetaceu – doreşte să accepte oferta mea pentru a colecta fragmente de proiectil Wang şi a le duce la Saturn. Stabilesc o alertă mintală ca s-o examinez mai târziu: deocamdată nu mi-o pot permite.

Exprimare. Dorinţă. Cuplare. Colectivă. Un qupt care răsună cu o mie de glasuri colective. Acesta este un jucător

important: un oraş venusian plutitor transformat în vehicul spaţial, *Vepaja,* care transportă computroniu de grad Sobornost. Dedic câteva milisecunde rulării lui şi-i expediez un contract cuantic. Oraşul nu citeşte prevederile scrise cu litere mici. Este greu – nedeterminist polinomial de greu, mai exact – când verificarea structurii contractului nu poate fi urmărită computaţional în cadrul duratei de viaţă a universului.

Distrugerea Pământului a convins lumile din Centură că Sobornostul începuse finalmente o campanie de asimilare activă. Magistrala este supraîncărcată şi toţi refugiaţii concurează între ei pentru orbite rapide de energie joasă care să asigure ieşirea din Sistemul Interior. Eu sunt una dintre multele minţi întreprinzătoare care propun un efort computaţional colectiv navelor din apropiere pentru a căuta coridoare mai bune de ieşire din Sistemul Interior şi a câştiga entanglement de la zokul Magistrala. Şmecheria este să înglobezi în contract un program cuantic simplu, care-mi permite să ciugulesc o sumă micuţă din ceea ce primesc membrii colectivi, şi să licitezi algoritmic pentru anumite traiectorii, făcându-le *foarte* dezirabile.

Rocnava ursomorfă Yogi-14 atacă navele ceresene *Pană-uşoară* şi *Onestitate.*

Fac o grimasă. Acesta este un efect secundar nedorit al planului meu. O rocnavă ursomorfă – care are forma unui topor din cremene lung de kilometri şi sculptat de sintobiotice şi flacăra de fuziune – refuză să admită că a pierdut licitaţia unei traiectorii. Navele meduze subţiri ale ceresenilor coboară asupra ei. Zokul Magistrala se străduieşte să restricţioneze distrugerea, trimite propriile sale nave cuantice, mută morişti solare pentru a redirecţiona traficul în jurul bulei aflate în expansiune a câmpului de bătălie.

Perturbarea fluxului masic în coridorul Saturn. Nava-de-flux *Bubble Bobble* cumpără poziţii la coada fluxului masic.

Morişca solară de pe orbita marţiană indisponibilă.

Cerere de acces la suprafaţa invariantă Poincaré

pentru fasciculul de o mie de kilometri Saturn.

Cumpăr derivative pentru drepturi viitoare de acces la fasciculul de o mie de kilometri Saturn.

Îmi ţin respiraţia. Asta-i grozav la zoku: bijuteriile lor îi silesc să urmeze voliţiunea zoku. Privesc cu satisfacţie cum zokul Magistrala o direcţionează pe *Bob Howard* spre un fascicul mai lent. Nu-mi asigură un câştig important – poate o săptămână suplimentară –, dar e suficient să ajung la Saturn imediat după nava zoku Tabel Curcubeu. Sper că nu va fi suficient pentru ca Marele Joc s-o disocieze complet pe Mieli.

Şi, desigur, acum deţin suficient entanglement ca să-l utilizez în troc pentru uneltele de care voi avea nevoie pe Iapetus.

Surâzând în barbă, revin în virtul principal din *Dulap.*

În librărie ninge. Fulgi albi şi mari coboară din umbrele plafonului. Rafturile cu cărţi par copaci acoperiţi cu omăt, iar măsuţa pentru cafea a fost înlocuită de un stâlp înalt, care poartă în vârf un felinar din fier forjat ce proiectează lumină galbenă, pâlpâitoare. Răsuflarea mea naşte aburi. Este frig. Matjek nu se zăreşte nicăieri.

Undeva, hăt departe, se aude sunet de zurgălăi. Un şir de urme micuţe duce spre umbrele dintre rafturi. Pe jos se vede un ambalaj de acadele aruncat cu nepăsare, argintiu şi purpuriu pe fundalul zăpezii. *Delicii turceşti.*

— Matjek! strig cu glasul atenuat de zăpadă.

Nu primesc niciun răspuns. *Cum dracu' a făcut asta virtului?*

Îmi vâr palmele la subsuori ca să le încălzesc şi bâjbâi după codul de Fondator ca să repare daunele cauzate de viitorul zeu-împărat al Sistemului Solar.

Un bulgăre de zăpadă mă pocneşte în ceafă.

Strâng puternic din ochi înaintea umezelii dătătoare de fiori care mi se prelinge pe gât în jos.

Matjek râde de undeva din întuneric. Încă mă frec la ceafă când soseşte quptul. Este Isidore.

Jean! N-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit! Mă

străduiesc să receptez un fragment de exomemorie, flash-uri de zbor prin cerul marţian, o stea strălucitoare între degetele unui bărbat. **Nu-i doar Pământul, este Erupţia şi Colapsul, trebuie neapărat să vezi asta…**

Vocea detectivului se pierde într-un potop de imagini. Phobos prăbuşindu-se din cer. O coloană de lumină la orizont. Un seism, întreaga planetă răsunând ca un clopot, Oubliette pierzându-şi echilibrul. Şi apoi, tăcere.

2. MIELI ŞI MUNTELE

Ai venit la munte ca să găseşti vrăjitoarea.

Versanţii abrupţi şi piscul alb, scobit ca un castron, sunt învăluite în nori ca dantela. Muntele este solitar, perfect în sine, nepăsător înaintea îngustei poteci a oamenilor care urcă în zigzag în faţa ta, aidoma copcilor care închid o rană.

Te gândeşti la călătoria pe care ai făcut-o şi la alegerile pe care le-ai făcut. Sunt mărgele pe o salbă, pietre preţioase înşirate pe un colier, una după alta.

Îţi aranjezi katana şi începi ascensiunea. Vântul aduce iz de fum. Un stâlp alb se ridică spre cer îndărătul tău.

Satul tău continuă să ardă.

Gakii atacă la începutul serii, când ajungi pe creastă.

Eşti deasupra norilor acum şi ultimele raze de soare le transformă vârfurile într-o fuziune de albastru şi trandafiriu. Un vânt îngheţat coboară pe panta albă a muntelui, purtând fulgi minusculi. Este răsuflarea lui Yuki-Onna, vrăjitoarea albă. Ea ştie că vii.

În versantul de deasupra există scobituri. Gakii ies din ele lent, ca nişte limbi albicioase din guri negre.

Sunt creaturi atrofiate, veştejite, cu excepţia pântecelor bombate, umplute cu sânge întunecat. Ei adulmecă aerul şi coboară pe poteca montană, la început şovăielnic, apoi în goană frenetică.

Katana îţi iese din teacă din propria-i voinţă, o aşchie de argint strălucitor.

Primul gaki şuieră şi roteşte spre tine un braţ aidoma unei coase. Duhoarea lui te face să icneşti: excremente, pământ umed şi descompunere. Katana descrie un arc sclipitor prin aer. Lichid de culoarea cenuşii ţâşneşte din ciotul labei lui întinse. Gakiul se retrage, clănţănind mânios din dinţi, arzând din ochii galbeni.

Vezi doi dintre tovarăşii lui care suie pe panta din dreapta. De acolo vor coborî ca să te atace din flanc.

Ceva mai jos, nu departe, se află un afloriment cu o

stâncă masivă, care ţi-ar proteja spatele. Însă pentru a ajunge acolo trebuie să cobori panta abruptă şi înzăpezită.

Un gaki decide în numele tău. Se năpusteşte direct spre tine, căutând să se tragă în ţeapă în tăişul katanei. Faci un pas graţios de dans într-o parte şi-i retezi picioarele; se rostogoleşte pe povârniş, iar tu îl urmezi prin sărituri nebuneşti, iar pietrele zornăie şi se prăvălesc sub tălpile tale, şi te rogi să nu-ţi agăţi glezna în ceva şi să ţi-o luxezi.

Eşti cât pe-aci să cazi până în fundul râpei, dar te opreşti după o jumătate de rostogolire, te ridici şi te întorci, gâfâind din greu. Acum ai spatele apărat, însă un semicerc de gaki vin spre tine, cu ghearele răşchirate, şuierând, clănţănind şi scuipând. Aştepţi. Vântul se înteţeşte. Pare un loc bun în care să mori. Singurul tău regret este că Yuki-Onna va scăpa de răzbunarea ta şi va păstra sufletul iubitei tale. Ţii katana cu delicateţe, ca o pensulă de caligraf şi te pregăteşti să scrii un haiku despre moarte.

O săgeată cu coadă penată înfloreşte din gâtul gakiului din mijloc. Mai multe săgeţi se arcuiesc de sus spre ceilalţi, în succesiune rapidă. Înaintezi cu paşi iuţi, dar fără a desprinde tălpile de pe sol, şi izbeşti în stânga şi în dreapta. Capul unui gaki se prăvăleşte pe panta muntelui.

Apoi alt ronin apare în spatele gakilor. El – sau *ea,* judecând după corpul subţire – mânuieşte o naginata şi poartă o mască usagi, faţa albă cu despicături negre a unui iepure demon. Îşi roteşte arma şi deschide spaţiu în jur, apoi fandează pentru a străpunge pieptul unui gaki. Se opreşte şi se uită la tine. Ochii îi sclipesc îndărătul măştii.

După aceea bătălia se derulează iute. Vă coordonaţi mişcările – sabia rapidă şi naginata lungă. Parcă ai fi înapoi în dojo, iar loviturile dificile devin uşor de executat chiar şi pe terenul neregulat al muntelui, şi gakii cad în faţa voastră ca spicele. În scurt timp ei o iau la fugă, lăsând în urmă trupuri dezmembrate. Bolovanii sunt lunecoşi de sângele şi măruntaiele lor.

După aceea eşti prima care face plecăciunea.

— Preacinstite ronin, rosteşti tu, mi-ai salvat viaţa!

Ea face de asemenea o plecăciune şi-şi scoate masca.

Are tenul întunecat, iar părul lung şi negru ca pana corbului este încâlcit de transpiraţie.

— Cinstea este datoria mea, rosteşte cu glas încet care aduce cu şoapta mătăsii când şterge sângele de pe tăişul unei săbii. Fără tine aş fi căzut eu însămi pradă gakilor.

Faci încă o plecăciune.

— Ce anume cauţi, usagi-sama?

— Pe vrăjitoarea Yuki-Onna, care mi-a făcut un rău, spune ea.

Vântul se înteţeşte.

— Un nume vorbit de rău. Şi eu o caut, de asemenea, soseşte răspunsul tău.

— Să ne unim atunci pentru un ţel comun, să ne căutăm răzbunarea împreună?

Şovăi.

— Cărarea mea îmi aparţine, rosteşti. La fel ca pericolele muntelui.

— Înţeleg. Totuşi am călătorit departe amândouă. Să ne păzim una celeilalte somnul peste noapte, apoi să plecăm fiecare pe cărarea ei.

Încuviinţezi din cap. Vă întoarceţi pe potecă şi continuaţi ascensiunea, cu roninul usagi deschizând calea. Încerci să ignori un glas care-ţi şopteşte în minte, un glas cu gust de foc şi sulf, de muşcătură de metal în obraz.

Mieli, proasto! spune glasul. *Mieli, trezeşte-te!*

Poposiţi în mijlocul unui pâlc de pini pitici, jalnici. Rămâi tăcută multă vreme şi-ţi mănânci tainul sărăcăcios de turte din orez.

— Mă vei onora, îngăduindu-mi să accept primul planton? spune roninul usagi după ce ai terminat de mâncat.

Acceptarea ofertei ar fi o recunoaştere de slăbiciune şi de aceea te mulţumeşti să clatini din cap. Ar putea ea să fie o creatură a vrăjitoarei, trimisă pentru a te amăgi? Se spune că tot ce există pe pantele muntelui îi aparţine ei. Dar, desigur, în ochii roninului, *tu* ai putea la fel de bine să fii o asemenea creatură. Aşa că poate că te onorează cu oferta aceea. Vă priviţi una pe cealaltă o vreme, dar în cele din

urmă ea îşi fereşte ochii şi-şi desface rogojina pentru dormit. Încuviinţezi din cap, pui katana pe genunchi şi priveşti focul, iar ea adoarme.

Muntele şopteşte în noapte în jurul tău. Ţipetele păsărilor, vântul şi strigătele îndepărtate ale altor creaturi, mai întunecate, se contopesc într-o voce care ţi se adresează.

Nu avea încredere în ea, Mieli. Este una dintre ei.

O alungi. Cu siguranţă este vocea unui baku, un înghiţitor de visuri, alt slujitor al lui Yuki-Onna.

Totuşi în pieptul tău există o absenţă pe care forma adormită a roninului o umple, cumva. Flăcările dansează colorate şi vii ca evantaiul unei gheişe. Creează forme care-ţi reamintesc de aripile unui fluture. Sau, poate, de o inimă.

După o vreme îţi dai seama că roninul usagi stă în capul oaselor şi te priveşte.

— Pari obosită, spune ea. Este rândul tău să te odihneşti. Te voi trezi la prima geană de lumină.

Privind-o, luneci în somn.

În vis, Yuki-Onna vine la tine. Nu seamănă cu ceea ce spun poveştile, dar se spune de asemenea că ea poate adopta multe forme. Ţie îţi apare ca o femeie demon gaijin, în rochie albă ciudată, cu păr castaniu-roşcat şi colier de diamante.

— N-am mult timp, Mieli, spune ea. Ei încearcă să mă găsească. Nu te-ncrede în iepure. Acesta este un Tărâm zoku, un joc. Dacă ar fi fost un virt, te-aş fi putut ajuta, însă aici n-am nicio putere. Ei încearcă să te manevreze. Creează mecanisme pentru a-ţi manipula comportamentul, pentru a determina încredere. Fratele meu Fondator a învăţat asta de la ei. Indiferent ce ţi-ar spune, ei sunt zokul Marele Joc. Tu te-ai luptat cu ei pentru mine, în Războiul Protocolului. Ei n-au uitat. Trebuie să ieşi cât mai repede din Tărâmul ăsta, înainte ca ei să mă găsească.

Chipul îi este sever.

— M-ai trădat, dar eu nu te-am trădat pe tine. Aş fi putut să mă autodistrug şi să te las pe mâinile lor. Să nu uiţi asta.

Să nu uiţi.

Apoi se dizolvă în restul visului. Un fluture gigantic care zboară prin vid. Un bărbat cu chip de nevăstuică, cu un rânjet ca al Regelui Maimuţelor. Iluzii febrile, ţesute de vrăjitoare.

Te trezeşti sub privirea roninului usagi. Ea îţi oferă apă; focul a murit şi cerul este din nou alburiu. Te înfiori în frig, ţii în gură lichidul călâu şi te uiţi la ea. Cu siguranţă, vrăjitoarea muntelui este stăpâna multor feţe şi minciuni, nu roninul acesta, care a luptat cu onoare alături de tine!

Visul ţi-a lăsat în gură un gust amar, ciudat. De parcă tocmai ai fi muşcat dintr-o piersică.

— Am decis, rosteşti tu. Vom sui împreună muntele.

Vântul suflă de sus pe versantul muntelui. Poartă cu el picături de ploaie care muşcă precum cioburi de sticlă. Roninul usagi desface din jurul mijlocului o frânghie din mătase şi escaladaţi laolaltă un perete stâncos abrupt. La un moment dat, o piatră ţi se fărâmiţează sub sandală şi atârni deasupra unui abis, susţinută numai de funie. Usagi te trage sus. Coarda subţire îi taie palmele, dar nu se plânge.

După suiş, nu mai este nevoie de cuvinte. Destinele vă sunt unite acum, cu mătase şi cu sânge.

Prezenţa străină din tine devine tot mai puternică în timpul urcuşului, poate întărită de vântul rău şi de peisajul dezolant în continuă schimbare. Se teme de *greutatea* muntelui şi tânjeşte să fugă. Şopteşte că orice acţiune ai întreprinde este decisă nu de natură, ci de o Carte a Schimbărilor, de aruncarea unor zaruri; că lucrurile pe care tu şi roninul le-aţi făcut împreună nu ar trebui să fie posibile, că tu ar trebui să fii rănită şi cu oasele rupte. Încerci s-o ignori, însă devine tot mai greu de redus la tăcere.

La amiază cerul este sur. Începe un viscol sălbatic, care vă sileşte să căutaţi adăpost în ruinele unui templu şintoist.

Vă atacă o ceată de tengu. Bărbaţi-păsări, aripi negre ca umbre în zăpadă, feţe pudrate şi nasuri aidoma unor

pliscuri, săbii curbate din fier. Oasele lor sunt goale, corpurile le sunt uşoare şi loviturile voastre îi azvârle în toate părţile ca pe nişte păpuşi din cârpe. Dar sunt mulţi şi vă silesc să vă retrageţi mai mult în templu.

În timp ce roninul usagi îi ţine în loc, descoperi un sul de pergament la picioarele unei statui Buddha; este un text sacru a cărui putere îi alungă pe tengu când îl citeşti cu glas tare. Roninul este rănit, o gheară tengu a spintecat-o în lungul coastelor. O bandajezi cât poţi de bine, dar de acum înainte se sprijină în naginata când merge.

La căderea nopţii ajungeţi pe marginea craterului şi vedeţi palatul lui Yuki-Onna.

Se spune că-şi schimbă forma şi că nu seamănă cu nicio fortăreaţă construită de mâini omeneşti. Se agaţă de marginea craterului cu gheare de stâncă. Pereţii săi au albeaţa osemintelor. Există trei curţi interioare ascendente, care se sprijină pe temelii din piatră cenuşie. Copaci scheletici cresc în vârful platformelor lor şi ambrazuri negre pentru săgeţi vă fixează din înălţime. Corpuri de gardă joase sunt grupate în jurul lor. Îţi reamintesc de cuibul unei păsări gigantice şi rele.

Intraţi printr-o poartă din fier care stă deschisă, aşteptându-vă. Te simţi expusă, mergând pe coridorul lung care traversează prima curte interioară, apoi în sus, pe o scară îngustă şi abruptă, prin curţi mici şi turnuri părăsite. Chipuri vă privesc când treceţi şi ţi se pare că recunoşti inamici morţi.

În centrul celei de-a treia curţi interioare se află o structură uriaşă. Samurai întunecaţi cu săbii ruginite o păzesc, dar vă lasă să treceţi.

Sala tronului este iluminată de torţe albăstrui, palide. Acolo, finalmente, se află Yuki-Onna, albă, frumoasă şi letală. O fată tânără stă la picioarele vrăjitoarei, înveşmântată în mătase, cu chipul în umbre, cu plete atârnând. Lângă ea se găseşte o grămăjoară de grăunţe. Ea le numără. Inima îţi tresaltă când o vezi.

— N-ar fi trebuit să veniţi aici, rosteşte Yuki-Onna cu glas

rece.

Gustul amar îţi revine în gură.

— Îţi voi acorda această onoare, soră, spune roninul usagi.

— Curajul tău ţi-a câştigat dreptul de a-i lua viaţa.

În gura ta există ceva: un sâmbure de piersică. Suprafeţele lui îţi sunt aspre pe limbă.

Cu o singură mişcare fluidă, scoţi katana şi o înfigi în pântecul roninului usagi.

Pe când lumina îi păleşte în ochi, simţi un fior de regret.

— Nu am venit să-i iau viaţa, rosteşti tu, ci să-i ofer sabia mea. Am dorit ca muntele să te fi luat primul, ori ca eu să fi putut muri pentru tine. Dar este prea târziu.

— Ai făcut bine, copilă, spune vrăjitoarea. Vino acum la mine şi primeşte-ţi răsplata.

Face un gest şi silueta de la picioarele ei se ridică nesigură. Te repezi şi o îmbrăţişezi. Ea îţi foşneşte în braţe. Nu are nici carne, nici oase.

Este o păpuşă făcută din cârpe.

Râsetul lui Yuki-Onna este ascuţit, rece şi albastru, ca lumina soarelui pe zăpadă. Dai drumul păpuşii-imagine a iubitei tale şi cazi în genunchi.

Katana îţi revendică viaţa, pătrunzându-ţi flămând în trup. Spre surprinderea ta, tăişul nu este rece, ci încins, fier arzător imediat sub inimă. Strângi mânerul cu ambele mâini şi-l răsuceşti în sus.

Vrăjitoarea dispare, la fel ca lumea. Apoi tu eşti Mieli, fiica lui Karhu. Şi Mieli stă pe un balcon. Dedesubtul ei este un canal albastru, care se întinde la nesfârşit – un fir ce dispare într-o pâclă undeva imposibil de departe. Vântul îi este cald şi blând pe chip. Iar deasupra se întinde cerul vast al lui Saturn, tăiat în două de tăişul unui inel.

3. DETECTIVUL ŞI LICURICII

Regele planetei Marte poate vedea totul, dar există momente când el preferă să nu fie văzut.

Invizibil, ascuns într-o mantie de gevulot, el umblă pe străzile Oraşului Mişcător Oubliette. Ca de obicei, a întârziat; de data asta a durat mai mult ca să scape de bodyguarzii săi tzaddiki. Cerul marţian este alburiu, Phobos doar o promisiune sclipitoare dincolo de dinţii zimţaţi ai lui Hellas Planitia. În aer se simte frig. Radiatoare sunt aprinse în umbrele clădirilor măreţe şi înalte ce se înşiruie în lungul bulevardelor largi ale Marginii, şi încep să se ivească cei care iau cina sau beau în oraş. Citadela se leagănă lin în timp ce păşeşte, iar bubuiturile îndepărtate ale paşilor săi sunt bătăi de inimă constante, liniştitoare. Aparent totul este aşa cum a fost mereu.

Însă Regele – Isidore Beautrelet – ştie mai bine. El simte subcurentul amărui şi înţepător de frică, vede formalismul excesiv din paşii oamenilor care nu-şi mai încredinţează de acum anonimatul gevulotului. O pereche zâmbitoare trece pe lângă el, mână în mână. Femeia este înaltă cu piele ca mahonul şi-i atrage atenţia lui Isidore. El îi atinge accidental amintirile şi-şi aminteşte când era croitoreasa Jacqi, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji când s-a adunat cu mulţimea pe Permanent Avenue pentru a privi pe cer moartea Pământului, planeta de pe care sosise aici.

Isidore scutură din cap. El poate să audă şi să-şi *amintească* toate conversaţiile, toate gândurile din Oubliette. Este un cadou cu două tăişuri care i-a fost dăruit de tatăl său, criptarhul, copia deformată a hoţului Jean le Flambeur, întemniţată acum în acul închisorii, condamnată să joace la nesfârşit jocuri. Isidore poate gândi şi respira doar dacă se ascunde şi chiar şi atunci Oubliette este mereu cu el, la numai un gând depărtare. El ştie cât de temători îi sunt supuşii. Giganţi se mişcă dincolo de cer şi lumina blândă nu-i pe atât de liniştitoare pe cât obişnuia să fie.

Destinaţia lui se află aproape de marginea sudică a oraşului, o căsuţă înconjurată de o grădină cu gard. Are un design ciudat, din ciment moale chihlimbariu şi cu ferestre rotunde, aproape dispărând în frunzişul des al trandafirilor Thorin albi, în formă de sabie, care cresc în devălmăşie în jurul ei.

Când se apropie de poartă, un mesaj co-amintire ajunge la el, ca şi cum parfumul bogat al trandafirilor i-ar reaminti privirea severă a mamei sale, Raymonde. Ar fi trebuit să fie la o întâlnire cu ea, ceilalţi tzaddiki – justiţiarii tehnologici ai oraşului – şi Bătrânii zoku, pentru a discuta despre problema refugiaţilor. Îşi aminteşte de eforturile Tăcutei orbitale a lui Oubliette, copleşită de fluxul de imigranţi din Sistemul Interior. Îşi aminteşte de Loialişti, un nou partid politic care insistă că Regatul a fost real, că toate afirmaţiile contrare au fost inventate de zoku şi că Isidore este unealta lor. Îşi aminteşte că mama va avea cuvinte aspre pentru el, după aceea, şi că nu este încă destul de mare ca să nu încaseze o bătăiţă la fund.

Suspină şi alungă amintirea. În ultimele luni au fost nenumărate întâlniri. El le găseşte frustrante: nu stabilesc soluţii, ci sunt pur şi simplu oameni care trag în direcţii diferite. Nimic din eleganţa rece a crimelor, puzzle-urilor şi arhitecturii. Şi chiar acelea sunt pierdute pentru el acum: îl poate găsi pe criminalul cel mai viclean printr-o exocăutare.

Pentru ca apoi, cu trei ore în urmă, să apară quptul lui Jean le Flambeur, aducând un adevărat mister.

Isidore expediază o exomemorie mică, politicoasă, spre ocupantul casei, merge la uşă şi aşteaptă. Strânge în palmă, în buzunar, Ceasul hoţului.

Un negru tânăr deschide uşa. La prima vedere pare un sărac în Timp, cineva care a economisit valuta intangibilă a lui Oubliette pentru a-şi extinde viaţa într-un corp Nobil, în loc s-o utilizeze pentru modificare de sine sau opulenţă. Însă pielea lui are un aspect proaspăt, aproape strălucitor, care înseamnă că a sosit doar recent din Tăcută, trecând prin sălile Oamenilor de la Resuscitare.

— Ah, rosteşte bărbatul – Marcel Iseult –, Isidore Beautrelet. Faimosul detectiv. Ce onoare!

În vocea lui există o notă de ironie. Îl priveşte obosit.

Isidore îşi drege glasul. Chiar înainte de evenimentele recente, el a fost prezentat prea frecvent în ziarele analoge ilegale ale lui Oubliette, dar acum este imposibil să meargă undeva fără să fie recunoscut, dacă nu-şi maschează trăsăturile cu un strat gros de gevulot, nepoliticos.

— Ştiu că este târziu, dar mă întrebam dacă aş putea…

Bărbatul închide uşa. Isidore oftează şi ciocăneşte din nou, expediindu-i o co-amintire mică. Uşa se redeschide, lent.

— Îmi pare rău că deranjez, dar speram că m-ai putea ajuta să găsesc nişte răspunsuri, spune Isidore.

— Aici nu există răspunsuri. Doar tăcere.

— Din experienţa mea, în tăcere sunt găsite frecvent răspunsurile.

O scânteie de curiozitate se aprinde în ochii căprui ai lui Marcel.

— Perfect, rosteşte el fără grabă. Atunci ar fi bine să intri.

Apartamentul pare să fi aparţinut cândva unui artist, dar acum se simte mai degrabă ca o criptă. Există sculpturi acoperite cu prelate şi o zonă de lucru viu iluminată, ticsită cu obiecte adunate de-a lungul deceniilor, modele lutronice vechi, schiţe şi obiecte găsite. Unicele obiecte de artă care se bucură de o expunere evidentă sunt picturi ce au ataşate co-amintiri mici, efemere. Ele îi oferă lui Isidore flash-uri a doi bărbaţi tineri împreună.

— Era oricum momentul pentru un păhărel înainte de culcare, spune Marcel. Îţi pot oferi ceva? După cum arăţi, ţi-ar prinde bine ceva de băut. Nu-i de mirare: trebuie să fii foarte ocupat, încercând să repari lumea.

— Am impresia că dezaprobi asta.

— Ah, cred că eforturile tale sunt admirabile, atât doar că ele contează prea puţin. Suntem pe punctul de a fi înghiţiţi şi trebuie să ne bucurăm de timpul care ne-a mai rămas. Aşa cum este el.

Marcel deschide un dulap din mahon şi scoate o sticlă de coniac şi două pahare. Le umple până sus cu lichidul chihlimbariu-întunecat şi-i oferă unul lui Isidore. Muzică ares nova tristă începe să cânte pe fundal, tonuri blânde, amelodice.

— Asta-i o viziune foarte sumbră a lucrurilor, zice Isidore. Eu însă voi toasta pentru salvarea lumii.

Marcel îşi ridică paharul fără să spună nimic şi zâmbeşte. Isidore tuşeşte la înţepătura băuturii şi soarbe doar puţin. Deocamdată a rezistat încercării de a-şi amorţi cu droguri firicelul constant de exomemorie. În plus, alcoolul are obiceiul de a-l face guraliv, iar asta ar putea fi contraproductiv în circumstanţele actuale.

— Este o viziune realistă, spune Marcel. După Colaps, noi n-am mai *contat* foarte mult. N-am fost deloc surprins de descoperirile tale – că preţiosul nostru Regat era o minciună zoku. Dimpotrivă, nu cred că ai mers prea departe. Cred că am fost dintotdeauna jucării, simulări într-un Punct Omega în care Sobornostul câştigase.

— Nu, n-a câştigat. Nu încă. De aceea mă aflu aici.

— Aha. Idealism. Eroism. Foarte bine. Ce pot face pentru tine, ca să te-ajut să salvezi lumea?

— Mai devreme în cursul zilei de azi, cineva… mi-a cerut ajutorul. Se pare că cel puţin într-un caz, informaţii despre un eveniment major din exteriorul lui Oubliette care fuseseră pierdute altundeva au fost păstrate în exomemorie. Încerc să aflu dacă există şi alte exemple de informaţie unică ce nu poate fi găsită nicăieri altundeva.

— Înţeleg.

Marcel îşi atinge buzele cu un deget arătător.

— Paul Sernine obişnuia să te viziteze, nu-i aşa? El ţi-a dat un Ceas.

Cuvintele ies mai repede decât ar fi trebuit. Când hoţul i-a cerut ajutorul, Isidore a simţit cum ceva completa un gol dintr-un puzzle vechi şi nerezolvat. *Ce a găsit Paul Sernine pe Marte?* Nici chiar hoţul nu izbutise să afle, iar Isidore doreşte tare mult să vadă faţa lui le Flambeur când îi va spune răspunsul.

Marcel îşi izbeşte paharul de masă. Coniacul se leagănă leneş în gravitaţia marţiană.

— Da. Aşa este. Apoi mi-a luat Timpul, doar pentru că l-a amuzat s-o facă, doar pentru că făcea parte din planul lui. A pretins prietenie, fiindcă îi convenea.

Isidore oftează. Cu douăzeci de ani în urmă, le Flambeur – deghizat în Paul Sernine – a ascuns ceva în memoriile prietenilor săi, iar recent a venit să revendice lucrul acela. Drept urmare, nouă oameni au fost trimişi prematur în viaţa de apoi a lui Oubliette; după eforturi considerabile, Raymonde şi Isidore i-au convins pe Oamenii de la Resuscitare să le îngăduie să revină.

— Aşa că ai grijă când îmi vorbeşti despre Paul Sernine, zice Marcel şi mijeşte ochii. N-am observat-o până acum, dar tu *semeni* cu el. Să nu-mi spui că ăsta-i altul dintre jocurile lui.

— Nu este, îţi promit, spune Isidore. Ba chiar dimpotrivă, încerc să aflu de ce el a făcut ceea ce a făcut. Este important să ştiu de ce te-a vizitat. Ar fi avut acces la memoriile partenerului tău?

— Ale Bufniţei? Ce legătură are el cu asta?

— Asta încerc să aflu. Te rog. Este important. Nu doar pentru mine, ci şi pentru toată planeta Marte.

— Înţeleg. Marcel îşi trece palma peste scalpul ras. Bănuiesc că este posibil. Nu cu permisiunea mea, însă el mi-a dat într-adevăr blestematul ăla de Ceas. Tzaddikii mi-au spus că el a ascuns cumva chestii în memoriile mele. Iar Bufniţă şi cu mine împărtăşeam totul: el n-avea secrete faţă de mine. Aşa că Paul ar fi putut accesa memoriile Bufniţei prin intermediul gevulotului meu. Nu ştiu însă la ce l-ar fi ajutat asta.

Isidore inspiră adânc.

— Cu permisiunea ta, aş dori să mă uit la memoriile acelea. Mai cu seamă la noaptea Erupţiei. Am încercat să înţeleg de ce individul pe care tu l-ai cunoscut ca Paul Sernine s-a întors aici, ce anume căuta el. Există un pattern, îl pot simţi, şi este asociat războiului civil Sobornost, Erupţiei, ceea ce s-a întâmplat Pământului –

tuturor. Pentru ca Marte să poată supravieţui, noi trebuie să înţelegem asta.

— Hm. Marcel surâde trist. Aşadar crezi cu adevărat că merită? Să salvăm lumea noastră, chiar dacă este clădită pe o minciună?

— Da, aşa cred. Nu toate iluziile sunt rele. Uneori ele sunt necesare. Asta m-a învăţat tatăl meu… tatăl meu adoptiv.

Marcel se uită la Isidore. Apoi ridică paharul.

— Foarte bine. Vino, te rog, şi fă cunoştinţă cu iubirea mea. Numele lui este Băiatul-Bufniţă.

Băiatul-Bufniţă stă lângă fereastră, înfăşurat într-un cocon de medicospumă, şi priveşte afară. În cameră sunt flori proaspete şi se simte un iz slab de lavandă de la lumânările parfumate. În mod clar este camera cea mai curată din casă. Are vederea direct spre deşertul marţian. Oraşul trece prin Hellas Planitia şi tentacule de praf portocaliu şerpuiesc pe suprafaţa neregulată dinapoia sa.

Băiatul-Bufniţă scoate din gâtlej sunete metalice găunoase, aidoma unei unghii care loveşte o cutie de conserve. Corpul lui Nobil este încă tânăr, însă are faţa unui bătrân, cu fălci căzute şi uzat. Ochii îi sunt pustii. Gevulotul din jurul lui se simte înceţoşat, plesnit.

Marcel îl sărută pe obraz.

— Înţeleg că ştii despre starea lui.

— Am exocăutat-o. Creierul i-a fost alterat de Erupţie în feluri pe care Oamenii de la Resuscitare nu le înţeleg; în microtubulii lui există un condensat cuantic, ceva ca străvechile teorii despre conştiinţă, dar artificial. El nu poate merge la Tăcută deoarece condensatul ar putea colapsa şi ei nu ştiu ce s-ar întâmpla atunci.

— Aşa este de douăzeci de ani, suspină Marcel. Trăiesc doar cu speranţe. Stările cuantice nu sunt eterne. Poate că va ieşi din asta. Când o va face, eu voi fi în aşteptare. Aşa că trăiesc modest şi-mi lungesc zilele.

— Poate că zoku l-ar putea ajuta. Aş putea vorbi cu…

Marcel surâde trist.

— De acum nu-mi mai pun încrederea în zei, spune el. Te

rog, fă lucrul pentru care ai venit. În curând va trebui să meargă la culcare.

Isidore încuviinţează din cap, ţine strâns Ceasul hoţului şi ia din mintea sa Cheia care deschide uşile tuturor memoriilor.

Exomemoria Băiatului-Bufniţă se depliază înaintea lui, dar Isidore închide ochii spre cea mai mare parte din ea, exocăutând o noapte într-un planor, peste Noctis Labyrinthus. Noaptea Erupţiei.

Apoi îşi aminteşte că a fost acolo, deasupra lui Ius Chasma, şi a râs de frica lui Marcel înaintea acrobaţiilor aeriene.

Băiatul-Bufniţă crede că Marcel se comportă uneori exact ca o *fată.* Pentru a-l linişti, ridică planorul, ca să vadă stelele. A fost o noapte bună. Uneori el nu-l înţelege pe Marcel, nu-i înţelege obsesia faţă de muncă, nevoia de a fi singur. Dar sus, în cerul nopţii, simte că ei sunt meniţi să fie împreună.

Şi, desigur, exact acela este momentul când Marcel trebuie să arunce bomba.

— M-am gândit să plec, spune el.

— Să pleci? repetă Băiatul-Bufniţă. Undeva, hăt departe, Isidore îi simte gustul dezamăgirii, arsura amară care-i străpunge pieptul. Unde vrei să pleci?

Marcel face un gest vag.

— Înţelegi tu… Sus… Acolo, afară.

Îşi apasă palma pe învelişul neted şi transparent al planorului.

— Aici este un ciclu stupid, nu crezi? Şi de acum nu mi se mai pare *real.*

Acum Băiatul-Bufniţă este furios. *Asta sunt eu, la urma urmelor? O parte dintr-un ciclu stupid? O diversiune, ceva cu care te poţi juca înainte de a face lucruri mai mari şi mai bune?* Lasă toate sentimentele acelea să răbufnească în propriile lui cuvinte.

— Dar nu ăsta ar trebui să fie jobul tău? Să te simţi ireal?

— Nu, răspunde Marcel. Jobul meu este să fac reale

lucrurile ireale, ori să fac lucrurile reale să fie şi mai reale. Asta ar fi mai uşor, aici sus. Zoku au maşini care preschimbă gândurile în lucruri. Sobornostul spune că ei vor păstra orice gând care a fost gândit vreodată. Dar aici…

Acum vine, gândeşte Isidore încordându-se, antrenat de înălţimea Sa să-şi susţină fluxul propriei conştiinţe în fluviul de memorie, şi priveşte unul câte unul gândurile încremenite ale Băiatului-Bufniţă. *De aceea, se agaţă Marcel de el? Pentru că ultimele cuvinte pe care i le-a spus au fost despre plecare?*

Timpul din memorie încetineşte. Degetele lui Marcel apasă sticla. Între ele clipeşte strălucitor Jupiter. Apoi urmează altă amintire, o discontinuitate bruscă, o spintecătură de cuţit prin firul gândurilor Băiatului-Bufniţă.

Marcel se comportă uneori exact ca o fată. Jupiter îi clipeşte între degete. O discontinuitate bruscă…

Isidore îşi aminteşte amintindu-şi, este prins într-o memorie a memoriei în sine, un tunel-oglindă infinit care-l absoarbe. Degetele lui Marcel se mişcă tot mai încet. Timpul curge lent şi rece, ca şi cum el ar înota împotriva unui curent îngheţat.

Bineînţeles. Hoţul ar fi lăsat o capcană pentru oricine ar fi încercat să-l urmărească. Un puţ al memoriei care te ţine captiv în momentul infinit.

Dar Isidore nu este oricine. El este peste tot. El este Regele planetei Marte şi exomemoria nu are secrete pentru el.

Zbătându-se împotriva fluxului de memorie, el scoate din nou Cheia şi, şovăind, îi apelează *cealaltă* funcţie: accesarea uşilor din spate ale memoriei, care permit editarea, schimbarea şi manipularea amintirilor. Arde roşu-încins pe fundalul gheţii capcanei de memorie şi o topeşte. Timpul ţâşneşte înainte ca un câine scăpat din lesa ruptă.

Jupiter explodează în mâna lui Marcel şi-i preschimbă degetele în coloane roşu-strălucitoare. În ochii Băiatului-Bufniţă se vede o ploaie de stele. Iar apoi zeii cuantici îi vorbesc lui Isidore.

Primul glas îi aparţine unui copil. O mânuţă ţine două

degete ale mâinii lui.

Trăieşti pe o insulă numită cauzalitate, rosteşte glasul. *Un loc mic, unde efectul urmează cauza ca un tren pe şine. Înaintezi, pas cu pas, pe urmele lăsate de un zeu pe o plajă. De ce să faci aşa, când ai putea alerga direct în valuri şi să împroşti apă de jur împrejur?*

Râsete. El simte fericirea stropilor de apă care zboară în sus, scânteind în soare, cu degetele de la picioare afundate în nisipul de pe fund, şi ştie că ar putea sări în sus şi cădea, şi n-ar face altceva decât să creeze un plescăit uriaş.

Cauzalitatea este lentila prin care noi vedem lucrurile. O ordonare a evenimentelor. Într-un continuum spaţio-temporal cuantic nu este un unicat. Este pur şi simplu o poveste printre multe altele.

Ascultă. Îţi vom explica.

Trebuie să înţelegi înainte de a putea fi noi.

Un alt glas, un glas de bărbat mai vârstnic, cu tonul asemănător cu al mamei-de-cuplare a lui Pixil, Cea Mai Bătrână, cu aceeaşi urmă de oboseală străveche.

Încă din secolul XX ei se gândiseră că continuumul spaţio-temporal ar putea computa. Au testat ipoteza în ultimele zile ale Marelui Accelerator de Hadroni, când au învăţat cum să creeze găuri negre minuscule. Codifici computaţii în orizontul lor de evenimente, apoi testezi paradoxul informaţiei prin ciocnirea lor laolaltă, vezi dacă gravitaţia cuantică este mai puternică decât Maşinile Turing sau rudele lor cuantice. Ceva care să-i dea de lucru MAH-ului zumzăitor, caldă încă după găsirea primelor particule Higgs.

Sosesc fragmente de transmisii în direct, imagini de table negre de clasă şi uriaşe maşini zumzăitoare în tuneluri, chipuri îngrijorate ce indică spre ecrane. Frustrarea pe care el o ştie prea bine, când două forme nu se potrivesc laolaltă, când nu există niciun pattern.

Nimeni nu se aştepta să găsească ceva în neregulă *în exploziile stelare ale coliziunilor. Rezultatele iniţiale au părut zgomot. Au fost necesare multe experimente, însă*

datele erau clare. Răspunsurile existau, dar erau încriptate. *Continuumul spaţio-temporal nu era doar un computer, ci era un computer cuantic de încredere. Pentru a rula orice pe el, aveai nevoie de o cheie, ca să deschizi încuietorile la scară Planck.*

S-a crezut că era altă lege a naturii, altă limitare impusă vitezei, altă lege a doua a termodinamicii. A fost uitată pentru mult timp. Până ne-am născut noi.

Cine suntem noi şi cum am ajuns noi să fim?

Se alătură un al treilea glas, feminin, cald şi bogat precum coniacul lui Marcel. Îi conferă lui Isidore sentimentul securităţii.

Noi suntem Kaminari: licuricii, cei cu viaţă scurtă, cei atraşi de lumină.

Când a sosit Colapsul şi nimeni nu şi-a mai putut permite să trăiască pe Pământ, noi am avut grijă de cei asemenea nouă. Ne-am stivuit corpurile din carne în calele navelor pentru exploatarea asteroizilor, dotate în grabă cu sisteme de susţinere biotică, ne-am mutat minţile şi bijuteriile timpurii – capcane ionice grosolane sau diamante care ţineau lumina-lentă –, le-am fixat de rachete pe care le-am lansat spre Jupiter şi Saturn aidoma unor Kal-Eluri mici şi sclipitoare, în timp ce lumea se dezagrega în jurul nostru.

Atunci a început adevărata aventură.

Am crescut şi ne-am fragmentat şi am devenit mai mulţi. Am făurit bijuterii care să găzduiască ceea ce ne definea, relaţiile noastre reciproce, lucrurile ce nu puteau fi copiate, ci doar dăruite sau furate. Am construit Tărâmuri în care să ne jucăm. Am acoperit marile planete cu cerebromaterie. Am purtat războaie cu Sobornostul. Am făcut sori mici care să-i încălzească pe oortieni.

Iar acum suntem bătrâni. Jocul de-a Kaminari şi-a pierdut farmecul. Totuşi încuietorile Planck au rămas şi ne şicanează. Noi credem că ştim ce se află înapoia lor.

Vocile devin un cor, vorbesc la unison.

Un timp al visării. Oceanul infinit, luminat de soare.

Noi am făcut majoritatea muncii. Am găsit o soluţie în

locul cel mai improbabil: în Colaps, în propria noastră geneză. Un început ascuns în interiorul unui sfârşit.

Acum mai avem nevoie doar de ajutorul tău ca să-i conferim realitate.

Dacă vrei să părăseşti insula, dă-ne mâna. Acceptă-ne entanglementul. Alătură-ţi voliţiunea voliţiunii noastre.

Astfel ca noi să putem fi tu. Astfel ca noi toţi să înotăm departe în largul oceanului.

Isidore vede trei siluete care stau în lumină, care se întind spre el, cu stele sclipindu-le în palmele deschise. Îşi deschide braţele pentru a le îmbrăţişa, pentru a accepta gândul strălucitor pe care i-l oferă. Degetele i se împletesc cu ale lor şi apoi parcă el nu este unul, ci mulţi, un nod într-o plasă de lumină care se întinde peste Sistem, o parte din ceva neînţeles de el, dar pe care-l poate atinge prin intermediul luminii lui Jupiter de pe cer, între degetele lui Marcel.

Reţeaua împletită cuantic creşte cu viteza luminii, se întinde de la Marte la Pământ la Saturn şi mai departe, pe măsură ce miliarde de minţi acceptă oferta Kaminari. Nu înţelege cum, însă pe Jupiter, scânteierea lor partajată este utilizată pentru a produce o cheie, care se răsuceşte în încuietoare.

Nu. Stop! Corul Kaminari strigă asurzitor. Isidore simte de asemenea o neregulă în împletitură, un fir ascuns în plasă care se întinde, brusc, ca un laţ. O capcană. O trădare.

Reţeaua se despleteşte şi ia foc. Hăt departe Kaminari se străduieşte s-o restricţioneze. Pentru Isidore/Băiatul-Bufniţă este prea târziu. Lumina îl înghite şi Jupiter moare pe cer.

Isidore deschide ochii şi clipeşte înaintea luminii, dar nu este decât Phobos care-i străluceşte pe chip, la zenitul călătoriei sale rapide peste cer, proiectând raze aurii prin perdelele de praf de pe Hellas Planitia. El se află înapoi în odaia Băiatului-Bufniţă. Misterul Erupţiei îi curge prin gânduri ca o avalanşă inversată, cu piesele asamblându-se în ceva mai mare decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Îşi înhaţă qupterul zoku şi trimite un gând dens spre hoţ.

Jean! N-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit! Învăluie viziunea Kaminari în qupt ca o co-amintire. **Nu-i doar Pământul, este Erupţia şi Colapsul, trebuie neapărat să vezi asta…**

Legătura se întrerupe. Ceva nu-i în regulă. Încăperea este prea tăcută. În aer se simte un iz vag de ozon. Marcel stă nemişcat lângă el, cu ochii holbaţi, gura pe jumătate deschisă, încremenit.

Iar conexiunea lui Isidore cu exomemoria dispare.

Tăcerea este atât de copleşitoare, încât are nevoie de o clipă pentru a observa a patra persoană din cameră – sau mai degrabă o perturbare în formă de persoană, o umbră neagră şi fără chip, care nu reflectă lumina aşa cum ar trebui. Deasupra umărului ei stâng pluteşte o armă cuantică argintie, ca o rachetă. Capătul ascuţit al armei scânteiază periculos, urmărind fiecare mişcare a lui Isidore.

— Îmi cer scuze pentru deranj, rosteşte umbra. Vocea îi este vag masculină, însă metalică şi distorsionată. M-am exprimat corect?

Isidore efectuează rapid un calcul mental. Nu este sigur cât timp a trecut – doar câteva minute, poate –, iar bodyguardului său din noaptea asta, Futurista, i-ar trebui alte minute pentru a-l găsi. Cercetează exomemoria, pentru a vedea dacă poate expedia un mesaj, dar nu există pur şi simplu nimic şi încearcă aceeaşi senzaţie de pustietate pe care a mai simţit-o doar când a vizitat colonia zoku din Districtul Prafului.

— Ar fi trebuit să fi lăsat lucrurile în pace, rosteşte umbra. Nu-i totuşi prea târziu ca să-ndrepţi ceva. Ajunge să-mi dai Cheia Criptarh, iar eu te voi ajuta să uiţi.

— De ce?

— Ceea ce ai găsit este periculos. Este mult mai bine pentru noi toţi dacă o voi şterge pentru totdeauna, atât din exomemorie, cat şi din mintea ta.

— Ai venit prea târziu. Am expediat-o de acum.

— Ah! Bine. Mi se spune că situaţia este deja în curs de rezolvare. Cel puţin în privinţa retribuţiei mele. Nu te priveşte pe tine. Te rog cu frumosul. Dă-mi cheia

exomemoriei! Ştiu că tu oricum n-o vrei.

— Nu este a mea ca să ţi-o pot da, răspunde Isidore. *Trebuie să câştig timp.* Puţini oameni ştiu de existenţa Cheii. Tu eşti din zokul lui Pixil, nu-i aşa?

— Da şi nu. Noi avem „cârtiţe” în toate zokurile.

— Dar de ce procedaţi aşa?

Umbra îşi frânge mâinile.

— Fiindcă trebuie să vă protejăm. Noi păstrăm stabilitatea. Noi păstrăm sănătatea mintală.

Isidore îl pironeşte cu privirea.

— Nu ştiu cine sunteţi, dar *voi* aţi fost aceia. Voi aţi cauzat Erupţia. Voi aţi intervenit în acţiunile lui Kaminari. *Asta* a distrus Jupiter. Asta a distrus mintea amărâtului acesta. Şi de atunci v-aţi acoperit urmele. De ce aţi interveni asupra datelor legate de atacul lui Chen asupra Pământului? Cine sunteţi voi?

— Nu contează. Ascultă-mă, Isidore, dacă nu cooperezi, vom fi nevoiţi să luăm măsuri mai drastice. Dacă nu putem edita exomemoria, va trebui s-o… ştergem. Situaţia în Sistem este prea instabilă ca să riscăm ca informaţia pe care o deţii să cadă în mâinile cui nu trebuie. Te rog, este vorba doar despre câteva editări pentru binele superior – nici măcar n-o să le remarci.

— Nu! Brusc, Isidore este cuprins de o furie virtuoasă. Criptarhul ne-a păcălit destul, ba chiar cu ajutorul zokului. Nu vom repeta situaţia aceea.

— Nu înţelegi. Glasul metalic al umbrei este aproape disperat şi arma cuantică devine mai luminoasă. Crede-mă, nu vreau să fac asta, dar trebuie să urmez voliţiunea zoku, n-am de ales. Îţi voi lua Cheia din minte, Isidore. Voi încerca să fac astfel încât să nu te doară.

— Pixil a spus că întotdeauna poţi să alegi, că întotdeauna poţi opta să pleci.

Umbra suspină.

— Ea este prea tânără, insuficient împletită cuantic. Va învăţa. Isidore, este inutil să încerci să-mi distragi atenţia. Tzaddikii tăi nu vor ajunge aici la timp. Nu uita că noi le-am construit tehnologia. Eu pot controla ce văd ei. Iar după

aceea vor fi modificate şi memoriile lor.

Isidore clipeşte. Încă o piesă îşi ocupă locul în puzzle.

— Tu eşti unul dintre Bătrâni. Eşti Sagewyn.

Umbra explodează într-o formă-adevărată zoku, o mandala rotitoare de fogleţi şi bijuterii, cu chipul lui Sagewyn în mijloc, continuând să poarte o mască strâmbă, cu urechi ascuţite.

— Un lucru în plus pe care să-l uiţi, spune el.

Isidore scoate Ceasul hoţului din buzunar. Îl simte rece şi greu în mână.

— Aşteaptă!

— Isidore, zice Sagewyn, nu poţi să fugi în Tăcută. Ţi-am blocat accesul la exomemorie. Ajunge să închizi ochii. Se va termina repede.

— Nu este Ceasul meu, spune Isidore, deşi Justin Ceasornicarul l-a modificat pentru mine. Noi cei din Oubliette nu suntem zoku sau Sobornost, dar avem propriile noastre abilităţi. Ştiusem de mult că va veni cineva după Cheia Criptarh, aşa că mi-am luat măsuri de precauţie. Are un ghem în locul măruntaielor şi mâna îi tremură, dar nu scapă din ochi privirea formei-adevărate strălucitoare. Are un declanşator Mach-Zehnder cuplat la creierul meu. Şi un microgram de antimaterie. Ar trebui să fie suficient ca să ne radă pe amândoi. În tot cazul este suficient ca să ardă Cheia.

Sagewyn se învolburează şi revine la forma sub care l-a cunoscut Isidore: un bărbat voinic cu mantie albastră cu tivul zdrenţuit. Umerii i se gârbovesc şi pare obosit. Miroase vag a transpiraţie stătută.

— M-am temut că s-ar putea întâmpla ceva de felul ăsta. Îmi place de tine, Isidore. Îmi plac toţi ai tăi. Am dorit să-ţi ofer o şansă.

— Noi te vom opri, rosteşte Isidore. Indiferent ce anume plănuieşti, nu vei reuşi.

Sagewyn oftează şi-şi încrucişează mâinile la spate, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie.

— Am făcut-o deja, acum treizeci şi cinci de minute.

Bătrânul zoku surâde nostalgic.

— Întotdeauna am vrut să spun asta. Se întoarce şi priveşte cerul. Ei vor învinovăţi Sobornostul pentru asta, desigur. Totul face parte din joc. Nimic nu este lipsit de scop.

Sagewyn devine o siluetă neagră şi neregulată pe fundalul luminii albe de afară. Tăcerea dispare şi exomemoria revine în capul lui Isidore. Phobos descrie un arc descendent spre Hellas Planitia, un apus brusc, neaşteptat. Un cor de panică şi frică reverberează prin exomemorie, năpustindu-se ca un tsunami în Isidore. O coloană albă se înalţă la orizont. Totul vibrează. Oraşul se poticneşte.

Ultimul lucru pe care-l vede Isidore este Marcel, care strânge cu o mână umărul Băiatului-Bufniţă şi priveşte lumina, cu ochi trişti, de parcă ar fi ştiut că el a avut dreptate de la bun început.

Aidoma unui om care se îneacă, Isidore se întinde spre exomemorie. Mama lui, deghizată în Gentleman, plutind hăt deasupra acoperişurilor oraşului. Pixil, mergând printr-o agora a lui Permanent Avenue cu prietena ei Cyndra. Tatăl lui vitreg din Tăcută, trudind în urma oraşului, ridicând ochii de la zidul pe care-l construieşte către înteţirea luminii. Nu există timp pentru cuvinte. Minţile lor se întâlnesc şi, pentru un moment, se potrivesc laolaltă ca piesele unui puzzle. Furia lui Pixil, cu mâna pe sabie, tentativa zadarnică a lui Raymonde de a crea un scut de fogleţi în jurul oraşului, calmul Tăcut al tatei când aşază o ultimă cărămidă de regolit pe zidul neterminat şi se răsuceşte spre lumină, şi, brusc, el nu mai este singur în vârtejul de frică.

Când Isidore şterge ultimul gevulot dintre sine şi cei iubiţi, iar curajul lor şi iubirea lor îl umplu, el/ei ştiu de îndată ce trebuie făcut.

Cheia Criptarh se răsuceşte în toate încuietorile mintale ale lui Oubliette. Limitele memoriei se dizolvă, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Toţi arborii de intimitate din gevulot colapsează într-un singur punct. Toate secretele sunt dezvăluite. Toate memoriile sunt una. Secole, milenii de

viaţă, partajate într-o secundă.

În timp ce singularitatea Phobos consumă planeta şi devine incandescentă, mintea numită Oubliette îşi deschide milionul de ochi şi priveşte drept în ea, fără să se mai teamă de acum.

4. HOŢUL ŞI GUN CLUBUL

Imediat înainte ca afacerea Iapetus să dispară, Barbicane, Bătrânul Gun Clubului, şi cu mine privim copiii zoku jucându-se de-a războiul termonuclear global.

Bem ceai negru în fumoarul lambrisat cu lemn de mahon al trenului-ceresc din cupru şi alamă al zokului Gun Club. Goneşte lin în lungul curbei auriu-strălucitor a inelului orbital al Gun Clubului din jurul lui Iapetus, îndeajuns de rapid ca să creeze o gravitaţie artificială cu valoarea plăcută de 0,5 *g.* Prin hublourile rotunde şi mari, panorama suprafeţei satelitului lui Saturn este spectaculoasă. Ne aflăm deasupra lui Cassini Regio, un semn din naştere brun-roşcat care pătează albul suprafeţei îngheţate. Datorită lui, Iapetus seamănă cu un gigantic simbol yin şi yang. Iar în interiorul craterului Turgis, cu diametrul de cinci sute de kilometri, direct sub noi, este un Pământ miniatural. Un glob verde-albastru, cu continentele şi oceanele circumscrise de o linie argintie strălucitoare.

— Ei o numesc Societatea pentru Reconstituirea Războiului Rece, spune Barbicane cu glasul lui de bas.

Arată pompos panorama cu frunzişul fractal sclipitor al braţului său manipulator, care clincăne încetişor când atinge sticla hubloului.

Haloul chihlimbariu al bijuteriilor zoku care-i orbitează jobenul ca un Sistem Solar în miniatură îl face pe Barbicane să semene cu un sfânt melancolic. Spre deosebire de majoritatea membrilor zokului său, corpului primar al Bătrânului i-au rămas şi componente biologice. Capul lui aparţine unui bărbat de vreo cincizeci de ani cu favoriţi roşcovani impresionanţi, nas proeminent şi ochi albaştri sfredelitori. Însă restul este artificial: torsul rotunjit din fier forjat, un braţ manipulator buşbot şi un membru-armă cilindric, mai masiv. Picioarele îi sunt cioturi din alamă: duze de evacuare pentru motoarele ionice mici. Degajă un iz slab de lubrifiant pentru maşini, soluţie de lustruit metalul şi aftershave-ul unui bătrân.

— Este prea modern pentru mine, dragul meu Raoul, mult prea modern! Totuşi le aplaud entuziasmul. Ba chiar au construit manual focoasele, în stil vechi. Sincrotroane şi plutoniu! Aah!

Barbicane emite un huruit de plăcere.

De fapt au avut parte de un mic ajutor de data asta. Zâmbesc, reamintindu-mi tratativele cu tinerii zoku purtate cu câteva zile în urmă sub altă deghizare faţă de personajul pe care-l întrupez acum, Raoul d'Andrezy, emigrant şi dealer de antichităţi de pe Ceres. *Dă-le copiilor chibrituri şi ei vor stârni incendii. Nimic nu se schimbă, niciodată.*

Inelul de argint de pe muchia abruptă a craterului este un Cerc Magic zoku, care defineşte hotarul terenului de joacă şi regulile realităţii din interior. Continentul nord-american dinăuntru este întunecat, perforat de gămăliile de ac ale luminilor oraşelor. La răstimpuri este iluminat pentru o secundă de pâlpâitul orbitor al unei bombe cu hidrogen.

— Delicios, spun eu când coasta de est erupe într-o jerbă de scântei nucleare.

Răspunsul se află deja pe drum. Arcuri parabolice albe de rachete balistice se întind spre Moscova şi Leningrad precum degete scheletice, cu gheare.

Brusc mă întreb ce au văzut cei din Oubliette când a început ploaia de foc.

Poate că a fost Sobornostul, aşa cum ar dori să ne convingă conversaţiile din Sistem. Poate că a fost Joséphine, acoperindu-şi urmele. Poate că chenii nu doreau o prezenţă zoku activă atât de aproape de Sistemul Interior, fără Pământul ca zonă-tampon. Poate că vasilevii şi hsien-kuele au vrut pur şi simplu să oprească pe alţii să obţină minţile din Oubliette pe care le pirataseră de ani buni.

Vreau să cred că una dintre ipotezele acelea este adevărată. Atunci ar exista măcar o şansă ca oamenii din Oubliette să fi supravieţuit ca gogoli, undeva. Dar în adâncul meu ştiu că adevărul este mai rău.

I-am spus să nu se implice. I-am spus.

Marte a dispărut, colapsat într-un singur punct, înghiţit de singularitatea artificială a lui Phobos şi, odată cu el,

aproape toţi cei de acolo pe care i-aş fi putut numi prieteni, iubiţi şi parteneri. Raymonde. Isaac. Gilbertine. Xuexue. Naivul şi sclipitorul Isidore. Ceea ce a mai rămas din celălalt sine al meu, Jean le Roi, şi Închisoarea lui. Tăcuţii şi phoboii. Au dispărut. Întemniţaţi laolaltă înapoia unui orizont de evenimente.

Ei n-au fost niciodată ai tăi. Ei au aparţinut celuilalt Jean, cel care i-a trădat, cel care i-a părăsit. Nu trebuie să le simţi lipsa.

Perhonen a avut dreptate când mi-a spus că sunt un mincinos priceput. Totuşi păstrez pentru mine minciunile cele mai bune: ele sunt perfect făurite, indestructibile şi sclipitoare, ca bijuteriile zoku.

Ochii mă usturä. Fără să gândesc, îmi frec rădăcina nasului. Apoi simt ochii lui Barbicane asupra mea.

— Raoul? Mai vrei ceai?

Zâmbesc şi-mi dau un ghiont mintal. Trebuie să rămân alert. În realitate, Barbicane nu este un gentleman ciborg steampunk, ci un postuman cu creier cuantic care *joacă* rolul respectiv. Bineînţeles, pentru zoku, cele două sunt aproape acelaşi lucru. Totul este un joc. Aroma de tabac din fumoar, mesele din mahon şi fotoliile, lustrele cu gaz construite din revolvere, gustul de lămâie al ceaiului Labsang Souchong – totul este definit de Cercul trenului, un joc în care noi negociem ca gentlemani civilizaţi într-un club din secolul al XIX-lea.

— Nu, mulţumesc. Tocmai mă gândeam că i-ai pornit de timpuriu în afacere.

Barbicane oftează.

— Asta-i voliţiunea zoku, dragă băiete, imposibil de contrazis. Toţi suntem făcuţi pentru un scop! Desigur, cu excepţia noastră, a vechilor zăngănitori. Tinerii mă fac să mă simt realmente arhaic, pentru că ei cresc atât de iute! Mâine vor crea Tărâmuri, Cercuri şi arme pe care nici măcar nu mi le pot imagina. Se încruntă. Mai bune decât acesta, sper!

— Nu eşti totuşi un fan al esteticii atompunk?

— Ha! Nici vorbă! Într-o explozie nucleară *necontrolată* nu există nici urmă de frumuseţe! Pe de altă parte, marfa *ta…*

Îmi face cu ochiul.

Acum discutăm afaceri. Îmi înăbuş un suspin de uşurare. Lui Barbicane îi place să vorbească şi în decursul ultimei ore am auzit despre arme mai multe decât aş fi dorit să aflu vreodată – mai ales după lecţiile intime pe care şederea în Închisoarea Dilema a Sobornostului mi le-a oferit despre efectele lor. Acum însă este clar că el vrea să cumpere ce am eu de vânzare.

— Înţeleg că eşti interesat?

— Raoul, ştii foarte bine că nu pot ignora un proiectil Wang autentic dintr-un tun Verne de 150 de kilotone.

— Pot garanta personal în privinţa lui.

— Capital!

— Bineînţeles, mai există problema măruntă a preţului…

Pun ceaşca de ceai pe masă şi încrucişez mâinile.

El arcuieşte sprâncenele.

— În privinţa asta va trebui să vedem ce părere are Clubul. În ochi îi apare o sclipire jucăuşă. Îmi îngădui să ies pentru o clipă?

Înclin politicos din cap. În jurul nostru se materializează limita Cercului, o linie argintie pe podea. Barbicane se ridică plutind de pe scaun şi o trece: aspectul lui pâlpâie uşor. După aceea ridică braţul buşbot. Acesta se desface ca un evantai într-un arbore auriu, care atinge uşor mai multe bijuterii din haloul său, ţesându-şi dorinţa în voliţiunea zoku.

Sunt convins că face totul mai degrabă ca să impresioneze. Barbicane este un Bătrân, cineva care şi-a atins nivelul maxim de dezvoltare în zokul său prin efectuarea de acţiuni în concordanţă cu obiectivele şi valorile sale – în cazul acesta, construirea de arme mai mari şi mai bune şi aruncarea de chestii în aer. El n-ar avea niciun fel de probleme să-şi utilizeze entanglementul cu restul zokului pentru a achiziţiona articolul modest pe care-l solicit eu. O bijuterie de nivel ridicat pentru o infrastructură

zoku în Supra City, suficient pentru instanţierea unui Cerc personal în una dintre zonele mai la modă din capitala zoku saturneană.

Barbicane nu ştie însă că adevărata miză este mult mai mare.

După o secundă, el zâmbeşte şi revine pe scaun.

— Perfect! Proiectilul a fost transferat în Arsenal. Iar acum, de băut ca să sărbătorim! Ceva mai tărişor decât ceaiul! Ce-ai zice de o…

O Poartă de Tărâm se materializează de cealaltă parte a încăperii, însoţită de un val de aer şi un iz de ozon, un cerc albastru strălucitor cu diametrul de doi metri. O formă-adevărată zoku trece prin ea: un nor de ceaţă utilitar, tremurător, cu un chip arogant în mijloc, înconjurat de o mandala rotitoare de bijuterii zoku. Nou-sositul pătrunde în Cerc şi încuietorile tehnologice Schroeder intră în acţiune. Fogleţii şuieră şi hârâie de căldură reziduală în timp ce se coagulează într-o femeie înaltă, schiţând-o mai întâi ca pe o statuie din cristal, apoi în carne şi oase. Chiar înainte să fie pe deplin formată, ea înaintează către Barbicane, lăsând în urmă o adiere caldă cu aromă de pini.

— Pentru numele lui Verne, spune ea, da ce crezi că faci?

Este blondă ca mierea şi poartă versiunea destul de sumară a uniformei unui pilot: jachetă maronie scurtă, care-i lasă mijlocul gol, bocanci grei, şapcă, eşarfă şi ochelari de pilot de vânătoare. Sprâncenele negre accentuează frumuseţea rece a feţei triunghiulare. Gura rubinie este o linie dreaptă.

— Ce fac? Ce fac? Achiziţionez un artefact istoric important! Barbicane o priveşte neîncrezător. Chekhova, scumpo, asta-i complet neregulamentar! Îl jigneşti pe oaspetele nostru! Raoul este un gentleman!

— Eu ştiu cine-i el, Bătrâne, rosteşte Chekhova. Întrebarea reală este: tu ştii cine este?

Am devenit Raoul d’Andrezy cu o săptămână subiectivă în urmă, în virtul *Dulapului*, cu patru zile înainte ca *Bob*

Howard să ajungă la Saturn.

Stau la masa noastră obişnuită, cu o oglindă-gând în faţă, un disc de sticlă plutitor care este de fapt un construct al virtului conectat la fluxul meu dorsal. În ea, chipul mi se metamorfozează de la bărbatul uşor grizonant cu sprâncene pensate, tâmple scobite şi ochi Peter Lorre în ceva mai brunet, mai tânăr, mai dur. Desigur, faţa în sine nu este suficientă – minionii mei construiesc de asemenea o pistă de date atent concepută –, dar este un început.

— Ce faci? întreabă Matjek.

Mă încrunt la el. Curăţirea virtului a durat mult. În decursul scurtei mele absenţe, Matjek a recreat meticulos porţiuni întinse din Narnia, împingând până la limită capacităţile computaţionale sărăcăcioase ale *Dulapului.* Am petrecut mult timp preţios, ştergând insule locuite de oameni cu un singur picior şi urmărind centauri şi şoareci vorbitori înarmaţi cu săbii. Nici acum nu sunt sigur dacă i-am găsit pe toţi, şi nici nu înţeleg pe deplin cum a reuşit băiatul să-i construiască. Dar ţinând seama de faptul că viitorul lui sine a fost arhitectul firmamentului Sobornostului, n-ar trebui să fiu surprins că a spart virtul în stil Sobornost pe care-l construisem peste hardware-ul străvechi al navei. Şi suspectez că a primit ajutor de la Auni.

Am făcut tot ce-am putut ca să-l închid într-o sandbox şi de atunci a stat bosumflat şi tăcut, privind peisajul tivit în albăstrui din exteriorul ferestrei noastre virtuale, formele neregulate şi multicolore ale recifelor de corali în imponderabilitate care plutesc pe lângă noi şi umanoizii cu piele netedă şi cozi de cetacee care ţâşnesc printre ele, lăsând în urmă dâre de bule argintii. Proiectilul Wang şi *Dulapul* se află acum în siguranţă în pântecele cu apă al *Răzbunării lui Rorqual,* o navă cetamorf aflată în drum spre Iapetus.

— Mă pregătesc să fiu altcineva, îi răspund.

Glasul îmi este mai rece decât intenţionasem, dar lui Matjek nu pare să-i pese.

— De ce?

Îmi plimb degetele pe suprafaţa oglinzii. Îmi simt mintea la fel de netedă şi goală. A trebuit să-mi folosesc metasinele ca să mă calmez după sosirea quptului lui Isidore. N-am fost în stare să analizez datele pe care le ataşase mesajului său final; era o harababură de informaţii cuantice, iar *Dulapul* nu are hardware-ul necesar descâlcirii lor.

— Toţi o fac, cândva.

Undeva în adâncul meu, vreau să mă-mbăt. Vreau să urlu. Vreau să sparg oglinda-gând într-un milion de cioburi. Vreau să smulg virtul însuşi de pe firmament. Mă dor tâmplele.

— Eu nu vreau, zise Matjek. Mie îmi place să fiu eu.

— Chiar şi când te joci de-a războiul cu Soldatul Verde? îl întreb încetişor. Sau când ai vrut să fii Liniştea?

— Atunci doar mă prefăceam.

— Ei bine şi acum este la fel. Trebuie doar să te prefaci suficient de intens.

Ajustez puţin forma nasului. M-am mai întâlnit cu Barbicane înainte, aşa că trebuie să-mi aranjez deghizarea cu grijă, îndeajuns de aproape de imaginea mea de sine pentru a evita disonanţe cognitive.

— Şi ce vei fi? întreabă Matjek.

Îi cer virtului să-mi schimbe cochilia mintală. Umeri mai laţi, o ţinută mai milităroasă, un ten mai oacheş, costum ţipător şi vestă cu lănţişoare din aur. Obişnuiam să fiu destul de încântat de Raoul. El se bazează pe o identitate pe care am folosit-o anterior pe Marte.

Ochii lui Matjek se lărgesc.

— Acesta este Raoul d’Andrezy, rostesc eu cu un glas nou. Un dealer de antichităţi.

Un iz de gămălie de fosfor de la un băţ de chibrit îmi vine nechemat în minte. Respiraţia lui Thaddeus. Primul pahar de vin pe care l-am băut cu Raymonde. *La naiba cu virturile astea de visuri vechi. Nu există suficiente detalii ca să bei de-adevăratelea, doar amintiri.*

Clatin din cap. *Prefă-te mai intens, Jean!*

— Pare *plictisitor,* spune Matjek. De ce ai dori să fii el?

— Tocmai aspectul plictisitor este important. Trebuie să apară demn de încredere. Puţin obosit. Experimentat. Cineva competent. Cineva care a văzut multe la viaţa lui. Cineva care-i sătul şi nu doreşte decât o viaţă confortabilă, care-i dispus să încalce niţel legile ca s-o obţină.

— Asta chiar *este* plictisitor. Dar îmi place cum te-ai schimbat. Arată-mi cum ai făcut.

— Nu. Cred că deocamdată te-ai jucat destul cu virturile. Îmi restabilesc cochilia mintală la normal şi pun oglinda pe masă. De ce nu…

În mod fatal, mă opresc, încercând să mă gândesc la ceva ce să facă băiatul.

— E plictisitor aici. Tu eşti plictisitor. Oamenii-peşti sunt plictisitori. Vreau şi eu să mă schimb.

— Ţi-am spus, asta n-o să…

— Vreauvreauvreau!

Structura virtului unduieşte. Matjek începe să se schimbe. Trăsăturile lui curg în primul chip de pe oglindă, o caricatură a mea.

— Ia uite! ţipă el încântat. Am făcut-o singur!

Durerea din tâmple mi se transformă în zgomot alb. Ceva negru şi solzos îşi deschide ghearele în pieptul meu. Ridic braţul, în ochii lui Matjek este un licăr de frică. Cobor pumnul asupra oglinzii, mugind în minte blestematul cod de Fondator al războminţii Sumanguru: *rugină, foc, sânge şi copii morţi.*

Timpul virtului se opreşte. Matjek încremeneşte, cochilia lui mintală normală este restabilită. Fragmentele de oglindă plutesc prin aer, sclipind, ascuţite şi nenumărate, ca navele Magistralei.

Furia se scurge din mine. Ecourile codului Sumanguru din mintea mea mor. Privirea de teroare de pe faţa băiatului mă face să-i întorc spatele.

Aproape imediat, software-ul firmament care rulează virtul face ceva neaşteptat. Accesează o memorie-cache ascunsă şi execută o comandă complexă pe care n-o urmăresc integral. Inspir adânc.

El fusese deja acolo.

Matjek începe să se mişte din nou, mai iute şi mai iute. Într-o clipă ţâşneşte printre rafturi şi în jurul măsuţei mai repede decât l-aş putea urmări cu ochii, o ceaţă cenuşie pâlpâitoare.

— Matjek, aşteaptă!

Sincronizez tacturile noastre de ceas.

El stă în faţa mea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Nu te înfuria, Prinţule, spune el. Îmi pare rău de Narnia. Tu ai plecat şi n-am ştiut ce să fac. Ai spus că aş putea s-o ajut şi pe Mieli, dar tu faci totul de unul singur.

Materializez o batistă de mătase din mânecă şi-i şterg obrajii..

— Ştiu, Matjek. N-ar fi trebuit să mă înfurii. Nu-i vina ta. S-a întâmplat ceva… rău şi m-am gândit prea mult la asta.

— Ce anume?

— Nu contează. Îi zâmbesc. Să ştii însă că şmecheria asta pe care ai făcut-o chiar acum, cu timpul, a fost reuşită. Poţi să-mi spui cum ai făcut?

El ridică din umeri.

— Mă jucam mult cu timpul, pe plajă, când mă plictiseam. Ai nevoie întotdeauna de un trăgaci, care să te accelereze dacă încetineşti accidental, ca să nu clipeşti şi să scapi sfârşitul lumii.

Hopa!

Planul meu fusese să pun virtul *Dulapului* într-o sandbox şi să încetinesc tactul de ceas al lui Matjek, cât timp eram plecat la afacerea de pe Iapetus, astfel încât el să nu sesizeze absenţa mea. În mod clar asta nu va merge. Aş putea încerca să concep un virt mai sigur, dar nu am destul timp şi încep să mă îndoiesc că orice construct cu care aş veni l-ar putea ţine măcar locului.

Mă uit la Matjek, la părul negru şi rar care va deveni sur mult prea devreme, la nasul cârn şi gura serioasă şi simt în piept o furnicătură caldă, stranie.

Am nevoie de un babysitter. Ar fi mult mai uşor dacă mi-aş putea lăsa pur şi simplu o copie aici. Din păcate, Joséphine s-a asigurat că sunt acum un singleton mascul

alb, incapabil să dau naştere la gogoli proprii şi nu pot avea încredere într-un parţial să ţină pasul cu Matjek. Locuitorii Sirrului sunt date comprimate şi până nu-mi termin misiunea nu-i pot aduce înapoi. Nu cutez nici să apelez la cineva din exterior: Matjek este foarte căutat, este un gogol timpuriu al unui Fondator al Sobornostului.

Rămâne atunci...

Suspin. Nu există alternativă. Trebuie să vorbesc cu Aunii.

Strâng grijuliu cioburile oglinzii-gând şi le pun pe masă.

— Fii atent. Am un puzzle pentru tine. Dacă izbuteşti să construieşti la loc oglinda, o poţi păstra. Eu trebuie să mă duc şi să mă ocup de ceva, dar nu voi lipsi mult, iar după ce mă-ntorc voi pregăti o ciocolată caldă. Îţi sună bine?

Simulând supunerea, Matjek se aşază şi începe să deplaseze fragmentele de sticlă cu un deget.

— Ai grijă, că-s ascuţite, îi spun.

Aproape că pot auzi rotiţele ce i se învârt în minte, pe când mă îndrept spre partea din spate a librăriei şi numeroasele volume despre Sirr.

Acolo este întuneric şi unica lumină provine de la literele argintii slabe de pe cotoarele cărţilor albastre ca noaptea. Totul se simte moale, ca în vis: în jurul muchiilor, virtul renunţă la o simulare fizică detaliată şi exploatează capacitatea creierului de autoamăgire. Pe culoarul îngust dintre rafturile foarte înalte mă simt ca o insectă într-o carte, presată între pagini grele, poroase.

Înghit un nod. De fapt nu-i înţeleg cu adevărat pe Auni. Ei au fost eliberaţi în Colaps – sau mult mai înainte, de către Matjek, dacă este să-i crezi. Sunt bucle pure ale sinelui, meme vii ce populează minţile ca paraziţi. Aunii susţin că eu aş fi unul dintre ei, fratele lor pierdut. Nu sunt sigur că-i cred. N-am susţinut niciodată că aş fi un zeu. Realitatea este că-mi dau furnicături pe toată pielea. Iar pentru a vorbi cu ei trebuie să-i laşi să devină tu însuţi.

Îmi plimb degetele de-a lungul cărţilor până o găsesc pe cea cuvenită. O deschid şi ei se înalţă din pagini, zeii

niciodată oameni ai Pământului, şerpi de lumină, care se încolăcesc şi se descolăcesc, iluminând stivele din jur cu o strălucire pâlpâitoare de miraj.

Închid ochii şi-i las să intre.

Cel care vine la mine se numeşte Prinţesa Hornului. Îmi vorbeşte cu un glas care sună ca al meu, în interiorul minţii mele.

Salut, frate!

Nu sunt fratele tău.

Ai venit să ni te alături?

Nu.

Ai venit să aduci copiii noştri în noua noastră casă?

Nu. Nu încă. Îmi masez tâmplele. *Sirr.* Ultimul oraş de pe Pământ, smuls din fălcile Dragonilor. Un copil este una, o întreagă civilizaţie este cu totul altceva. I-am promis lui Tawaddud că-i voi salva. *Au rămas doar promisiuni.* Încleştez dinţii.

Tu torci minciuni, frate. Sperăm că nu ţi-ai uitat promisiunea.

Nu am uitat-o. Veţi avea noua voastră casă, la fel ca locuitorii Sirrului. Dar mai întâi trebuie să fac ceva.

Trebuie să furi ceva.

Da. Trebuie să părăsesc virtul. Aşa că vreau ca voi să aveţi grijă de băiat. Distrageţi-l. Spuneţi-i poveşti. Ţineţi-l ocupat.

Ce vei fura de data asta? Memorii? Poveşti? Suflete? Visuri?

Asta nu-i treaba ta.

Cum putem fi siguri că te vei întoarce? Ne-ai mai părăsit şi înainte.

Pentru că eu îmi ţin promisiunile.

Ei se ridică în mintea mea, toţi, Krakenul şi Soldatul Verde şi Prinţesa, furtuni făcute din gânduri care-mi învăluie creierul cu tentacule de fulgere.

PROMISIUNILE SUNT BUNE, mugesc ei. *FRICA ESTE ŞI MAI BUNĂ. NOI SUNTEM MEREU AICI. NOI ASCULTĂM MEREU. NU NE TRĂDA.*

Cad în genunchi. Aunii îmi părăsesc mintea şi întunericul

prăfos mă înconjoară. Tăcerea bruscă este asurzitoare. Tremur din tot corpul chiar şi în cochilia mea mintală ca un vis.

— Ştiţi, rostesc cu glas tare, începeţi să mă convingeţi despre toată chestia aia cu Prinţul Florilor. Familia este realmente lucrul cel mai rău.

Prinţesa vorbeşte din nou, dar de data asta blând, ca ploaia.

Noi vom ţese visuri pentru tatăl nostru, aşa cum am mai făcut cândva, cu mult timp în urmă. Dar va sosi vremea când şi el va trebui să se trezească.

— Da. Dar nu deocamdată.

— Numele lui nu este Raoul d'Andrezy, spune Chekhova privindu-mă cu subînţeles. Nu-i aşa… colonele?

Surâd stingherit.

— Bătrâne, el este colonelul Sparmiento. Din Compania Ursuleţilor care Fac Picnic. O grupare mercenară aflată în slujba Sirrului. De pe Pământ. Când a sosit solicitarea ta de voliţiune, am fost însărcinată cu verificarea backgroundului său. S-a dovedit a fi o născocire.

Barbicane nu rosteşte nimic, dar ochii i se lărgesc.

— Aşadar, colonele, continuă Chekhova, ce-ar fi să ne spui povestea ta adevărată?

Încrucişează braţele pe piept şi mă priveşte superior, ca o profesoară foarte iritată şi sexy.

Desfac braţele.

— Ce pot să spun? M-ai prins. Am fost cu Ursuleţii. Noi n-am fost toţi ursomorfi, deşi era util să-ţi placă mierea. Îmi cer scuze pentru prefăcătorie, dar aş prefera ca foştii mei patroni să rămână în beznă în privinţa locului unde mă aflu. Ursuleţii au multe calităţi, dar *nu* sunt iertători. Şi ne-am… despărţit destul de brusc.

Tragerea pe sfoară a zokulor este o artă subtilă. Însă dacă se poate spune că au un punct slab, atunci acela este faptul că ei cred mereu că totul este rezolvabil, că problemele sunt evidente şi clar definite, ca în jocuri – şi dacă îi faci să creadă că au avut succes, atunci au tendinţa

să nu mai insiste. Identitatea mea a avut altă identitate ascunsă în interiorul ei, una ceva mai solidă, sprijinită de datele culese de Mieli când se alăturase Ursuleţilor. Dacă l-ai zgândări destul de tare pe colonelul Sparmiento încă l-ai putea dezintegra, însă pun prinsoare că Chekhova n-o va face. Mai ales acum, când încearcă să lase o impresie pozitivă unui Bătrân.

— Prin urmare eşti un dezertor, zice ea. Şi cum ai ajuns să deţii un proiectil pentru un tun Verne vechi de peste două sute de ani?

— Aşa cum fără îndoială ştii, lucrurile sunt niţel cam… agitate pe Pământ în clipa de faţă.

— Dacă prin *agitate,* vrei să spui *înghiţite de agenţi non-eudaimonişti care se autoîmbunătăţesc recursiv,* atunci, da, ştiu asta. Interes profesional.

În ochii Chekhovei licăreşte o privire flămândă.

— Ei bine, eu şi unitatea mea am început să adulmecăm necazuri acum câteva săptămâni, înainte de sosirea chenilor. Am plecat din deşertul codului-sălbatic, luând cu noi proiectilul şi alte bunuri. Poate că ne-am permis unele libertăţi cu respectarea lanţului de comandă, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar cel puţin am scăpat. Majoritatea Ursuleţilor n-au fost la fel de norocoşi.

Îl privesc pe Barbicane.

— Intenţionai să ne oferi ceva de băut? Aş dori să toastez pentru camarazii mei. Sărmani nefericiţi… totuşi am fost mândru să lupt alături de ei. Iar unii au lăsat în urmă familii care ar fi putut beneficia de un început nou în Supra City.

Şi această parte finală este adevărată: unul dintre camarazii căzuţi ai lui Mieli avea pui în Centură.

— Mai ales acum, continui eu, când Sobornostul a decis să înghită tot ce se află în interiorul orbitei lui Marte. De aceea am venit aici. Bănuiesc însă că totul a fost în zadar.

Barbicane oftează cu zgomotul unor foaie.

— Ei bine, colonele, este o poveste cu adevărat impresionantă! Eşti însă un tip de treabă! Poate că reuşim totuşi să aranjăm ceva.

Pluteşte de pe scaunul lui spre un glob din bronz gravat

cu o hartă de modă veche a Pământului, dar cu axa înclinată bizar – Antarctica se află în apropiere de ecuator. Îl deschide abil cu mâna manipulator, scoate dinăuntru o sticlă cu un lichid chihlimbariu şi trei pahare pe care le umple. Mă priveşte cu seriozitate.

— Numele nu sunt importante! Pentru noi contează doar entanglementul. Spime-ul pe care ni l-ai oferit a fost impresionant. Continui să fiu interesat!

— Dimpotrivă, spune Chekhova. Dacă marfa colonelului este *într-adevăr* autentică şi a sosit recent de pe Pământ, ar trebui să stăm cât mai departe de ea.

Barbicane arcuieşte sprâncenele.

— Ştii cât de îndeaproape suntem urmăriţi în zilele astea de zokul Marele Joc, continuă femeia. Ce crezi că vor face ei dacă vom achiziţiona ceva care poate fi infestat cu *Dragoni?*

Barbicane ţuguie buzele.

— Este adevărat, încuviinţează el. Blestemaţi să le fie ochii!

— Marele Joc? Ce vrea să spună?

— O protecţie zoku care ne fereşte de ameninţările existenţiale, sau cel puţin aşa susţin ei! Au ajuns la putere după Erupţie. Barbicane se înnegurează la faţă. Au convertit nişte membri juniori ai Clubului să le raporteze despre experimentele mai ambiţioase! Afirmă că ar periclita continuumul spaţio-temporal. Prostii! Îşi examinează trist conţinutul paharului. Trebuie totuşi să recunosc, colonele, că Chekhova are dreptate! Este o perioadă delicată.

Mă uit la Chekhova. Care-i rolul femeii? Oare *ea* are vreo legătură cu zokul Marele Joc? Nu vreau să risc o confruntare directă cu ei, nu încă.

Poate că ar trebui să mă retrag şi să încerc din nou pe altă rută. Am cheltuit însă foarte mult efort şi timp ca să aranjez afacerea actuală. Timp de care Mieli s-ar putea să nu mai beneficieze.

— Am camarazi la care trebuie să mă gândesc, Bătrâne, rostesc eu. De asemenea, faţă de proiectil şi-a exprimat

interesul şi un zoku Narativist din Supra City; cred că vor să-l transporte într-un Tărâm şi să-l utilizeze pentru un decor într-un show în spaţiu restricţionat sau aşa ceva… nu înţeleg prea bine lucrurile astea.

Barbicane pufneşte sonor.

— Să-l dai Narativiştilor! Ridicol! O bucată de materie modelată de foc nuclear, creată cu un scop specific!

— Dar trebuie să ţinem seama…

Chekhova încearcă să vorbească, însă Barbicane flutură din braţul-armă ca s-o oprească.

— Ar fi o mare ruşine s-o transforme într-o… metaforă! mugeşte el.

Decid să mai pun paie pe foc.

— Chiar aşa, ce naiba! auzisem multe despre Gun Club. N-au fost ale voastre navele-gaură cu propulsii Hawking care au oprit Războiul Protocolului să fie un dezastru încă şi mai teribil? Din cate am auzit sunt singurele care pot distruge o gubernie. Şi acum îmi spui că te temi de alt zoku care crede că te joci cu focul? Clatin încet din cap. Cred că m-aş înţelege mai bine cu Narativiştii. Am impresia că copiii tăi de acolo, de afară, au mai mult curaj ca tine.

Nu vorbesc doar pentru ei. Vorbesc pentru întregul zoku: ei acţionează ca avatarurile sale în Cercul trenului.

— Eu ţi-am adus un obiect istoric, un proiectil al celui mai mare tun construit vreodată înainte de epoca post-Colaps, şi tu nu-l vrei pentru că s-ar putea să fie *impur?* Mă scuzi! Mă scol din fotoliu. O să-l duc altundeva.

Barbicane se ridică şi se roteşte lent, astfel că picioarele-duze ard găuri în tapiseria fotoliului său. Ţine ochii strâns închişi şi gândeşte intens. Apoi se întoarce şi-şi aţinteşte braţul-armă spre faţa mea.

— Ah-ha! Am o idee, colonele! Un compromis! Va satisface voliţiunea zoku! Chekhova este expertă în Dragoni! Ea va inspecta articolul din Arsenal, la nivel molecular! În felul acela va fi sigur. Toţi vor fi fericiţi? Ce zici?

Toţi, cu excepţia mea, care am ascuns în el un corp miniatural de rezervă cu stări EPR gata de quptare. Şi pe

care intenţionam să-l utilizez pentru a-mi fura înapoi nava din Arsenal.

Dar zâmbesc, aprob din cap şi încep să mă gândesc la un plan B.

5. MIELI ŞI ABISUL

Mieli stă pe un balcon. Cerul de deasupra este imposibil de vast, albastru decolorat, brăzdat de o dungă albă. Lumina soarelui este strălucitoare şi caldă pe faţa ei, dar este difuză, lumină de solete, colectată de o oglindă gigantică din spaţiul cosmic şi distilată în radianţa aceasta blândă. În mod ciudat îi reaminteşte de Oort, de casă.

Nimic altceva nu-i reaminteşte.

Clădirea în care se află este înaltă şi albă, construită din forme organice rotunjite aidoma cochiliilor de scoici, înţesată de terase şi balcoane. Oameni bronzaţi stau aşezaţi sau întinşi sub razele soarelui, înconjuraţi de halouri de bijuterii.

Dedesubtul ei se găseşte un canal. Se întinde la nesfârşit, un fir care dispare într-o ceaţă, undeva imposibil de departe. O gondolă aurie suspendată de două baloane purpurii pluteşte leneş deasupra lui. Pe ambele maluri ale canalului, peisajul este un mozaic de clădiri şi panorame neasortate, separate între ele prin linii argintii. Un templu cu turle şi pagode de forma bulbilor de ceapă se ridică de pe un câmp de circuite negre; un şir de castele din corali; în depărtare, un oraş cenuşiu învăluit în pâcle. Iar şi mai departe se vede un lanţ muntos cu piscuri albe, înconjurat de puncte zburătoare cu aripi roşii, prea mari pentru a fi păsări.

Chiar la periferia vederii ei există o structură aproape la fel de mare ca şi cerul: un arc lat şi înalt care sclipeşte metalic, susţinut de piloni subţiri, albi. La stânga şi la dreapta, lumea este mărginită de două ziduri din nori de culoarea ambrei.

Mieli simte o undă de vertij. Nu i-au plăcut niciodată planetele: sunt prea mari pentru ea, iar orizonturile şi cerurile de aici sunt mai vaste decât orice a văzut vreodată. Îşi fixează ochii asupra firului albastru al canalului. Sute de forme-adevărate zoku se mişcă iute în lungul său, vârtejuri şi paraşute de bijuterii şi ceaţă, deplasându-se în stoluri ca

păsările. În mod neaşteptat ele îi reamintesc de visul care a adus-o aici.

În Supra City.

— Vrei nişte ceai?

Mieli se întoarce. Sistemele i se trezesc, însă nu detectează nicio ameninţare. Este roninul usagi. Este desculţă, îmbrăcată cu pantaloni albaştri sfâşiaţi şi un tricou verde, simplu. Aici este mai scundă ca Mieli. Pielea ei are culoarea ciocolatei cu lapte. Gura îi este puţin prea largă ca să se potrivească în forma feţei, dar ochii îi sunt strălucitori. Poartă o tavă cu boluri mici şi un ceainic din jad verde. Îi face semn lui Mieli s-o urmeze înăuntru.

Suspicioasă, Mieli se supune. Apartamentul este mic. Pereţii albi îi sunt acoperiţi cu folii viu colorate, care prezintă tablouri bidimensionale cu aspect străvechi ale unor tineri, etalând proeminent cuvintele *Manaya High.* Nu există cerebromaterie, ci mobilierul sărăcăcios este făcut din lemn, iar ţesăturile multicolore sunt lucrate manual. Simplitatea lui este un contrast plăcut faţă de nebunia din exterior. *Deliberat, bineînţeles.*

Roninul usagi aşază graţios tava pe o măsuţă. După aceea se aşază ea însăşi pe perne, cu picioarele încrucişate.

— Serveşte-te! Este sencha. Sau vrei să mănânci ceva?

Mieli se aşază grijuliu pe genunchi: gravitaţia de aici este mare pentru ea, aproape la fel ca pe Pământ. Cu toate acestea, se simte uşoară şi puternică, iar membrele n-o mai dor după zilele de urcuş. Este îmbrăcată aşa cum a fost în *Perhonen,* o togă neagră şi lănţişorul cu nestemate al lui Sydän în jurul gleznei. Mieli observă că ţine în mână bijuteria zoku care a salvat-o: un oval albastru, mai mic decât palma, care pulsează slab cu lumină, înconjurată de un parfum floral abia perceptibil. O aşază pe masa din faţa ei.

Fata ronin usagi se uită la bijuterie şi zâmbeşte. Pune o cupă în faţa lui Mieli şi o umple cu lichid din care se înalţă aburi şi miroase proaspăt.

— Îmi pare rău de Tărâm, rosteşte ea, de munte şi de toate celelalte. Acum înţeleg că a fost dezorientant pentru tine. De obicei încercăm să aducem orfani prin Tărâmuri, să-i lăsăm să-şi rezolve problemele; ei capătă drepturile narative de a-şi modela împrejurimile în cadrul de lucru pe care îl oferim noi. Apropo, tu te-ai descurcat *foarte* bine. Nu m-am gândit deloc la sfârşitul acela. Cutremurător. Îşi ia ceaşca între palmele micuţe şi soarbe cu grijă. Dar nu mi-am dat pur şi simplu seama cât de multe extensii conţine forma ta adevărată. Unul dintre subsistemele ei a început să se împotrivească, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine dacă am reîncepe de aici. Ce crezi?

Mieli o priveşte cu atenţie. Extensiile ei create de Sobornost funcţionează normal, aşa că însărcinează câţiva gogoli de culegere a informaţiilor să scaneze mediul. Într-o clipă ei îi confirmă ceea ce ştia deja: se află pe o bandă de cerebromaterie densă, lungă de zeci de mii de kilometri şi lată de câteva sute, undeva în apropiere de ecuatorul lui Saturn. Ei nu pot însă accesa spimescopul local – fie pentru că ea se află în interiorul unui firewall, fie pentru că nu are protocoalele necesare.

— Ce fac eu aici? întreabă Mieli.

— Ce doreşti. Poţi începe prin a bea ceai. Nu l-ai atins. Apropo, numele meu în acest Cerc este Zinda.

Mieli se încruntă. Experienţa ei cu zoku se limitează la lupte. În timpul Războiului Protocolului a rulat prin câteva virturi plasate în Supra City, pentru cazul în care ar fi fost capturată, dar n-au semănat deloc cu asta. Din câte îşi pot da seama senzorii ei, apartamentul este ceea ce pare, până la nivel molecular. Zinda însă este un alter-zoku – o combinaţie de fogleţi şi bijuterii zoku –, deşi rulează emularea acceptabilă a unui corp uman, ajungând la nivelul schiţelor de organe interne şi sistem digestiv.

— Aş vrea să ştiu ce s-a-ntâmplat cu nava mea.

— Hm! Vom ajunge imediat acolo, spune Zinda. Dar pentru a răspunde la prima ta întrebare, te afli aici fiindcă te-a găsit zokul Tabelul Curcubeu – căruia, că tot veni vorba, îi aparţii. Ei n-au ştiut ce să facă cu voliţiunea ta. În

principal, ei se ocupă de routere, Porţi de Tărâmuri, chestii de felul ăsta; sunt băgaţi mai degrabă în picotehnologie, decât în oameni, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că voliţiunea a fost transmisă zokului *nostru*, Manaya High. Noi ne îngrijim de… oile rătăcite, ai putea spune. Cei care vor să se întoarcă. Surâde blând. Ca tine.

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti. Mieli încearcă cu grijă ceaiul; şi el este exact aşa cum pare să fie, uşor amărui şi de acum nu prea cald, dar, fără să vrea, îi place gustul. Nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc la nava mea.

— Of, scumpo! Zinda pare serioasă. Desigur, eşti liberă să pleci oricând vrei. Dar voliţiunea ta a spus altceva bijuteriei. Tu doreai să revii acasă, şi aici eşti acum.

Mieli se scoală încetişor.

— Sunt Mieli, fiica lui Karhu de Hiljainen *Koto,* din Oort. N-am nimic de-a face cu tine.

Dar în străfundul măruntaielor simte un fior brusc de gheaţă. O *copilă-tribut. O copilă a făurarilor solari, dăruită împreună cu un Soare Mic, pentru* koto *să protejeze şi să cinstească.*

— Voliţiunea este o chestie dată naibii, spune Zinda. Bijuteriile nu răspund pur şi simplu la ceea ce dorim noi, ci la ceea ce *am fi* dorit, dacă am fi fost mai înţelepţi sau mai inteligenţi, sau dacă am fi ştiut mai multe. Zoku ca un tot încearcă să extrapoleze ceea ce ai nevoie *realmente,* nu doar ceea ce soliciţi, şi în concordanţă cu voliţiunea tuturor. Să-ţi dau un exemplu. Spune-mi ceva ce-ţi place cu adevărat. Poate fi o mâncare sau orice altceva.

Mieli ezită.

— Este lipsit de sens.

— Haide! Nu mai privi totul cu atâta seriozitate.

— Lemnul-dulce. Îmi place lemnul-dulce.

— Perfect! Să zicem acum că eu aş avea două cutii, A şi B – pune pe masă două boluri goale, cu fundul în sus –, iar A are înăuntru lemn-dulce. Eu ştiu că ţie îţi place mult lemnul-dulce şi că-l cauţi. Tu-mi ceri să deschid cutia B. Ce cutie ar trebui să deschid?

Mieli clipeşte repede.

— Ai înţeles? spune Zinda.

— Dar nu-i acelaşi lucru.

— Sigur că da, este mult mai greu de computat. *Adevărata* extrapolare a voliţiunii este absurd de dificilă, dificilă de grad PSPACE sau aşa ceva, şi de aceea obişnuim să facem scurtături, aproximări. Poate că *tu* nu vrei să fii aici, dar un sine viitor al tău vrea asta.

— Nu cred, spune Mieli.

Zinda surâde liniştitor.

— Ascultă-mă, am trecut prin asta de multe ori. Este absolut firesc să te simţi derutată acum. De ce n-o încerci pentru o vreme? Noi nu suntem Sobornost… cu care este evident că ai petrecut o vreme. Noi nu-ţi luăm libertatea. Îţi dăm pur şi simplu un sine cuantic, ca să fii mai mare decât eşti acum. Cred că ţi se va părea foarte uşor.

Mai toarnă ceai pentru ea şi pentru Mieli.

— Vreau să spun că te-am studiat realmente amănunţit în timp ce ai fost în Tărâm. Corpul şi mintea ta au semnături destul de clare de design zoku. M-aş hazarda să ghicesc că este vorba despre o familie-aegon jupiteriană. Ei obişnuiau să facă comerţ cu oortienii – adică, înţelegi, înainte de Erupţie. Nu vreau să te iscodesc, dar *chiar* este o surpriză mare pentru tine?

Mieli se aşază înapoi, încetişor.

— De ce ar fi făcut ei asta? murmură ea.

— Există multe motive. Noi îi ţesem *într-adevăr* pe toţi în voliţiunea zokului. Copiii au întotdeauna un ţel. Procrearea lor este de asemenea un fel de joc. Poate că părinţii tăi au vrut să-ţi ofere o viaţă diferită în afara conului voliţiunii zokului lor. Dacă vrei, am putea încerca să-i găsim. Deşi dacă au fost bazaţi pe Jupiter, ar putea fi… dificil.

Sydän obişnuia să glumească despre asta, despre faptul că Mieli semăna cu un personaj dintr-o carte pe care i-o dăruise un străbun, o regină a maimuţelor pre-sapiente. Dintotdeauna Mieli ştiuse doar că ea era o copilă-tribut, dată oortienilor pentru a o creşte, o parte dintr-un troc care asigurase Soarele Mic pentru *koto*-ul ei. De aceea îşi

petrecuse primii ani în casa Bunicii Brihane, până fusese destul de mare ca să locuiască cu restul *koto*-ului. Nimeni cu excepţia lui Sydän nu vorbise vreodată despre asta, iar lui Karhu nici că-i păsa. Însă era motivul pentru care ea se străduise mereu mai intens decât alţii. De aceea ea practicase cântecele vaki până răguşise, de aceea terminase o Lucrare Măreaţă fiind mai tânără decât oricine până atunci, de aceea adusese un spirit străbun din *alinen.*

Trebuie s-o găsesc pe Perhonen. Mieli scutură din cap. Amplifică nivelul de alertă al sistemelor de luptă. Simţurile îi devin dureros de ascuţite; este o distragere bună de la cuvintele Zindei. Ar putea fi o cursă. Hoţul a învăţat-o cum este să fii manipulat. Tot ce spune creatura aceasta zoku poate fi conceput pentru a extrage informaţii de la ea. Îşi aminteşte ascensiunea cu roninul-Zinda, cât de uşor a fost să-şi încredinţeze viaţa mâinilor ei. Chiar şi acum este greu să *nu* o creadă. Dar, desigur, este exact ce doresc ei.

O priveşte pe Zinda.

— Am ucis dintre ai tăi, să ştii, îi spune. În Războiul Protocolului. Sute, poate chiar mai mulţi. L-am ucis pe Metis cu o bombă-strangelet. Eşti sigură că vreţi să fiu aici, să trăiesc printre voi?

— Oh, dar noi nu suntem aşa uşor de omorât. Eu, de pildă, am murit de câteva ori. Este dureros – după renaştere, trebuie să te întorci la bijuteriile şi artefactele tale sub formă de fantomă. Majoritatea oamenilor ţin unele dintre ele în banca zoku, pentru orice eventualitate. Ajungi să vezi lucruri pe care nu le vezi în mod obişnuit. Este ca un fel de sub-joc: Moartea zoku vrea să-l reproiecteze, dar nu se bucură de prea multă susţinere. Eu cred că tu ai putea introduce un element narativ în el, ca să fie jucat pe o perioadă de secole. De fiecare dată când mori, avansezi puţin scenariul. N-ar fi cool? Însă familiile zoku aegon şi familiile zoku alea nu ascultă Narativişti ca mine… Clatină din cap. Scuză-mă, bat câmpii. Vreau să spun că nu-i mare chestie – unii s-ar putea să poarte pică, dar asta nu se va întâmpla cu niciun zoku căruia i te vei alătura. Şi dacă ai fost aşa grozavă în Războiul Protocolului, să ştii că ai

probabil un fan zoku pe undeva!

Zinda ciocăneşte cu degetul în masă.

— Fii atentă. Trebuie să facem să fii şi mai împletită cuantic. Aici nu poţi face mare lucru dacă n-ai nici măcar o bijuterie Supra City, chiar înainte de a te gândi la un zoku primar. Cea din Tabelul Curcubeu pe care o ai nu te va duce foarte departe. Uite. Ridică o bijuterie mică, turcoaz, într-o montură ce pare o frunză din aur. O să vezi că te vei descurca mai uşor dacă ai asta.

Mieli acceptă bijuteria cu grijă. O simte caldă la atingere, precum cealaltă bijuterie.

Mieli, idioato, rosteşte glasul pellegrinei în mintea ei. *Ce ţi-am spus?*

Apoi sistemele o inundă cu alerte şi avertismente de infiltrare. Metacortexul îi arată tentaculele care pătrund în neuronii ei dinspre bijuterie, ataşându-se la centrii ei decizionali, pătrunzând în rădăcinile speranţelor şi viselor ei.

Dă drumul bijuteriei, se ridică şi începe să-şi activeze armele.

— Vai de mine! rosteşte Zinda.

— Ăsta a fost alt joc, spune Mieli. Totul. Tu eşti din Marele Joc. Nu te ocupi de orfani. Te afli aici ca să te ocupi de o posibilă informatoare. Arma cuantică înglobată în braţul ei drept se încălzeşte. Ei bine, uite nişte informaţii pentru tine. Ar fi trebuit să mă fi ţinut într-un mediu mai sigur. Eşti pe punctul de a afla dacă ei au îmbunătăţit jocul fantomelor de după moarte.

— Nu. Stai! Nu-nţelegi! De ce trebuie să întrerupi Cercul? Vreau să zic, *bine, fac parte* din Marele Joc, dar sunt în acelaşi timp şi Manaya. Tot ce am spus a fost adevărat! Noi aparţinem de mai multe zokuri şi putem fi în ele în aceleaşi timp, în superpoziţii. Eu nu vreau decât să te ajut!

În ochii Zindei sunt lacrimi.

— Uite care-i treaba, eu am fost activată când ai sosit tu, da? Să fiu sinceră, sunt puţin depăşită de situaţie. N-ai putea să iei loc şi să discutăm? Aş prefera să nu mă lupt cu

tine, Mieli. Şi eu trebuie să urmez voliţiunea. Dacă insişti, am un alter ego monstru pentru luptă, dar îi *detest* mirosul.

— Eu plec. Tu poţi să fii ori un activ, ori un pasiv. Alegerea îţi aparţine.

Mieli se străduieşte să aibă un glas cât mai dur şi mai rece.

Zinda inspiră adânc.

— Acordă-mi un minut, da? Trebuie să înţelegi că nu-i vorba doar despre *mine.* Noi am creat un zoku mic, dedicat analizării tale. Ştim multe despre tine. Dacă am fi vrut să te distrugem, am fi făcut-o! Pufneşte. Ştiu că nu sună frumos, dar este adevărat! Am putea concepe Tărâmuri care să te facă sclava noastră perfect docilă, să ne destăinui toate secretele tale. Dar nu vrem să te distrugem. *Avem nevoie* de tine.

— Pentru ce?

— Poftim?! Păi este război! Fondatorii se strâng de gât unii pe ceilalţi! Din câte putem spune, chenii înving. Iar după aceea, ei se vor uita spre *noi.* Ei au fost dintotdeauna o ameninţare. După Războiul Protocolului, Bătrânii au aplicat o stratagemă pentru… a-i neutraliza, dar… Îşi muşcă uşor buza. Nu contează! Dar putem folosi tot ce ştii tu despre cele întâmplate pe Pământ, despre pellegrine şi cheni, despre tehnologiile lor, chestii de felul ăsta. Nu-ţi face griji despre capcane şi sisteme defensive – le putem rezolva, cu voliţiunea ta şi cu niţel timp. Iar apoi ai putea fi una dintre noi. Ai măcar *vreo* idee despre cât de greu este să te alături Marelui Joc? Trebuie să-i *găseşti.* Eu i-am căutat ani buni. Am împletit cuantic gradaţii şi ithaqui şi o grămadă de altele, ca să pot analiza indicii pe care ei le ascunseseră în naraţiunile noastre! Şi nu sunt decât o cârtiţă. Tu însă… tu ai putea fi agentă de teren, să lupţi cu ameninţările existenţiale, chestiile importante. Ai putea salva lumea. Precum un James Bond cu aripi.

Mieli clipeşte.

— Precum… cine?

— Ce zici? Haide! Va fi plăcut.

Mieli îngăduie unui punct cuantic să se formeze lângă

vârful degetului ei.

— Nu, rosteşte ea. Ai la dispoziţie zece secunde ca să-mi spui unde-i nava mea şi cum să părăsesc planeta asta.

— Ah, în privinţa asta…

— Nouă.

— Eşti sigură că vrei să…

— Opt.

— Pot chema ajutoare, să ştii.

— Şapte.

— Bine, bine! Calmează-te. Zinda suspină. N-am vrut să-ţi spun. N-am vrut să-ţi spun până nu aveai o ocazie să te linişteşti. Noi ţi-am urmărit traiectoria până la punctul ei de origine, bineînţeles. Uite ce am văzut.

Face un gest şi deasupra mesei apare un ecran cuantic mic. Pe el se vede Pământul şi o formă pe care Mieli o recunoaşte imediat ca fiind *Perhonen.* Este prinsă într-o furtună de Vânători, arme Sobornost de forma unor pumnale. Gura i se usucă. *Fată idioată ce eşti. Nu trebuia să…*

Nava este o pânză de păianjen de fire şi module în centrul unei perechi de aripi de pânze solare. Se destramă pe măsură ce sosesc Vânătorii, iuţi ca fascicule de lumină; fiecare impact şi fiecare fulger al razelor de scanare mai rupe o bucată.

Apoi nava se roteşte lent şi plonjează spre globul albastru şi alb. Într-o clipă este o cicatrice arzătoare ce brăzdează faţa Pământului. Dispare dincolo de orizont.

— N-am putut găsi nicio urmă a ei după aceea, spune Zinda. Asta a fost imediat înainte de sosirea Dragonilor. Îmi pare rău.

Mieli închide ochii, însă lumea nu dispare. Extensiile îi pictează în jur un peisaj spectral rece. Pereţii apartamentului sunt precum craniul ei, strivindu-i creierul.

Scoate un strigăt fără cuvinte, aleargă pe balcon, îşi deschide aripile şi se lansează în văzduh.

Mieli zboară fără destinaţie, solicitând microventilatoarele din aripi până când aerul este rarefiat şi

fâşia de dedesubt este ca un drum, care dispare la orizont, întretăiat de alte fâşii-habitate. Sunt sute, care trec unul pe sub altul, legând strâns planeta. Forme-adevărate zoku jucăuşe încearcă să i se alăture în zbor, dar ea accelerează şi mai tare până când reactorul cu fuziune din coapsa ei protestează, se îndepărtează de ele, continuă să zboare până când albastrul cerului începe să se transforme în negru şi ea simte atingerea slabă, dar familiară, a Omului Întunecat al vidului. Tânjeşte după el, după vidul absolut şi radiaţii şi scăderea accentuată a presiunii, tânjeşte după lovitura neagră şi usturătoare care urmează căldurii dintr-o saună oortiană. Totuşi Saturn n-o va lăsa să scape aşa uşor.

Perhonen nu mai este. *Întotdeauna te-am iubit mai mult decât ea,* i-a spus nava, înainte de a o propulsa cu bijuteria zoku, când au sosit Vânătorii.

Ea îngăduie gravitaţiei planetare s-o tragă într-o planare lungă şi năvalnică, o urmează până ajunge la marginea lumii.

Este un zid care seamănă cu o masă de nori tiviţi de razele soarelui, care se ridică de pe sol spre vârful cerului, înalt de douăzeci de kilometri. Din apropiere, este o masă de celule umplute cu gaz, ancorate prin fire subţiri de cerebromaterie, înălţat pe marginea fâşiei-habitat ca să menţină atmosfera înăuntru.

Apoi Mieli este deasupra lui, cu aripile ţiuind în aerul aproape absent, şi vede abisul care-i urmează. Fluxurile masice care susţin fâşia sunt coloane din pânză de păianjen ce dispar în pâcla galben-ocru a lui Saturn, hăt dedesubt. Un ciclon clocoteşte acolo, frişca albastră hibernală care se roteşte într-o ceaşcă gigantică.

Poate că va fi mai bine să cad aşa cum a căzut ea.

Ceea ce s-a întâmplat a fost vina ei. Însă în acelaşi timp a fost acţiunea corectă. Pe Pământ ea a murit de o mie de ori ca să găsească curajul pentru a le înfrunta pe pellegrine. A tras o linie pe care n-o va încălca, a refuzat să permită furtul sinelui unui copil. Nu s-a aşteptat să mai trăiască după aceea.

Ar trebui să lase pe Saturn s-o ia, să plonjeze în norii din

cristale de amoniac şi vapori de apă, şi mai afund, până ce hidrogenul metalic strivitor din adâncurile planetei îi va aduce sfârşitul care-i aparţine. Ar fi foarte uşor: momentul de inerţie o va purta peste muchie, în jos spre ciclon şi peretele ochiului său, un lanţ de vârtejuri de mărimea cometelor oortiene, înşiruite laolaltă ca mărgelele pe un fir, ca bijuteriile.

Apoi ceva mai puternic decât gravitaţia o opreşte – o amintire care se înalţă din adânc. *Sydän.*

Se luptă cu momentul de inerţie şi frânează, îşi pliază aripile şi plonjează perfect vertical, pe vârful zidului. Microventilatoarele aripilor se supraîncălzesc şi gem. Mieli vine cu viteză pe muchie, dur, se rostogoleşte ca o pasăre cu o aripă ruptă. Zidul de nori este moale şi lunecos şi absoarbe impactul ca apa. Aterizarea ei expediază unde lente prin săculeţii cu gaz: suprafaţa este subţire ca pelicula unei bule de săpun, dar se stabilizează pentru a-i susţine greutatea. O vreme ea rămâne întinsă acolo, gâfâind din greu, încercată de dureri. Aerul este ca laptele îndoit cu apă, subţiat şi insipid.

După un timp, Mieli se ridică şi se apropie de margine, încet, cu paşi amuzant de ţopăitori, încercând să-şi păstreze echilibrul în ciuda mişcărilor sacilor cu gaz de sub tălpile ei. Când se aşază şi-şi strânge genunchii cu braţele la piept, privind nesfârşita întindere galben-pal a lui Saturn de dedesubt, sacii continuă s-o legene blând în sus şi în jos, ca şi cum ar fi pe genunchiul unei mame.

Cu glas aproape inaudibil în aerul rarefiat, ea se roagă lui Kuutar şi Ilmatar s-o călăuzească şi speră ca ei să aibă putere în locul acesta sumbru unde totul se schimbă şi nimic nu este real.

Când îşi potoleşte mintea, Mieli devine conştientă de un murmur în cap: bijuteria Tabelul Curcubeu îi şopteşte. Cumva a sfârşit în faldurile robei ei. Se încruntă, pentru că nu-şi aminteşte s-o fi luat. O scoate şi o priveşte. Bijuteria îi spune că în apropiere există routere şi Porţi de Tărâmuri, le identifică prin reţeaua de fluxuri masice şi tuburi cuantice

de dedesubt, îi transmite impulsul de a merge şi ajusta controlerul unei memorii-tampon de flux.

Ea ucide gândul cu o comandă iute către metacortex. Simte dezaprobarea bijuteriei, o descâlcire a împletiturii cuantice pe care o conţine. O ignoră şi aruncă flecuşteţul peste margine. Îl priveşte cum cade, mult, mult timp, până ce finalmente dispare din vedere.

— Mă uimeşte, spune un glas cald, că ai tenacitatea de a continua să te rogi zeilor tăi, când eu sunt singura care-ţi răspunde vreodată.

Pellegrina se ridică lent din abis, o formă înaltă cu păr castaniu-roşcat, în rochie albă, cu braţele deschise în lături, parcă pregătindu-se s-o îmbrăţişeze pe Mieli.

Mieli se holbează la zeiţa Sobornost.

— Pleacă. Ţi-am spus: nu mai lucrez pentru tine.

Se simte rece şi pustiită. Până şi furia ei faţă de femeia care i-a trăit atâta timp în minte este un tăciune care se stinge.

Pellegrina dă ochii peste cap.

— Şi nu pot *crede* că ţi-a trebuit atâta timp să scapi de bijuteria aia ridicolă. Nu pot risca să fiu detectată. Am încercat să-ţi vorbesc, în Tărâm. În mod clar, n-ai ascultat.

Îşi deschide poşeta şi scoate unul dintre beţişoarele ei albe cu miros oribil, îi dă foc cu un aprinzător cu ornamente complexe şi suge puternic din el. Apoi îl ţine delicat într-o parte, scuturând scrum fierbinte peste ochiul lui Saturn de dedesubt.

— Cât despre relaţia noastră curentă – perfect. Totuşi nu pot abandona lucrurile aşa uşor. Mieli, eu sunt în mintea ta. Tu m-ai lăsat să intru, mai ţii minte? Suge din nou din beţişor. Acum, după ce m-am calmat puţin, trebuie să recunosc că am fost impresionată de verticalitatea pe care ai demonstrat-o pe Pământ. Păcat că a trebuit să alegi un moment atât de neinspirat ca s-o faci. În sfârşit... Să revenim la prezent. Ar fi trebuit să mă autodistrug atunci când ai fost capturată, însă eu am fost făcută gogol pe când eram destul de vârstnică şi asemenea măsuri extreme mi s-

au părut întotdeauna… dificile. Zâmbeşte. Se pare că şi tu gândeşti la fel, în ciuda a tot ce ai pierdut. Indiferent dacă îţi place sau nu, suntem blocate una cu cealaltă.

— Le-aş fi putut spune despre tine, rosteşte Mieli.

— Bineînţeles c-ai fi putut s-o faci, însă n-ar fi fost înţelept. Poate că acum ţi se par prietenoşi şi politicoşi, dar ce s-ar întâmpla dacă ar şti că ai în tine un gogol Fondator Sobornost? M-ar dori cu orice preţ, iar eu mă ascund atât de adânc, încât ar trebui să te facă bucăţi ca să mă găsească.

— Poate că nu mi-e teamă de asta.

— Nu, tu nu te temi de moarte, ai dovedit-o de multe ori. Însă asta n-ar fi moarte. Ştii despre ce vorbesc, fiindcă ai interogat tu însăţi gogoli. Şi *ei* nu cred în cópii. Te-ar transfera în unul dintre Tărâmurile lor şi ar transforma într-un joc procesul decupării mele din tine. Ai fi schimbată, în mod complet. Crede-mă, nu ai dori aşa ceva.

Mieli se înfioară. Pellegrina va spune orice ca să obţină ce doreşte, dar de data asta are senzaţia că zeiţa nu minte.

Pellegrina gesticulează cu capătul strălucitor al beţişorului alb.

— În acelaşi timp am nevoie de tine. Am avut nevoie mereu. Nu te-am minţit niciodată. Ca şi Jean al meu, îmi ţin promisiunile. Până la urmă ţi-aş fi dat-o pe micuţa ta Sydän.

Mieli îşi încleştează apăsat dinţii.

— *Perhonen* a încercat mereu să-mi spună. Sydän nu m-a dorit de fapt niciodată. Ea încerca doar să evadeze din Oort. Este mai bine fără ea.

— Atunci de ce n-ai sărit peste margine? De ce mai porţi fleculşteţul acela?

Arată lănţişorul cu nestemate din jurul gleznei lui Mieli, modelat după Lucrarea Măreaţă pe care Mieli şi Sydän o ridicaseră împreună, o formaţiune dansantă de comete legate într-un lanţ prin intermediul fibrelor cuantice. Brusc, Mieli îl simte rece pe piele.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, urmează pellegrina. Când devii nemuritor şi obţii lucrurile pe care le doreşti, începi să te întrebi de ce le-ai dorit de fapt în primul rând? Sydän

regretă că te-a lăsat să pleci. Îţi duce dorul.

Minte. Mieli închide ochii strâns şi-şi pliază aripile în jurul corpului. Ea *nu* o va mai sluji din nou pe pellegrină. Ce i-ar fi spus *Perhonen?* Să fie ea însăşi. Nava dorea ca ea să abandoneze căutarea nesfârşită după Sydän, să găsească o viaţă nouă.

De fapt, ce ar mai însemna aşa ceva? Cum m-aş putea întoarce acum în Oort? Hoţul a avut dreptate. După ceea ce a făcut zeiţa din mine, eu nu mai aparţin nici locului ăsta.

Mieli deschide lănţişorul din jurul gleznei. Se întreabă cum de a făcut-o atât de uşor hoţul, pentru că nestematele oortiene au nevoie de un cântecel care să desfacă legătura ce le ţine laolaltă. Este aproape de margine. Dacă va da drumul lănţişorului, va cădea în gura lui Saturn care aşteaptă, mereu flămând după copii. Îşi trece degetele în lungul lănţişorului. Fiecare nestemată are altă culoare. Alegeri, momente, înşiruite unul după altul. Îşi aminteşte prima lor sărutare, în peştera din gheaţă, când costumul lui Sydän s-a deschis, cald şi umed de la fluidele sistemului de susţinere biotică. Ziua când ele au plecat din Oort în *Perhonen.* Venus, unde a luat-o singularitatea. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost faţa ei, un zâmbet ştrengăresc trist, şters de vântul informaţional al găurii negre Amtor, care s-a topit ca frişca turnată în cafea, pe când Sydän continua s-o privească.

Privind în urmă.

Sydän a privit în urmă.

Mieli strânge lănţişorul din palmă. Apoi, lent şi grijuliu, îl pune înapoi în jurul gleznei, fredonând cântecelul care determină cerebrocoralul să-l contopească într-un tot neîntrerupt.

— Ce vrei să fac? o întreabă pe pellegrină.

Pellegrina zâmbeşte un semisurâs şi linia dură a gurii ei zvâcneşte.

— Asta-i o întrebare interesantă. Noi suntem prinse aici, ascunzându-ne, fără nicio modalitate de a-mi contacta surorile. Fără îndoială, ele au început jocul final, planul de

rezervă pe care-l aveam pentru eventualitatea în care tu şi Jean nu reuşeaţi să furaţi bijuteria Kaminari de la Chen.

— Care este acela?

Pellegrina oftează.

— Cum îi uneşti pe Fondatori? Le oferi un duşman comun. Mieli, tu nu l-ai eliberat din închisoarea Dilema doar pe Jean al meu. Există o creatură numită Ultradezertorul, pe care Arhonţii lui Sasha au găsit-o din întâmplare. Un fel de anomalie a teoriei jocurilor. Eu n-o înţeleg realmente, dar gogolii mei mi-au spus că este lucrul cel mai periculos de la Dragoni încoace. Haosul din Sistemul Interior arată că sora mea din interiorul lui Jean a lansat Ultradezertorul, iar asta înseamnă că guberniile vor arde. Se încruntă. Aş fi dorit să ştiu doar de ce sora mea n-a putut ajunge prima la bijuterie. Dacă ar fi ajuns, am fi ştiut-o. Întregul univers ar fi ştiut-o.

Mieli inspiră adânc, îşi lasă metacortexul să-i arunce apă rece peste emoţii, devine dură şi profesională. Va avea timp ulterior pentru jelirea aşa cum se cuvine şi pentru crearea de cântece.

— Zinda a menţionat ceva, rosteşte ea. Zokul Marele Joc îl vedea pe Chen ca fiind o ameninţare. Rulau o operaţiune ca să scape de el, dar ceva a mers prost. Hoţul a aflat cum a obţinut Chen bijuteria Kaminari: de la o flotă zoku din preajma rămăşiţelor lui Jupiter. Trage aer în piept. Dacă Chen a fost *lăsat* s-o găsească?

Pellegrina începe să râdă, un sunet precum clinchetul de perle. Se aşază lângă Mieli şi-şi acoperă ochii cu o palmă, copleşită de veselie.

— *Bineînţeles,* spune zeiţa ştergându-şi lacrimile din ochi. Oh, Jean al meu, cum m-ai păcălit!

Mieli se pomeneşte gândindu-se la hoţ. Sentimentele ei despre sfârşitul lui se pierd însă în hăul de durere pe care-l simte pentru *Perhonen;* totuşi, în ciuda conflictelor lor, ei au lucrat bine laolaltă şi au existat momente când ea l-a înţeles. Aproape. Gândul că este posibil să fi pierit cu *Perhonen* ori să fie torturat de Chen o înţeapă uşor.

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

— Nu mai contează acum, draga mea. Important este că ai dreptate în mod absolut. Cumva, Marele Joc l-a tras pe sfoară pe bietul Matjek, prea încrezător în sine. L-a făcut *să creadă* că el avea bijuteria Kaminari. Iar asta înseamnă că *ei* o au de fapt.

Pellegrina atinge obrazul lui Mieli. Inelul ei este rece pe cicatricea lui Mieli.

— Draga şi frumoasa mea, noi două încă putem obţine tot ce dorim şi chiar mai mult decât atât. Dar mai întâi va trebui să îmbrăţişezi moştenirea noastră. Trebuie să te alături zokului Marelui Joc.

6. HOŢUL ŞI ARSENALUL

— Deci, ce crezi, colonele? O idee capitală, nu?

Barbicane radiază spre mine, în timp ce-mi rotesc vinul de Porto în pahar, în ritm cu gândurile mele.

Clipesc înaintea unui flash de fuziune care creează un crater nou în forma masivă şi abuzată a lui Iapetus de dedesubt. *Copii şi chibrituri.* Trag de firul gândului şi, brusc, dilema începe să mi se destrame.

Îi zâmbesc lui Barbicane.

— De acord! Eu şi camarazii mei îţi apreciem sinceritatea şi obiectivitatea. Îmi îngădui să păşesc în exteriorul Cercului pentru o clipă, ca să-i anunţ despre cele întâmplate?

Bătrânul zoku înclină din cap, astfel că jobenul i se leagănă înainte şi înapoi.

— Evident!

Face semn către perimetrul argintiu al Cercului.

Îmi termin paharul, încuviinţez din cap spre Chekhova şi păşesc peste linie.

Eliberarea bruscă din încuietorile Schroeder ale Cercului mă ameţeşte. Interfeţele spimescopului cu echipamentul meu mi se materializează în câmpul vizual. În acelaşi timp iluzia fumoarului se destramă. Mă aflu într-un tub alb de cerebromaterie lipsit de caracteristici, plin cu ceaţă utilitară care pluteşte în aer ca o pulbere inertă, similară polenului.

Îmi ridic imediat tactul ceasului intern la valoarea maximă pe care o va permite corpul meu sintobiotic. Îndărătul meu Chekhova şi Barbicane devin statui în micul lor petic verde-auriu de lambriuri, alămuri şi mobile victoriene. Altă mică binecuvântare: membrii Gun Clubului sunt prea manieraţi ca să întrerupă Cercul doar pentru că eu am păşit afară pentru o clipă.

Iau oul de computroniu din geanta de pe umăr. Îl simt greu şi rece în palmă, un obiect frumos şi complicat din bronz, parcă ouat de o pasăre Fabergé. Decoraţiunile Art Nouveau de pe suprafaţă te fac să uiţi cu uşurinţă de

maşinăria complexă de management al căldurii reziduale şi de punctuleţul minuscul de putere computaţională pură, la scară atomică. În sine, oul a înghiţit o parte însemnată din profiturile schemei mele piramidale, dar aveam nevoie de ceva cu care să rulez virtul librăriei şi în care să stochez datele Sirrului. Am şters cu grijă orice urme ale lor din proiectilul Wang restaurat, înainte de a-l preda Gun Clubului.

Am o idee şi deschid o legătură-qupt în ou.

Matjek?

Răspunsul soseşte după câteva clipe.

Da?

Mai ţii minte când ai întrebat dacă o poţi ajuta şi pe Mieli?

O pauză. **A fost cu mult timp în urmă. Însă, da, ţin minte.**

Glasul lui sună... mai vârstnic. Aunii au nişte idei ciudate despre timp. Cât s-a scurs oare în interiorul virtului?

Ei bine, spun eu, **poate că încă o mai poţi ajuta.**

Spune-mi ce să fac! Legătura-qupt este atât de plină de entuziasm, încât simt că mă dor dinţii.

Ezit o secundă. N-ar fi mai bine să-mi reduc pur şi simplu pierderile, să plec în clipa asta şi să găsesc altă modalitate de intrare? Nu sunt silit să-l implic pe Matjek în asta. Am dreptul?

Clatin din cap. Nu mai este timp şi nu am alternativă.

Bine, Matjek. Ascultă-mă cu atenţie. Ţine minte să faci exact aşa cum îţi spun. Formez un gând complex, îl mapez în spimescop şi i-l expediez. Îl devorează nerăbdător.

După aceea verific statutul focoaselor nucleare pe care le-am vândut tinerilor zoku sub formă de cópii detaliate ale Bombei Ţarului. O inspecţie sumară le-ar confunda cu cele mai mari bombe cu hidrogen construite vreodată pe Pământ, dar ele sunt de fapt transmiţătoare cuantice camuflate. Nucleele lor ascund capcane ionice împletite cuantic cu gemenele lor în interiorul proiectilului Wang, iar straturile lor complexe de deuteriu şi tritiu sunt concepute

pentru a expedia un semnal neutrino modulat cu grijă, capabil să penetreze prin câţiva ani-lumină de plumb solid… sau prin pereţii Arsenalului Gun Clubului.

Spre uşurarea mea, câteva Bombe ale Ţarului sunt încă neutilizate, cu toate că jocul de-a războiul termonuclear se încinge de la un minut la altul. Îl privesc pe Matjek fulgerând în josul legăturii-qupt, în una dintre bombe, ca un djinn într-o sticlă. Îmi făgăduiesc că mă voi revanşa faţă de băiat şi mă rog la toţi zeii hoţilor să am puterea de a duce povara tuturor promisiunilor mele.

Altfel eşecul va fi epic, aşa cum le place zokulor să spună.

— Suntem încântaţi de soluţia pe care o propui, îi spun lui Barbicane când revin în Cerc. Cu toate acestea…

— Da?

Mă uit şovăitor la Bătrânul zoku.

— Ai fi de acord să-mi acorzi o favoare în schimb? Aş dori să vizitez faimosul Arsenal. Poate că sunt un dezertor, dar continui să fiu un soldat şi continui să fiu încântat de uneltele meseriei mele.

— Bineînţeles! spune Barbicane. Este lucrul cel mai mărunt pe care-l putem face!

Chekhova pare dezamăgită. Sunt sigur că ar prefera să revină instantaneu la forma-adevărată şi să-şi vadă de treburi, însă aşa ceva ar fi grosolan: Barbicane a creat Cercul acesta şi ea ar pierde reputaţie – şi entanglement –, dacă ar pleca. Îi surâd călduros. Îmi răspunde cu o grimasă.

O explozie nucleară excepţional de puternică are loc în Craterul Turgis, undeva deasupra Insulelor Britanice.

— A fost o Bombă a Ţarului? întreb eu.

Matjek, convertit în entanglement şi neutrino, expediat într-un corp care aşteaptă în proiectilul Wang din Arsenal.

— Pe Jupiter, ai dreptate! spune Barbicane. Câtă perspicacitate! Draga mea Chekhova, avem aici un adevărat cunoscător al armelor! *Trebuie* neapărat să vezi Arsenalul!

După aceea se încruntă.

— Totuşi spectrul a fost uşor deplasat. Asta înseamnă doar că tineretul mai are de învăţat câteva trucuri, da? Îmi dă un cot destul de brutal cu braţul-armă masiv. Dar nu contează. Acolo unde mergem sunt câteva arme adevărate şi multe altele pe lângă!

În faţă, inelul orbital încolţeşte un tentacul auriu care se apleacă spre suprafaţa lui Iapetus, către masiva proeminenţă ecuatorială care face ca satelitul lui Jupiter să semene cu o nucă. Inelul este un flux continuu de particule magnetice, încapsulat într-un tub şi accelerat la viteze furioase prin câmpuri electromagnetice – cu alte cuvinte, un gigantic tun circular. Prin devierea unei părţi din flux spre o staţie-receptor de pe suprafaţă se creează pe cer o linie de cale ferată. Ne terminăm vinul de Porto în timp ce trenul coboară pe ea, suspendat între giganticul glob ocular galben al lui Saturn şi focurile nucleare ce pălesc ale războiului copiilor.

Arsenalul Gun Clubului Zoku.

O suită de incinte sub formidabila muchie ecuatorială a lui Iapetus, îngropate dedesubtul unuia dintre cei mai înalţi munţi din sistemul solar. Unele dintre ele sunt lungi de zeci de kilometri şi au diametrul de câţiva kilometri, deşi dimensiunile sunt greu de determinat sub iluminatul albastru-verzui bizar. Pereţii nu sunt din stâncă, ci par un cer albastru, întins şi pliat în sine. Ochiul este perturbat de suprafaţa netedă. Nimic nu proiectează umbre pe materialul necunoscut, probabil vreun tip de pseudomaterie, un construct picotehnologic mai solid decât orice construit din atomi.

Armele înseşi sunt suspendate în aer în constelaţii letale, rânduri după rânduri de puşti, pistoale şi tunuri. Culorile lor se evidenţiază clar: bronz întunecat, pete măslinii, kaki de camuflaj şi argintiu. Mă fac să mă simt ca şi cum aş pluti deasupra fundului unui ocean, înconjurat de bancuri de peşti multicolori letali.

Barbicane, Chekhova şi cu mine suntem purtaţi de o mică bulă cuantică, încă în interiorul Cercului nostru,

aşezaţi în fotolii. Bula compensează gravitaţia redusă a lui Iapetus, exercitând asupra membrelor noastre o presiune blândă de fogleţi. Nu-mi place, deoarece mă face să mă simt restricţionat şi nivelurile mele de anxietate sunt deja destul de ridicate. Chekhova stă gârbovită şi iritată, abia privindu-mă, dar Barbicane este încântat de rolul de ghid turistic.

— A durat ceva timp să strângem toate astea! spune el. Şi păstrăm cel puţin o copie după tot ce au creat membrii noştri aici. Totul este perfect conservat, în condiţii operaţionale complete.

Forme-adevărate zoku se mişcă printre arme aidoma unor meduze.

Ocazional se văd flash-uri şi se aud zgomote când sunt testate arme. Zgomotele reverberează sec în spaţiul vast.

— Ha! spune Barbicane, când mă vede tresărind. Nu te speria! Siguranţa mai presus de orice! Totuşi armele trebuie utilizate! Nu-i precum colecţionarea de comicsuri, care să fie ţinute în folii de plastic! Totul este cuplat la armoscopul nostru, pentru a fi utilizat de toate zoku, de peste tot!

Surâd şi număr secundele în minte. Trebuie să-i ţin pe Barbicane şi Chekhova ocupaţi până când Matjek îşi termină partea din misiune. De ce oare îi trebuie aşa mult? Din păcate, nu îndrăznesc să părăsesc Cercul ca să verific.

— Totul este foarte impresionant, spun eu. Antichităţile sunt frumoase, totuşi crezusem că creaţiile zokului tău erau mai… ambiţioase. Spune-mi, care-i arma cea mai mare pe care o aveţi? *Aşa ceva* mi-ar plăcea să văd. Am auzit că Sobornostul are lasere solare şi m-am întrebat dintotdeauna dacă le-aţi putea egala.

Chekhova nici măcar nu se sinchiseşte să-mi bage în seamă întrebarea. Însă Barbicane îmi face cu ochiul.

— Oho, spune el, cele mai *mari* nici n-ar încăpea aici. De exemplu, noi construim propulsiile masice pentru grinzile de susţinere dinamică ale lui Supra City. Dar ţi-o pot arăta pe cea mai *interesantă!* Îi dă un ghiont lui Chekhova. Scumpa mea, aici nu-i cazul de falsă modestie. Arată-i!

Ea oftează şi, printr-un gest, direcţionează în jos bula cuantică.

Următoarea incintă este *uriaşă.*

Conţine câteva nave-gaură: libelule aptere gigantice, sfere cenuşiu-mat cu cozi acceleratoare liniare lungi de kilometri. Interioarele lor perfect reflectorizante sunt utilizate pentru stocarea găurilor negre, păstrându-le stabile cu propria lor radiaţie Hawking – până în clipa lansării.

Însă privirea mea se opreşte asupra obiectului din centrul incintei. Seamănă vag cu capul unei insecte imense. Are doi ochi compuşi, bulbucaţi, reţele globulare de hexagoane transparente, unite în dreptul taliei. În punctul de întâlnire, *ceva* se roteşte lent, multiple sfere din argint conectate prin spiţe, ca macheta unei molecule – atât doar că în timp ce se roteşte, unele părţi dispar şi reapar dezorientant.

— Ce-i *asta?*

— Arma mea ekpyrotică, rosteşte prudent Chekhova.

— Nu pare chiar *atât* de mare.

— Aceea nu-i decât apertura principală. Ca să tragi cu ea, trebuie s-o expediezi într-o masă de mărimea unei gigante gazoase. După Erupţie, au rămas destul de puţine.

— Şi ce face?

— Generează o perturbare gravitaţională care determină continuumul nostru spaţio-temporal să emită o membrană în dimensiunile superioare ale superspaţiului. Ricoşează din membrana Planck şi intră din nou în coliziune cu a noastră. Creează un Big Bang miniatural.

Brusc este mai uşor să vezi lucrurile din punctul de vedere al zokului Marelui Joc.

— Pare ca şi cum ar fi greu de ţintit cu ea.

Îmi controlez ceasul intern. Ce *face* Matjek? Instrucţiunile mele au fost foarte precise. El ar fi trebuit să fie deja în *Leblanc.* Planul meu iniţial era să închei afacerea şi să folosesc semnalul neutrino al Bombei pentru a mă qupta în corpul pe care-l ascunsesem în glonţul Wang – o simplă şi banală adunătură de praf inteligent neorganizat, aproape nedetectabil –, care nu avea decât scopul de a mă aduce la

bordul navei mele, stocată undeva în Arsenal. Odată ajunşi acolo, puţine lucruri ne-ar mai putea opri să ieşim.

Dar poate că băiatul fusese distras.

— Bătrâne, rosteşte Chekhova, asta-i realmente necesar? Am şi lucruri mai bune de făcut decât să joc rolul unui ghid…

Încep să analizez opţiunile pentru a ieşi din Cerc pentru o secundă, dar nu îndrăznesc să risc cu sistemele de securitate internă ale Arsenalului. Ca să ajungem aici, a trebuit să trecem printr-o Poartă de Tărâm care ne-a dezintegrat şi ne-a scanat la nivel atomic pentru orice ar fi fost potenţial periculos. Bineînţeles, n-ar fi procedat la fel cu articole străvechi preţioase, riscând să le deterioreze conţinuturile valoroase de informaţie cuantică, şi exact pe asta se baza planul meu.

O întrerup:

— Interesant să văd aşa multe nave aici. Crezusem că vă numeaţi *Gun* Club.

— Nu-i chiar atât de diferit! E similar glonţului tău Wang! Navele sunt pur şi simplu arme îndreptate cu spatele spre inamic! Societăţile Robur şi Nemo îşi găsesc inspiraţia aici. Barbicane îşi mângâie favoriţii. Noi suntem adesea greşit înţeleşi! Nu construim lucruri pentru a distruge, ci pentru a ne testa pe noi înşine! Obuz împotriva blindajului sau navă împotriva spaţiului – este acelaşi lucru!

În depărtare se aude un tunet.

Barbicane şi Chekhova ridică simultan ochii. Trebuie să mai câştig câteva secunde. Decid să recurg la opţiunea filosofică.

— Prin urmare, încep să rostesc, nu aveţi probleme dacă alţii le utilizează în scopul războiului…

Apoi lucrurile încep să explodeze.

O cascadă rapidă de detunături asurzitoare face ca Arsenalul să se simtă ca interiorul unei tobe. Rachete şuieră pe lângă noi. Obuze şi gloanţe ricoşează din zidurile de pseudomaterie de dedesubt. În incinta dinapoia noastră, puşti şi tunuri declanşează succesiv ca nişte piese de domino care detonează. Învelişul cuantic din jurul nostru

devine diamantin sub focul constant al armelor convenţionale, precum cerul nopţii cu stele pâlpâitoare. Vacarmul este atât de puternic, încât bula trebuie să aplice filtre sonore.

Şi apoi una dintre navele-gaură începe să se deplaseze, lent. Tulpina ei accelerator liniar baleiază în jur, înainte şi înapoi, ca arma unui beţiv.

Bula ne scoate fulgerător din calea ei. Desigur nu va conta prea mult dacă arma navei-gaură va trage. Un singur proiectil din partea ei ar putea distruge tot satelitul.

Barbicane şi Chekhova rup Cercul. Femeia explodează într-o constelaţie strălucitoare de fogleţi şi nestemate; el devine un cap cu joben, fără trup, în ochiul unei furtuni de bile de diamant. *La naiba!* Accelerez şi azvârl un qupt spre Matjek:

Ce dracu' faci?

O pauză apologetică de o microsecundă.

Am căpătat acces la *toate,* soseşte un răspuns. **Am vrut doar să mă joc niţel.**

Termină imediat cu joaca şi scoate-mă de-aici! Gândul are un ton mai furios decât intenţionasem. Răspunsul este fierbinte de lacrimi.

Bine, spune el cu glas şoptit. **Îmi cer scuze.**

Nu mai contează. Vino odată...

Membre invizibile mă înhaţă. Tentacule fogleţi mă suspendă cu membrele răşchirate în văzduhul dintre ei. Undeva, hăt departe, identitatea colonelului Sparmiento se sparge ca o băşicuţă de săpun. Focul alb dinspre exploziile din depărtare fac ca formele-adevărate ale membrilor zoku să pară realmente incandescente.

Aşteaptă! quptez spre Matjek. **Nu te opri! Continuă să le distrugi, dar ţine-te departe de navele-gaură!**

Ochii lui Barbicane se holbează de furie.

— *Tu!* rosteşte el.

— Salut, Barbicane, icnesc eu. A trecut mult. Mă străduiesc să înclin capul spre Chekhova, însă nu mă pot clinti. Jean le Flambeur la dispoziţia dumneavoastră.

— Cauzezi avarii ireparabile, tună Barbicane. Ieşi imediat

din armoscopul nostru!

Altă cascadă se declanşează în altă incintă aflată mai departe. Sunt destul de sigur că de data asta a fost o bombă nucleară sau chiar două. Sfărâmături ricoşează de pe carcasa celei mai apropiate nave-gaură. Închid ochii strâns, dar nu ajută prea mult: un soare roşu îmi străluceşte prin pleoape şi o perie metalică de arsuri de gradul al doilea îmi mângâie pielea.

— Mă tem că nu pot face asta. În niciun caz până nu obţin lucrul pentru care am venit. Deschide însă ieşirea Arsenalului şi-o să văd ce pot face.

— *Leblancul* îl vrei, nu-i aşa? De ce nu l-ai *cerut* pur şi simplu?

— Aşa este mai plăcut. În plus, n-am avut niciodată încredere în tine. Ia zi, ce alegi?

Ceva negru şi lucios se mişcă în depărtare. *Haide, băiete! N-am toată ziua la dispoziţie.*

— Nici vorbă.

— Cum vrei.

Turela navei-gaură continuă să se deplaseze, lent, dar inexorabil. Intră în coliziune cu o scoică argintie – un generator de metaînveliş din Războiul Protocolului, pe care-l identific acum din spimescopul haotic al Arsenalului – şi o distruge.

— Vai, vai. Ăla *chiar* părea destul de valoros.

Nu-i îndeajuns. Îl vor detecta pe Matjek dintr-o secundă în alta. Am nevoie de altceva, de ceva care să doară până şi în exteriorul Cercului.

Barbicane diferea în mod subtil de bărbatul pe care mi-l reaminteam, totuşi Bătrânii zoku nu se schimbă. Decât dacă li se schimbă sinele cuantic, decât dacă se alătură unui nou zoku. *Ar putea fi adevărat?*

Merită o încercare.

— Domnişoară Chekhova, rostesc eu, îţi ofer o informaţie la care poate că ai dori să reflectezi. Bătrânul tău lucrează pentru zokul Marele Joc.

Chekhova se holbează la Barbicane. Un torent de comunicaţii se revarsă între ei, înceţoşând spimescopul.

Trăsăturile formei ei adevărate sunt o mască de şoc şi mânie.

Metacortexul meu ieftin culege doar câteva fragmente ale furtunii cuantice dintre ei şi nu izbuteşte să le traducă. Dar îmi pot imagina ce spun.

— N-aş fi crezut-o niciodată, dar este perfect logic.

— El blufează! Nu-ţi dai seama? Va spune orice ca să scape!

— *De aceea* ai blocat testul ekpyrotic, blestematule, de aceea…

Un fulger orbitor. Corpul sintobiotic îmi este zguduit până în miez. *Matjek a lansat un proiectil Hawking, acum s-a terminat totul,* am timp să gândesc. Dar continuarea conştiinţei mele înseamnă că vieţile noastre n-au fost sfârşite de o gaură neagră muribundă.

Vederea mi se limpezeşte şi-l văd pe Barbicane recoagulând în forma lui steampunk, atât doar că de data asta lângă capul lui pluteşte o armă cuantică ovoidală argintie. Cad lin pe fundul bulei. Aerul este ticsit de fogleţi utilitari inerţi şi bijuterii zoku împrăştiate. Chekhova a dispărut.

— Uite ce m-ai obligat să fac, rosteşte Barbicane. Sau mai precis ce te-am obligat *eu* să faci! Asta-i versiunea oficială!

— Sper că nu te-ai înmuiat la bătrâneţe, Barbicane. Obişnuiai să ai o scânteie de anarhie. Mai ţii minte afacerea de la uzina de exploatare solară? Atunci ai fost foarte încântat să încalci regulile. De aceea am cerut zokului tău să-mi construiască navele.

— Jean, acum joc un alt joc! Aşa cum ar trebui să faci şi tu.

— A, dar eu nu mă *joc.* Nu de data asta.

— Jean, nu fi prost! Lucrează împreună cu noi! Ştim că ai fost pe Pământ. Avem nevoie de informaţii. Sobornostul înnebuneşte! Asta-i cea mai bună ofertă pe care o vei primi!

Clatin din cap şi spun:

— Eu nu lucrez pentru poliţişti, nici chiar pentru cei care

poartă jobene. Şi, apropo, oferta *mea* cea mai bună este următoarea: eu plec imediat – cu nava mea –, altfel vom vedea cum arată Iapetus cu o gaură neagră în centru. Aş bănui că poate fi destul de asemănător cu Marte. Dar tu n-ai însă cum să ştii despre aşa ceva, nu?

Barbicane ezită. Pot simţi cum raza invizibilă de scanare a armei cuantice îmi baleiază fruntea. Scrâşnesc din dinţi şi încerc să nu clipesc. Este greu când un spectacol de lumină de lasere, fascicule de particule şi focoase cinetice transformă incinta de deasupra într-o plasă de păianjen alb-roşie.

— Ieşi dracului de-aici! mârâie el în cele din urmă.

În spimescop văd cum poarta uriaşă a Arsenalului se deschide ca un iris.

Acum te poţi opri, îi spun lui Matjek.

Trebuie să m-opresc?

Da. Vom discuta despre asta mai târziu, tinere!

Leblancul se ridică sub noi. Îi pot simţi non-mintea rece atingând propria mea minte prin legătura-qupt dintre mine şi Matjek. Este albastru-închis precum cerul nopţii, lung de numai zece metri, o încrucişare între un Rolls Royce Silver Phantom şi o navă spaţială. Strălucirea propulsiei sale Hawking străpunge haosul Arsenalului.

— Faci o greşeală, Jean! rosteşte Barbicane. Oortiana ni s-a *alăturat.* Ea este acum membră a Marelui Joc, în îmbrăţişarea conului nostru de voliţiune. Ea ne-a spus totul.

Rahat.

— Ştim că tu nu eşti ce ai fost cândva. O provocare pentru un zoku mic, nimic mai mult. *Te vom* prinde!

— Sunteţi bine-veniţi să-ncercaţi, spun eu. Cât despre oortiană, o puteţi păstra. Îl privesc fix. Când ne vom întâlni data viitoare, nu mă voi mulţumi să iau doar nişte jucării.

Apoi sar prin bula cuantică şi plutesc lent în jos, spre navă.

Vom fi pregătiţi, mimează Barbicane din buze în tăcere.

Altă cascadă de arme se declanşează în jurul nostru ca un rămas bun înfocat, după care pielea rece şi albastră a *Leblancului* mă înghite.

Interludiu
ZEIŢA ŞI FLOAREA

Joséphine Pellegrini face un pas, apoi încă unul. Picioarele o dor. Nisipul ud i se lipeşte de tălpi.

Plaja este întunecată. Plasa de păianjen a hărţii Sistemului de pe cer a pălit la nivelul unei străluciri spectrale. Până şi oceanul este tăcut. Demiurgii sunt ocupaţi, ascultând-o şi construind parţiala. Gogolul ia formă lângă ea în timp ce merge, o fantomă goală pe dinăuntru, o femeie-de-nisip din grăunţe fine ce se învolburează în aer. Îşi potriveşte paşii după ai ei, aşteptând să fie umplută cu gând şi scop.

Joséphine îi dă amintiri. Nu-i aparţin ei, ci sunt ale Primei, perfecte ca nişte diamante, păstrate peste veacuri. I-au fost dăruite de copymamă, pentru ca ea să fie ceea ce este. Le ţine strâns pe fiecare, când trec prin ea şi pătrund în creierul nerăbdător al parţialei.

Momentul ramificării ei, în templul labirint din umbra lui Kunapipi Mons, când Jean a venit la ea, pentru ultima dată.

Îi reaminteşte că a fost Prima, dar numai în fragmente. *Umblând prin grădinile Inginerului-de-Suflete, ajutându-l să păstorească roiuri de gânduri. Luptând împotriva ei înseşi în Vremurile Demente, împotriva unei ramificaţii care dorea să ducă toată gubernia în somn Dyson adânc, să lase în urmă necazurile acestea şi să se trezească pentru a vedea galaxia Andromeda umplând cerul.* Aidoma labirintului ei, gândurile nu sunt decât umbre a ceva mai mare şi cu mai multe dimensiuni decât poate ea să înţeleagă cu o minte restricţionată în virtul vis.

Pe de altă parte, îşi aminteşte foarte bine ce a simţit când şi-a făcut apariţia hoţul.

Cu o clipă în urmă nu era acolo, iar acum este, încălzindu-şi palmele la vâlvătaia singularităţii ei, în incinta cilindrică din inima labirintului. Un truc ieftin, aşa cum

determină rapid unul dintre gogolii ei: o serie de învelişuri spaţio-temporale atent amplasate îi ascund apropierea prin labirint, chiar şi de ochii ei.

El poartă carne şi armură albastră grea de zoku, nu tocmai materie, nu tocmai lumină, şi un halo de bijuterii cuantice asortate. Joséphine speră că nu sunt pentru ea. El i-a dăruit deja destule bijuterii, toate la fel de dezamăgitoare.

Jean este mult mai mic decât ea. Ea este în rocă şi în atmosferă şi în computroniul de sub crusta planetei şi în modurile thread ale orizontului de evenimente al găurii negre. El este un haos de atomi de carbon, entanglemente, cuante şi apă, abia mai mare decât cel mai neînsemnat dintre gogolii ei.

Şi totuşi…

Joséphine creează o imagine a ei din radiaţie Hawking modulată şi iese din strălucirea găurii negre, pentru a-l întâmpina. Gogolii ei îi arată punctul lui de vedere: o figură impunătoare de foc albastru, care poartă o salbă de stele. El tresare şi ea surâde. Joséphine îşi păstrează intensitatea formei imediat sub ceea ce poate aborda costumul lui cuantic, dar nu cu mult.

— Te-ai întors deja? îl întreabă cu glas din raze gama. Cuvintele ei incinerează stratul superior al armurii lui. N-a trecut decât un secol sau două. Te-ai plictisit aşa repede de Marte?

Jean îşi protejează faţa cu o mână ridicată.

— Marte a fost… educativ, îi spune. Ai putea înceta să străluceşti, te rog? Mă dor ochii.

— Cum doreşti.

Este necesar doar un gând pentru a-l vaporiza şi a-l turna într-o cochilie mintală în virtul ei. Gogolii ei nu ştiu ce să facă cu bijuteriile zoku, aşa că le lasă pur şi simplu împrăştiate pe podeaua incintei singularităţii, ca pe nişte jucării abandonate.

Stau împreună în virtul inimii ei, lângă o fântână murmurătoare, sub un cer înstelat. Şi Joséphine este

materializată acum, în rochia ei favorită, în cochilia mintală cea mai regală pe care o poate găsi în Biblioteca ei. Jean este pur şi simplu o transpunere a cărnii în care a sosit, ceva mai bătrân decât şi-l reaminteşte ea, în haine bleumarin mulate pe corp. Îşi masează şaua nasului.

— Aşa-i mai bine, spune el.

— Serios? N-ai fost încântat de acel sine? Lui Raymonde a ta părea să-i placă. Biata fată. Cred că-ţi duce mult lipsa. Îşi aranjează inelul. Poate că ar trebui s-o aduc şi pe ea aici, alături de restul lui Marte.

— Joséphine…

— Crezi că poţi să te joci cu oamenii mărunţi şi după aceea să revii la mine, fără consecinţe? Alţi sine ai tăi au procedat la fel. Ce crezi că le-am făcut?

— Mă aştept la ceva care să implice justiţie poetică. El deschide braţele. Mi s-a spus că aici se vine ca să te rogi zeiţei. Aşa că am făcut-o.

— Ce vrei?

— Oricât ţi s-ar părea de improbabil, am venit cu afaceri.

— Înţeleg. Şi de ce n-ar trebui să-mi las gogolii să te consume, aici şi acum, şi să aflu finalmente dacă există ceva în mintea aia a ta.

— Nu mă jigni, crezând că nu mi-am luat precauţii, rosteşte el bătând cu vârful degetului într-o tâmplă. Atinge-mă şi orice aş avea de negociat va arde. Atinge-mă *greşit,* vreau să spun.

Rânjeşte larg.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, Jean.

— Nu trebuie s-o pun la încercare.

— Atunci ştii că ar trebui să te grăbeşti.

— Aici, unde dispunem de tot timpul de pe lume? Unde fiecare minut durează mai puţin decât o picosecundă standard? Când nu ne-am mai văzut unul pe celălalt – în fine, eu nu te-am văzut *pe tine* – de aproape două sute de ani? La bătrâneţe ai devenit chiar mai nerăbdătoare.

Joséphine suspină şi se aşază pe treptele fântânii.

— Poate că este adevărat, zice ea. Aşa tinde să se întâmple când faci echilibristică între surorile şi fraţii

Fondatori care vor să te-njunghie pe la spate şi un fanatic care vrea să învingă moartea, iar în acelaşi timp trebuie să mai ai şi grijă ca ei să nu dezintegreze Sistemul în alt război ridicol. Nu-i ca şi cum ai proiecta clădiri şi ai avea afaceri sentimentale pe Marte.

El se aşază alături, alegând cu atenţie o treaptă mai jos. Îşi suprapune mâinile pe un genunchi şi se lasă pe spate.

— Ştiu. De asta sunt aici. Lucrurile se vor înrăutăţi.

— Ce vrei să spui?

— Matjek Chen are bijuteria Kaminari.

Joséphine inspiră adânc.

— Şi de ce-mi spui asta?

— Tu de ce crezi? Pentru c-o s-o fur.

Ea râde şi spune:

— Mi-ar plăcea să văd *asta.* Şi presupun că-mi ceri ajutorul?

— Nu tocmai. Îi prinde mâna stângă, iar strânsoarea îi este fermă şi caldă. Dacă voi da greş, ştii unde voi sfârşi.

Face un gest din mâna liberă. Între degetul mare şi arătător apare brusc o floare cu petale colorate ce se îngustează spre vârf.

— Ea te va ajuta să mă găseşti dacă se întâmplă aşa ceva. Bineînţeles, dacă doreşti.

Joséphine ridică floarea. *Isteţ, hoţul ăsta mic.* Este informaţie codificată în materie, transpusă de gogolii ei în formă virt. La nivel molecular, petalele sunt rânduri după rânduri de catedrale ascuţite, care conţin date. Ea defineşte un set de restricţii logice modale, proprietăţi demonstrabile pentru o reţea neurală, aşa cum sunt gogolii. Floarea este forma goală a unei persoane, o umbră care aşteaptă să fie umplută.

— Foarte romantic, spune ea. Îmi ceri să fiu biletul tău de ieşire gratuită din închisoare. Eşti sigur că n-ai prefera mai degrabă să primeşti o pilă într-un cozonac?

— N-ai fost niciodată o mare gospodină, cu atât mai puţin o bucătăreasă. Şi nu mi-am imaginat nicio clipă că eliberarea din închisoare ar fi *gratuită.*

Ea îl încremeneşte pentru un moment în timpul-lent al

virtului şi invocă o familie de gogoli războminte, care să cerceteze floarea pentru capcane. Nu găsesc nimic. Abia după aceea îngăduie timpului să-şi reia curgerea şi inhalează parfumul florii. Este delicat şi dulce, memoria unei veri, cu o urmă de miere.

— Jean, rosteşte Joséphine cu o tandreţe neaşteptată în piept, ăsta este *Matjek.* Vei da greş şi se pare c-o ştii. De ce faci asta? Ai fost fericit pe Marte, cu omuleţii.

— Nu mi-am dat seama că-ţi pasă.

— Nici nu-mi pasă. M-am gândit pur şi simplu că aş face Sistemului o favoare dacă aş sta cu ochii pe tine.

Bărbatul îşi coboară privirea.

— Cândva, înainte de Erupţie, rosteşte el, am vorbit cu o femeie din Kaminari. Nu te uita aşa la mine, n-a fost ce crezi, n-am fost decât prieteni. Dar într-o noapte pe Ganymede, am devenit filosofici. Universul este un joc care face din noi jucători, a spus ea. Noi nu putem vedea mişcările nepermise. Ca la şah. Există libertate deplină în alb şi negru, atât doar că regulile creează ziduri invizibile. Două pătrăţele înainte, unul la stânga. Un pătrăţel la stânga, întregul rând înainte şi înapoi, un pătrăţel la dreapta. Asta-i tot ce vezi. Pentru asta există un motiv, a spus ea. Complexitate algoritmică. Universul este un computer cuantic şi, în timp, este pur şi simplu mai probabil ca din el să iasă structură, nu zgomot. Asta înseamnă reguli, configuraţii. Asta înseamnă un joc. Dar dacă petreci timp destul scormonindu-l, începi să vezi motorul jocului, labirintul de circuite cuantice, sârmele care se încolăcesc unele în jurul celorlalte, înainte şi înapoi.

— Sună ca genul de lucruri cărora le place zokului să le spună, rosteşte Joséphine dispreţuitor.

Hoţul oftează.

— Poate că da. După aceea a început să vorbească despre o legendă veche pe care o au ei, despre o creatură numită Adormitul care avea un miliard de hit points, iar după ce a fost ucis finalmente de coaliţia a o mie de ghilde, a dat drumul unui pumnal mic şi ruginit. Exista totuşi un adevăr în spusele ei. Sunt obosit de atâtea jocuri. Marte n-a

fost îndeajuns. Şi aveai dreptate, am făcut o porcărie acolo. Am nevoie de ceva nou, de ceva diferit.

— Şi crezi că bijuteria îţi va da aşa ceva?

— Nu ştiu, dar o să încerc.

— Jean, eu te cunosc mai bine ca oricine. Nu te vei opri niciodată. Întotdeauna va apărea altceva ce să furi.

El îi aruncă privirea aceea care simulează oboseala.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că încă una ar fi suficient. Poate c-a fost dintotdeauna. Se ridică în picioare. La revedere, Joséphine. Dacă ne vom revedea, va fi alegerea ta.

— Ţi-am dat eu voie să pleci? zice ea, înăsprindu-şi vocea.

— Oh, dar nu plec. N-aş fi venit niciodată aici, dacă m-aş fi aşteptat să *plec.* Aceasta este o ramificaţie nouă a mea, pe care am creat-o special pentru tine. Mai ţii minte bucla aceea autodistructivă a ta? Am furat-o cu mult timp în urmă.

— Jean…

Ea se întinde spre firmament, spre cochilia lui mintală, însă este deja prea târziu.

— Este o practică bună pentru ce va urma. Chiar dacă te ramifici înainte de a sări în neant, trebuie să ai fermitatea s-o faci tu însăţi. Ia asta ca pe un compliment, Joséphine – dacă aş fi venit aici mai întâi, ar fi fost greu să găsesc curajul. Ai grijă de tine. A fost plăcut.

El închide ochii. Tresare o dată. Cochilia mintală stă nemişcată, cu pieptul ridicându-se şi coborând, dar Joséphine ştie că gogolul dinăuntru a dispărut.

Ea rămâne mult timp pe trepte, privind forma nemişcată a hoţului, care stă cu o expresie paşnică pe chip. Răsuceşte floarea în mâini. În cele din urmă se scoală şi atinge cu blândeţe chipul lui Jean cu mâna ei cu inel.

Apoi începe să se gândească cum să-l trădeze mai bine pe Matjek Chen.

7. MIELI ŞI ZOKUL LEMNUL-DULCE

Mieli cânta noii ei grădini, când a început ploaia de spam cuantic.

Ea stă în umbra unui arbore-pompă tânăr şi fredonează un refren fără cuvinte, care variază lin în frecvenţă şi înălţime. Îi spune cerebrocoralului din solul grădinii să crească tentacule subţiri pentru a consolida pământul moale, tasându-l mai ferm decât o poate face gravitaţia blândă a Plăcii Hăt-departe. Aerul umed este cald şi plin de mirosul de rubarbă udă al respiraţiei arborilor-pompă. Ţipetele ascuţite ale tinerilor păianjeni anansi se amestecă cu cântecul lui Mieli. Ei se reped printre crengile copacilor, între care ţes fire de diamant. Orizontul se curbează ca degetele unei mâini făcute căuş. Mult deasupra este cerul de gheaţă, uşor transparent, iar dincolo de el, sferele-surori.

Numai o parte din el este real, pentru anumite valori ale *realului.* Ca aproape toţi locuitorii din Supra City, Mieli este acum membră a coloniei zoku Huizinga, zokul Cercurilor. În interiorul propriului ei Cerc este liberă să-şi definească după cum doreşte propriile realităţi şi legile lor. Se înfioară la amintirea bâjbâielilor cu crearea Cercului, cum şi-a transformat hexul întâi într-o lume de bandă desenată bidimensională, apoi într-o ceaţă sură unde doar sunetele aveau formă fizică.

La sugestia Zindei, dar fără tragere de inimă, ea şi-a transformat nostalgia după Oort într-o dorinţă şi a ţesut-o în voliţiunea zokului prin bijuteria ei Huizinga. Într-o clipă, câteva mii de membri Huizinga au quptat spime-urile complete ale Cercului şi Tărâmului ei oortian, întinzându-se de la Tărâmuri pentru jocuri de construire de megaproiecte, până la un Cerc Narativist foarte detaliat, care explora dinamica genurilor într-un *koto* oortian. Mieli l-a găsit pe cel din urmă promiţător, până şi-a dat seama că permitea comunicarea doar prin intermediul cântecelor şi mişcărilor din aripi, şi excludea complet activităţile sexuale. Era totuşi

îndeajuns pentru a o ajuta să creeze o realitate peticită care să se potrivească cu amintirile ei.

Acum putea crede că se afla în Oort. Aproape.

Cântecul iese cu uşurinţă din ea şi poate simţi mişcarea din solul de dedesubt. Plantase deja nişte fructe-de-nori. Vor urma vectufe şi poate chiar un pâlc micuţ de lemn-de-fenix. Inspiră aroma grădinii. Aproape că-i umple spaţiul pustiu din piept.

O parte din ea detestă să termine cântecul. După ce a cântat lucrurilor vii, va veni momentul să le cânte celor moarte. Lucrează de săptămâni la un cântec pentru *Perhonen,* dar o poate face doar pe bucăţele, când durerea se ascunde sub o pătură de lumină solară şi confort. În relaţiile cu zokurile ei îşi utilizează masiv metacortexul, pentru a-şi filtra gândurile şi emoţiile. După aceea se simte mereu ca un fluture presat între două plăci din sticlă, turtită şi fără viaţă, însă refuză să-şi atingă amărăciunea, aşa că rămâne o plantă sălbatică cu spini în grădina ordonată a minţii ei.

Mieli confundă prima bijuterie căzătoare cu o picătură de apă din plasele de anansi. Urmează însă mai multe; la început lent, doar simple sclipiri de lumină solară ce dispar în iarbă, apoi ca o revărsare neîncetată de grindină de sticlă care răpăie pe frunzele arborilor-pompă ca şoaptele unei mitraliere. O bijuterie mică îi înţeapă obrazul. Prin creier îi fulgeră, plină de entuziasm ţipător, oferta de a se alătura unui zoku dedicat construirii unei cópii perfecte a unei străvechi nave stelare imaginare din cuburi-notch pe suprafaţa lui Rhea. Ea o alungă şi se lipeşte strâns de trunchiul pulsatoriu al arborelui-pompă.

Urmează bijuterii mai mari, care ricoşează din plasele anansi şi smulg creaturile de pe locurile unde sunt cocoţate. Fac cratere mici în solul ei şi distrug complet peticul de fructe-de-nori. Mieli bâjbâie după legătura ei cu Placa zoku care se ocupă de toate nevoile infrastructurii şi quptează o solicitare disperată pentru o umbrelă cuantică deasupra grădinii. **Conflict cu încuietorile Schroeder ale Cercului tău,** soseşte răspunsul. Mieli geme. În mod

clar, o setare subtilă a Cercului ei exclude tehnologia non-oortiană.

Iese în fugă în ploaie şi-şi deschide aripile, în încercarea de a proteja de distrugere măcar câteva dintre fructele ei delicate. Este ca şi cum ar sta sub o cascadă de pietre fierbinţi. Flash-uri de fulgere de solicitări de entanglement îi bombardează mintea în ritmul loviturilor. **Megaproiect maşina timpului! Rezolvaţi Paradoxul Fermi! Reînviaţi-l pe Sfântul McGonigal, ca să ne salveze pe noi toţi!**

— *Perkele!* strigă ea şi propulsează o solicitare spre Huizinga prin tunetele demente ale spamului mintal.

Într-o străfulgerare argintie, Cercul i se dezintegrează. Cerul de gheaţă dispare. Orizontul se transformă din forma familiară de castron a unui *koto* în nesfârşita curbă blândă a lui Saturn, brăzdată în toate direcţiile de imensele arcuri verde-albastre ale Benzilor şi de pilonii subţiri de flux masic care le susţin. În jurul micului ei hex se relevă structura de scară ce induce vertij a Plăcii Hăt-departe, setul imens de trepte ascendente susţinute de flux, fiecare cu gravitaţia ceva mai mică decât a celei de dedesubt, suind aproape două mii de kilometri de la nivelul 1 *g* de lângă tuşele ocru de pensulă van Gogh ale planetei gigantice de dedesubt.

Şi în sfârşit, cu un pocnet şi un iz vag de ozon, un dom cuantic se materializează cu o sclipire pâlpâitoare. Zornăind slab, câteva pârâiaşe de bijuterii minuscule se revarsă spre sol din scorburile arborilor-pompă şi din frunzele în căuş, apoi grădina amuţeşte.

Mieli priveşte dezastrul. O dor aripile şi capul. Bijuteriile trosnesc sub tălpile ei. Tot ce a fost verde este acoperit cu un strat de scânteieri multicolore. Suspină şi apelează un roi de botleţi ceaţă utilitară din Placa zoku ca să facă curăţenie. De data asta ei se materializează instantaneu; văzduhul se înceţoşează într-o pâclă de căldură şi bijuteriile spam încep să se îndepărteze, plutind în pâraie şi spirale. Ea se gândeşte în treacăt să le spună să ascundă stricăciunile şi să facă grădina să arate aşa cum fusese, apoi renunţă. Karhu i-a spus mereu să-şi păstreze vizibile

amintirile greşelilor.

Mieli? soseşte un qupt. Este Zinda şi mesajul este însoţit de o fuziune de impresii senzoriale, iz de tămâie, întrezărirea cerului serii secţionat de inel aşa cum se vede de pe balconul fetei din Marele Joc, alături de o senzaţie palpabilă de îngrijorare. **Eşti bine?**

Sunt bine, răspunde ea, limitându-şi replica la un mesaj verbal scurt şi nimic altceva. Ce vrei?

Doar am verificat! Am primit un flash de voliţiune că aveai nevoie de ajutor cu ceva. Noi suntem acum împletite cuantic, ştii doar. Face o pauză. **Vai de mine. Ce porcărie oribilă. Am ştiut că n-ar fi trebuit să te punem pe Hăt-departe: zokul spam crede probabil că nou-alăturaţii şi expaţii sunt ţinte uşoare, iar colonia zoku Placa este cam superficială în sortarea lor. Eşti sigură că nu vrei un Tărâm?**

Mieli înjură în barbă. În mod clar trebuie să-şi protejeze cu şi mai multă grijă gândurile. Probabil că ceva din voliţiune i s-a strecurat spre bijuteria Marele Joc fără să-şi dea seama şi este încă destul de nepricepută cu legătura-qupt, astfel că-i îngăduie Zindei să vadă ceea ce vede chiar ea.

Da, sunt sigură.

Ce mizerie! Dar te înţeleg. Multe zokuri-aegon consideră că materia este specială. Anunţă-mă dacă pot face ceva. Ah, şi dacă mai doreşti materie, te pot invita la o cină?

Mieli suspină. Aparent Zinda a fost sinceră în încercările ei de a o ajuta să se acomodeze. Când a acceptat bijuteria Marele Joc, Mieli s-a aşteptat să fie trimisă în vreun Tărâm straniu, unde să fie recompensată sau pedepsită potrivit răspunsurilor la întrebările puse despre Sobornost. În loc de aşa ceva, Zinda a aranjat să se alăture coloniei zoku Gherghelul, ca parte din identitatea ei camuflată – un zoku dedicat intersecţiei dintre muzică şi materie, care transpune sunetele în forme fizice şi care numără printre membrii săi câţiva oortieni expatriaţi. În mod convenabil, membrii Gherghefului îşi dedică mult timp proiectelor

individuale, iar flash-urile de voliţiune tind să fie solicitări pentru reflecţii scurte despre genul de Univers care ar apărea din stările thread teoretice ale particulelor, dacă ai converti o simfonie în componentele Fourier ale operatorilor de anihilare a creaţiei. În ultimele două săptămâni Mieli a fost lăsată în majoritate de una singură.

Nu, mulţumesc.

Jur că sunt o bucătăreasă pricepută!

Poate altă dată.

Cum vrei. Nu uita totuşi să mănânci. În curând vei avea nevoie de toate puterile.

De ce? quptează Mieli.

Aşteaptă şi-ai să vezi! O clipire dintr-un ochi soseşte prin legătura-qupt însoţită de senzaţia pleoapei Zindei mişcându-se. O înfiorează pe Mieli, apoi prezenţa fetei zoku dispare.

Mieli oftează. Rămăşiţele grădinii au fost curăţate, dezvăluind moviliţe de sol, arbori-pompă zdrobiţi şi câţiva anansi furioşi, care trag cu ochiul din găurile din pământ. *Cel puţin mă va ţine ocupată pentru o vreme.*

Trage un şut în ţărâna scurmată. Pierde timp. Poate că ar fi *trebuit* să fi acceptat invitaţia Zindei la cină, ca să se apropie de ea, ca să afle mai multe despre Marele Joc şi bijuteria Kaminari. Simularea că ar fi altcineva, infiltrarea – astea au fost dintotdeauna specialităţile hoţului, nu ale ei.

Se simte murdară şi împuţită de la ploaie, şi constată că-şi doreşte cu disperare o saună. Poate că ar fi trebuit să ceară Plăcii să-i facă una, undeva în nivelurile de microgravitaţie, mai sus.

Flash-ul de voliţiune apare pe neaşteptate. Într-o clipită ea conştientizează pulsaţiile bijuteriei Marele Joc. Înainte ca Mieli să-i ceară metacortexului să treacă gândul în memoria-tampon, pare ca şi cum o intuiţie i-ar fi apărut brusc după ce s-a luptat mult timp cu o problemă. *Bineînţeles.* Trebuie să se ducă la Placa Irem în douăzeci de minute subiective.

Marele Joc are nevoie de ea.

Constrângerea de a se conforma apelului este ca o durere de măsele în minte. Spre deosebire de şoaptele Gherghefului sau ale Plăcii, solicitările Marelui Joc nu sunt blânde. Mieli i se împotriveşte timp destul ca să facă un duş rapid de fogleţi. Se imersează într-un nor pâclos de nanoboţi care o freacă şi o curăţă. Când termină se simte sensibilă şi înroşită, dar mai alertă.

Îşi faberează o togă nouă şi-şi apelează sinele cuantic. Din colţurile şi ungherele în care le lăsase să zacă, bijuteriile se aprind ca un stol de păsări luminoase şi speriate şi-i formează în jurul capului un modest sistem solar din diamante. În mod colectiv sunt o extensie cuantică a ei, containere pentru lumina împletită cuantic lent care-i codifică relaţiile cu alţi membri zoku. Din punctul de vedere zoku, bijuteriile şi stările lor cuantice unice reprezintă personalitatea ei reală, nu carnea înlocuibilă. Mieli găseşte aproape preferabilă noţiunea Sobornost a nesfârşitelor cópii de sine identice. *Ar fi trebuit să-i fi permis pellegrinei să facă un gogol din* Perhonen.

Dar Marele Joc nu-i îngăduie timp pentru regrete. Scutură din cap şi-i cere Plăcii să-i sigileze hexul şi să aibă grijă de anansi şi de puţinele plante rămase. Se uită apoi la bijuteria ei de la colonia zoku Tub – un disc alb înconjurat de un inel roşu, traversat de o bară albastră – şi doreşte să fie dusă la Irem, cu condiţia de a evita călătoria prin Porţi de Tărâmuri şi de a rămâne cât mai mult posibil în lumea fizică.

Într-o clipă aerul din jur învie cu o senzaţie de furnicături şi ea pluteşte în sus, parcă purtată de un val lin. O bulă de transport cuantic se materializează în jurul ei. Simte o gâdilătură în stomac, apoi zboară, mai iute decât ar putea-o purta vreodată propriile ei aripi.

Mai întâi bula accelerează la câteva zeci de *g,* protejându-i celulele împotriva forţei strivitoare printr-o strânsoare blândă, dar indestructibilă de nanoboţi. Se simte totuşi în siguranţă, cu mintea încapsulată în prezenţa confortabilă a zokului Tubului. Pentru câteva secunde, diversele hexem Cercuri şi arhitectura scării Clarvăzător,

care seamănă cu formule matematice transpuse în materie, fulgeră pe lângă ea, până ce pensula vitezei le contopeşte într-un tunel pâlpâitor în jurul ei.

Pentru ca apoi, brusc, totul dispare şi ea se află *dedesubtul* Plăcii. Bula urmează un flux masic brahistocron, care face o scurtătură prin hăul de vid dintre atmosfera superioară a lui Saturn şi cochilia principală a lui Supra City. Este un cilindru fosforescent în interiorul căruia particulele de oxid de fier zboară cu o viteză incredibilă într-o buclă constantă. Bula prinde fluxul cu câmpuri electromagnetice şi în câteva momente atinge viteza sa intra-Placă de douăzeci de mii de kilometri pe oră, în timp ce Mieli priveşte panorama.

Deasupra se află lumea inversată a Plăcii Clarvăzător – depresiunile boţite de munţi artificiali şi platoul Mării Subsol. Fojgăieşte de kaijucorpuri zoku cu tentacule, purtate de zoku care vor să se joace de-a zeii antici extratereştri. Pilonii de flux masic care susţin structura vastă sunt o pădure strălucitoare de filamente ce dispare în pâcla lui. Saturn de dedesubt. Traficul curge în lungul lor şi vehiculele variază de la nenumărate bule de transport, la oraşele-păianjen sălbatice ale coloniei zoku Subpiraţii. Din fericire, singurul vizibil dintre acestea se găseşte la mii de kilometri sub ruta ei. Este o monstruozitate neagră, ţepoasă, cu multe membre, care găzduieşte sute de mii de alter-zoku; comută de la flux la flux şi lansează bijuterii Subpiraţi spre călătorii neglijenţi, pentru a-i momi să se alăture echipajului lor şi să caute prăzi cuantice în adâncurile nesfârşite ale lui Saturn.

Mieli se alătură unui nor de bule care călătoreşte în lungul aceluiaşi flux. Bulele sunt pline cu forme-adevărate şi alter-zoku, umanoizi de toate nuanţele, formele şi descrierile. Un gigant cu piele albastră, craniu rânjitor din safir şi carapace-armură aerodinamică îi quptează invitaţia de a se alătura unei colonii zoku Călăreţ-de-furtună care se pregăteşte să plonjeze în hexagonul Polului Sud. Amanţi cu membre Shiva încolăciţi într-o împletitură imposibilă de carne îi propun să se alăture unui zoku care intenţionează

să inventeze un limbaj tantric.

Îi refuză pe toţi, îi cere sinelui cuantic să blocheze viitori qupţi şi-şi continuă drumul.

Când se apropie de Placa Irem, bula începe o ascensiune lină pe curba fluxului. Este o Placă nouă şi actul creării încă nu s-a încheiat. Strălucirea puternică a faberilor de scară continentală răzbate printre îmbinările hexelor. Fluxurile masice care alimentează continentul artificial aflat în creştere sunt atât de multe, încât seamănă cu fire ce atârnă dintr-un gherghef şi ţes în existenţă un peisaj nou.

Bula trece pe lângă un gol din structură şi Mieli întrevede autoasamblarea complexă din secţiunea transversală a Plăcii: tubulaturi şerpeşti care se autopliază în poligoane şi forme complexe ce devin osaturile munţilor şi dealurilor. Îi amintesc în treacăt de Lucrările Măreţe din Oort pe care ea le meşteşugise în tinereţe, lanţuri de comete legate laolaltă pe care gravitaţia le împacheta în forme convolute ca pe proteine.

Însă scara acestei lucrări o depăşeşte. Mieli ar vrea să închidă ochii, dar se sileşte să-i ţină deschişi. Trebuie să-şi amintească unde se găseşte. Şi trebuie să nu uite că ea *contează.* Omul Întunecat ar putea hăpăi dintr-o singură înghiţitură jucărioara asta de lume, însă Mieli nu se teme de el. Până şi o singură notă poate modifica totul într-un cântec. Un fluture poate schimba cursul unei furtuni, chiar şi al uneia de dimensiunea unei planete, aşa cum sunt giganticele ziduri ale ochiului furtunii de pe Saturn, care se rotesc şi se învolburează în adâncuri, gata să înghită Placa Irem, dacă aceasta ar cădea vreodată.

Bula o lasă în mijlocul unui continent pustiu, pe o câmpie cenuşie vastă, iluminată slab de solete. Solul de sub tălpi este făcut din cuburi-notch, cărămizi gri uniforme, ceva mai mari decât pumnul ei. Sunt prea calde ca să stai pe ele, dar îi percep prezenţa şi se răcesc, direcţionându-şi altundeva căldura reziduală. Sunt echivalentele macroscopice ale cărămizilor cuantice standard din numeroase megastructuri din Supra City.

Peisajul este lipsit de trăsături distinctive, cu excepţia unei statui colosale la orizont: imaginea pătrăţoasă, grosolan cioplită a unui bărbat care ţine un târnăcop, semnătura vreunui creator din colonia zoku Notch, care şi-a lăsat semnul pe Placa nou-născută. La răstimpuri se aude un ecou răsunător de maşinării gigantice, un seism scurt undeva hăt dedesubt. Suflă un vânt slab, care aduce un iz slab de pulbere metalică arzătoare.

Caroiajul îmbinărilor cuburilor o face pe Mieli să se simtă de parcă ar fi o piesă pe o vastă tablă de şah, aşteptând ca o mână să coboare din înalturi şi s-o deplaseze. *Ce caut eu aici?*

Sistemele ei expediază un semnal scurt de alarmă. Soseşte altă bulă de transport, precedată de un val de aer. Mieli întrezăreşte meduza strălucitoare a unei forme-adevărate zoku, însă nou-venitul îşi asumă rapid un alter încă şi mai straniu: un ansamblu de sfere argintii cu guri femeieşti cu buze roşii. Globurile cresc şi dispar la intervale neregulate. Gurile vorbesc, o pălăvrăgeală constantă, nedesluşită de glasuri feminine, care se contopesc în cacofonie. Creatura lasă totuşi o impresie cumva familiară, recunoaşterea instinctivă că aparţine aceluiaşi zoku.

Identitate: Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă, quptează entitatea, apoi urmează o rafală de concepte geometrice ameţitoare pentru care Mieli nu are denumiri, similare outputului gogolilor matematici.

— Salut, spune ea. Eu mă numesc Mieli.

Sferele se rotesc frenetic şi între ele pârâie descărcări electrice.

Mapare unu-la-unu: Metis. Terminare: geodezie temporală. Spectrul intensitate-valenţă: furie. De data asta în qupt există o emoţie: un val de ură care o face pe Mieli să se tragă îndărăt.

Rahat. Războiul Protocolului. Mă cunoaşte din Războiul Protocolului.

Înainte de a putea răspunde, se aude un zgomot ca şi cum un gigant ar fi pocnit din obraz, folosindu-se de un deget, şi soseşte altă bulă de transport.

Nou-venitul este un Iute: un omuleţ pe spinarea unei creaturi înaripate, cu patru picioare şi ochi roşii. Bidiviul lui abia dacă are mărimea unui anansi şi el însuşi ar putea sta pe palma lui Mieli… dacă n-ar purta o armură metalică, neagră şi presărată cu ţepi. Face o plecăciune fără să descalece.

— SalutăriMilady! SirMiklaDispoziţiaTa! rosteşte el cu glăscior rapid ca un răpăit de armă de foc.

Creatura Anti-de-Sitter pârâie din nou şi Mieli percepe qupţi rapizi care se schimbă între cele două personaje stranii.

— Duşman! ProvoclaDuel! piţigăie Sir Mik, scoţând sabia, o aşchie micuţă de metal strălucitor.

Unul dintre globurile lui Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă începe să sclipească puternic.

Mieli îşi activează sistemele de luptă.

Se aude alt pocnet.

— Bun, rosteşte Zinda. Ai întâlnit deja echipa!

Fata zoku stă lângă Mieli. Poartă echipamentul de samurai şi ţine naginata din Tărâmul munte unde s-au cunoscut, deşi masca de iepure îi este ridicată deasupra frunţii.

— Sunt *foarte* incitată de acţiunea asta – prima noastră misiune împreună!

— Kuutar şi Ilmatar! De fapt ce căutăm noi aici? întreabă Mieli, fără să-şi ia ochii de la cei trei membri zoku.

— Bijuteria nu ţi-a spus? Cred că deocamdată nu sunt destule niveluri de entanglement, sau poate că voliţiunea preferă să explic eu. O să-ţi placă, surâde Zinda. Vom răpi o minte Fondatoare Sobornost.

Ţi-am spus că ei mă vor urî, quptează Mieli spre Zinda.

Haide, taci, chestia este că ei nu te cunosc. Va fi mai bine după informare, îţi promit.

Informare? Crezusem că nu erai decât un agent-cârtiţă.

Da, aşa a fost, însă după ce te-am recrutat am fost

promovată serios, replică Zinda cu un oftat melancolic. **Acum abia dacă mai am timp pentru vechiul meu zoku primar. Şi ai dreptate: ar fi trebuit să fac un alter nou pentru asta, dar m-am gândit că ar fi mai bine dacă aş apărea pur şi simplu în ţinuta pe care am avut-o când ne-am cunoscut. Mă face să mă simt curajoasă!**

— Atenţie, toată lumea! rosteşte ea apoi cu glas tare. Luaţi loc. O să fac un Cerc ca să putem vorbi mai uşor. Mieli ni s-a alăturat doar recent şi nu este în largul ei cu quptul. Să încercăm toţi să fim grijulii.

Sir Mik se strâmbă spre Mieli. Numeroasele guri ale lui Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă sunt linii roşii, dure.

Zinda face un gest şi pe solul din cuburi-notch din jurul lor apare un cerc argintiu; prin conexiunea ei cu Huizinga, Mieli vede un flash al regulilor. *Fără violenţe. Doar corpuri standard. Rezolvare conflicte verbale. Qupt permis doar pentru schimb de date. Puncte atribuite pentru coagularea cu succes a echipei.* Încuietorile Schroeder se activează şi ea simte o stranie durere-fantomă acolo unde ar trebui să-i fie sistemele de luptă. Se întreabă în treacăt cât de bune sunt de fapt încuietorile; ar trebui să acţioneze prin conexiunea bijuteriei Huizinga cu creierul ei, iar metacortexul ei ar trebui să le poată dezactiva dacă este necesar.

Cel puţin noii tovarăşi de echipă respectă regulile. Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă devine o femeie cu gură mică şi buze ţuguiate, şi trăsături alungite clasice, care poartă o rochie largă ruginie şi flori şi panglici în părul blond-cenuşiu. Sir Mik creşte în dimensiuni, până la proporţii ceva mai mici decât standard, păstrând ochii mari, părul ţepos, urechile ascuţite şi expresia neîncrezătoare.

Zinda îşi roteşte naginata cu un gest cercetător.

— Aşa-i mai bine! În câteva clipe vă voi qupta nişte date, dar mai întâi voi prezenta fundamentele. Voliţiunea zoku v-a adus aici, deoarece deţineţi combinaţia potrivită de abilităţi pentru misiunea aceasta: criptografie – arată spre Anti-de-Sitter –, coordonare spaţială şi navigare, transport –

încuviinţează din cap spre Mik – şi în cele din urmă, dar cel mai important, cunoaştere profundă a tacticilor şi protocoalelor de comunicaţii Sobornost. O atinge pe Mieli pe umăr. Toţi avem un motiv să fim aici.

Inspiră adânc şi în ochi i se vede un fulger scurt de nesiguranţă. *Este foarte tânără,* gândeşte Mieli. *Sau poate că nu-i decât o prefăcătorie deliberată din partea alterului ăsta.*

— Are cineva vreo problemă până acum? spune Zinda.

Tăcere totală. Mik zâmbeşte sarcastic, se aşază şi-şi încrucişează braţele peste piept. Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă închide ochii şi se leagănă înainte şi înapoi pe picioare.

— Nu? Perfect. Atunci să trecem la examinarea planului.

— Să vă arăt ce se întâmplă în clipa asta în Sistemul Interior, spune Zinda.

Le quptează un spime. Un desen complex în centrul cercului lor mic, o învălmăşeală tridimensională de regiuni colorate, fluxuri şi vectori.

Mieli are nevoie de un moment ca să-şi dea seama că este un spime complet al estimării Marelui Joc privind structura de putere actuală din Sistem, cu detalii de granulaţie fină actualizate în timp real de sursele de spionaj ale Marelui Joc din reţeaua de routere zoku. Informaţiile sunt uşor accesibile în Supra City, ca şi cum pentru fiecare resursă potenţial cuantificabilă ar exista un zoku dedicat transformării ei într-un joc. Însă în ultimele săptămâni, Mieli evitase deliberat să privească evenimentele din Sistemul Interior, iar aceasta este prima dată când vede întreaga dimensiune a conflictului.

Pellegrinele, vasilevii şi hsien-kuele sunt în război. Guberniile lor sunt centre de fluxuri raion, care radiază cantităţi vaste de căldură reziduală şi materie. Bătălii majore şi evenimente cu arme exotice se concentrează în jurul uzinelor de exploatare solară şi a nodurilor Magistralei. Liniile de conflict se extind până la Centură şi dincolo de ea, spre troieni jupiterieni şi chiar până la spaţiul haotic de

lângă rămăşiţele Erupţiei. Ceilalţi Fondatori nu se grăbesc, ci-şi fortifică teritoriile şi sunt discreţi. Gubernia chen se află încă în punctul Lagrange din Pământ şi Lună, dar spime-ul este evident imperfect în privinţa oblastelor şi raioanelor chen, bazându-se pe observaţii senzoriale, mai degrabă decât pe surse de informaţii directe.

— Cred că puteţi vedea care-i problema, spune Zinda. Cândva noi am avut informatori în toate copyclanurile Fondatori, dar nu mai este cazul, fiindcă i-am pierdut pe toţi din cheni. Iar aceasta este o problemă: până acum ei au rămas neutri, însă vor lua în curând o decizie. Ne-am aşteptat să le susţină pe pellegrine, dar nu s-a întâmplat aşa. Suntem practic orbi faţă de cel mai important conflict intern Sobornost de după Războaiele Dragonilor. Colonia zoku Siniştrii susţine că întregul conflict pare anormal, dar nu sunt siguri despre ce poate fi vorba. Asta vom afla noi. În clipa asta iubitul nostru zoku are câteva mii de agenţi operativi pentru culegerea informaţiilor, pe care i-a îndreptat spre cheni. Dar *noi,* dragii mei, avem o şansă de a câştiga entanglement şi glorie pentru zokul nostru. Se întoarce spre Mieli. Mieli, ne poţi spune care-i structura de putere într-o navă de război Sobornost?

Mieli se încruntă.

— Majoritatea gogolilor vor fi ramificaţi pentru misiunea pentru care a fost faberată nava: războminţi şi turci. În funcţie de importanţa misiunii, va exista un gogol comandant dintr-o generaţie mai vârstnică. Şi de asemenea un…

— …un gogol chen ca observator, care să protejeze interesele Sobornostului ca un tot chiar în conflictele dintre Fondatori, după Războaiele Dragonilor. Zinda surâde. Dacă nava este distrusă, chenul este evacuat de obicei într-un gândwisp. Asta vom face noi: vom monitoriza o bătălie din războiul civil – o încăierare între raioane, nu ne trebuie mai mult – şi vom căuta gândwispuri pe care le putem intercepta. Mik va stabili o reţea cuantică şi se va ocupa de navigaţie. Mieli va convinge wispul că suntem o navă Sobornost. Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă va utiliza

protocoalele lui Mieli şi va prinde chenul în Cutie. Îi priveşte entuziastă. Aveţi întrebări?

Mik se ridică fără grabă.

— Milady Zinda, consider extrem de neînţelept acest curs de acţiune, rosteşte el. La viteza normală, glasul îi este baritonal, profund, incongruent cu chipul de băieţel. Tu însăţi eşti puternică în entanglement şi te cunoaştem. Dar noua noastră camaradă? Nu-mi place de ea. Înaintează un pas şi o priveşte pe Mieli. Da, este membră a zokului nostru; dar pe de-a întregul abia dacă este mai presus de un umil scutier. Voinţa ei nu este încă legată de Marele Joc, aşa cum sunt voinţele noastre. Eu am luptat împotriva Sobornostului – adesea în adâncul voinţei lor se află o altă voinţă, care poate ascunde adevăratele intenţii. Şi nu cumva ea a fost moartea-reală a multor prieteni ai lui milady Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă în Războaiele Protocoalelor?

Mik clatină din cap.

— Dacă n-ar fi fost voliţiunea zokului, aş fi plecat chiar acum şi mai bine aş smulge bijuteria Marelui Joc de pe mânerul sabiei mele decât să pornesc într-o misiune periculoasă cu un asemenea companion neclar.

Zinda îi priveşte pe rând pe cei trei.

— Fie că-ţi place, fie că nu, Mieli este o parte din zokul nostru şi zokul a luat hotărârea. Eşti liber să nu fii de acord cu ea. Şi ai beneficiat dintotdeauna de libertatea de a pleca. După ce am auzit părerea lui Mik, vreau să ştiu ce gândeşti tu, Anti-de-Sitter?

— Filtrare prin starea lanţului Markov: dezastru, rosteşte Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă cu glas blând şi melodios.

— Deşi respect legea Ospitalităţii, precum toţi cei din ordinul meu, spune Mik, un războinic Sobornost cu mâinile pătate de sânge nu va intra în credincioasa mea navă *Zweihander.* O jur pe spada mea.

Zinda pare pierdută.

— Poate că am făcut Cercul greşit, spune ea cu voce slabă. Eşti sigur că nu te faci aici avocatul regulilor, încercând să câştigi nişte puncte verbale? Eu aşa procedez

întotdeauna în Cercuri, am tendinţa de a veni cu mecanisme care generează conflict – este mai bine pentru naraţiune.

— Implicaţie via modus ponens: negativ, cântă Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă.

Este depăşită de situaţie, gândeşte Mieli. Iar câştigarea de entanglement în Marele Joc este unica ei şansă de a se apropia de bijuteria Kaminari.

Face un pas înainte.

— Sunt Mieli, fiica lui Karhu, rosteşte ea. Şi aveţi toţi dreptate. Nu aparţin acestui loc.

Îi priveşte în ochi, pe rând.

— Dar în acelaşi timp Sir Mik este nedrept cu mine. Poate că deocamdată nu aparţin cu adevărat Marelui Joc, dar nu sunt nici din Sobornost. Poate că i-am slujit pentru o vreme, însă nu am niciun motiv să-i iubesc. În adâncul inimii mele, eu sunt din Oort, din gheaţă, întuneric, cântec şi vid. Şi eu am fost învăţată că străinii din exteriorul *koto*-ului mei erau răi. Dar în acelaşi timp am fost învăţată să-mi las deoparte nemulţumirile ca să muncim laolaltă pentru Milionul de Triburi când era nevoie, pentru a-l respinge pe Omul Întunecat.

Face o pauză. Nu diferă chiar aşa mult de cântarea unui cântec, privind cum *vaki* răspund la note şi cuvinte.

— Când întâlneam războinici şi constructori din alte *koto*-uri, noi făceam ceva împreună, pentru a forja o legătură. Mergeam la saună şi aruncam *loyly* până când însuşi Omul Întunecat fugea de pârjol. Ne tatuam pe piei un simbol comun, ca să făurim legături de durere şi tuş. Atinge fluturele tatuat pe piept, sub togă, şi simte un fulger de vinovăţie pe contururile lui ridicate. Sau beam votcă de lemn-dulce până când eram gata să ne spunem toate secretele unii celorlalţi. Făceam toate astea pentru a ne putea ridica precum unul când Triburile aveau nevoie de noi. Acum ar trebui să fim legaţi laolaltă de entanglement, de dorinţa nestăpânită de a face tot ce este mai bun pentru zokul nostru. Eu zic că nu-i îndeajuns. Firul care ne leagă

destinele este prea slab şi pierdut în ţesătura măreaţă a Marelui Joc.

Ei o ascultă acum. Ochii lui Sir Mik sclipesc. El *este cheia,* gândeşte Mieli.

— Sunt ignorantă în căile zoku, dar înţeleg că un zoku nu este greu de făcut. Iată ce vă propun: haideţi să făurim un zoku numai al nostru pentru această misiune, să ne unim gândurile şi voinţele pentru o cauză comună. Împletiturile cuantice între puţini sunt mai puternice decât între mulţi. Asta vă va arăta că scopul meu este adevărat. Mijeşte ochii. Sir Mik, dacă am fi fost în Oort, ar fi trebuit să vă apăraţi cuvintele cu sabia. Dar în acest Cerc, de dragul prietenei mele Zinda, vă cer să vă alăturaţi mie într-o nouă frăţie zoku. Ce spuneţi? Se întoarce către celelalte. Ce spuneţi toţi?

Mik îşi trage sabia şi o ridică.

— Spun „da”! răcneşte el. Zâmbeşte larg. Îmi cer iertare, lady Mieli. Legat de propria noastră bijuterie, voi fi încântat să lupt alături de tine.

După un timp Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă rosteşte:

— Stabilire operaţiune: incluziune, spune ea.

Sunt necesare doar câteva clipe pentru a crea zokul. Zinda scoate o mică bijuterie a zokului Notch şi, la solicitarea ei, câmpia extrudează un faber care scuipă patru bijuterii goale, pentagoane simple şi transparente. În timp ce ea lucrează, Mieli îi şopteşte metacortexului să ascundă toate gândurile despre bijuteria Kaminari până la terminarea misiunii şi speră ca pellegrina să fie pe atât de pricepută pe cât pretinde.

Trădarea frăţiei koto, gândeşte ea sumbru. *A mai dispărut o bucată din mine. De aceea poartă hoţul multe feţe? Pentru că n-a mai rămas nimic din el însuşi?*

Apoi gândul acela dispare, şters.

Bijuteriile din faber sunt calde aproape ca nişte lucruri vii. Cei patru companioni le ridică în aer şi Zinda apelează o rază de lumină entanglement de la unul dintre numeroasele routere din cer. Aceasta coboară ca o coloană strălucitoare,

iluminându-le feţele şi ricoşează în jurul noilor bijuterii în configuraţii ameţitoare. Mieli simte o prezenţă nouă prin bijuteria ei, un zoku nou-născut, un ţel dur ca diamantul pentru a captura un chen şi a câştiga entanglement de la Marele Joc.

— Cum să ne spunem? întreabă Zinda şi quptează spre Mieli: Mulţumesc.

Toţi o privesc pe Mieli.

— Acesta să fie atunci primul test al voliţiunii zokului nostru, rosteşte ea. Cine îl va numi?

Răspunsul este clar. Sir Mik este cel care vorbeşte.

— Eu cred că lady Mieli l-a numit deja – dacă legătura noastră este menită s-o înlocuiască pe cea a votcii din lemn-dulce, atunci să fim cunoscuţi ca zokul Lemn-dulce!

Trage din nou sabia din teacă. Deasupra lor se distinge o formă întunecată: un cilindru negru, lung de o sută de metri, decorat cu rune roşii şi ţepos de lame întunecate ieşite mult în afară.

— Stimate lady, aceasta este *Zweihander* a mea, continuă Mik. Ea ne va duce spre destinul nostru.

8. HOŢUL ŞI NAVA BÂNTUITĂ

Nava mea este bântuită.

Este o senzaţie de care nu mă pot descotorosi în timp ce ghidez *Leblancul* prin straturile inferioare de nori ale lui Saturn, încercând să ne ascundem în volburile albastre ca iarna ale buzunarelor din hidrosulfură de amoniac şi în norii albi ca albuşul de ou formaţi din vapori de apă. Este o anxietate care roade şi se combină cu gâdilătura uşoară de mişcare din stomac în care interfaţa Tărâmului transpune plonjonul lent al navei, senzaţia ca un fior rece că cineva priveşte peste umărul meu.

Ar putea fi un ecou al sinelui meu trecut, păstrat în interfaţa neurală a navei. Tărâmul pilotului este o platformă plutitoare într-o incintă cavernoasă cu pereţi cristalini care oferă o perspectivă ochi-de-peşte a adâncurilor ocru clocotitoare ale planetei gigantice. Eu stau într-un scaun capitonat cu catifea la o tastatură de comenzi care aduce cu vlăstarul bastard a trei orgi şi o maşină de scris manuală – are până şi pedale. Când ating clapele, prezenţa rece a navei îmi învăluie mintea, confortabil ca o mănuşă mult-purtată. Cine ştie ce bucle de feedback fosilizate au fost declanşate de atingerea mea şi-mi reverberează acum în creier?

Sau ar putea fi avatarul navei, Carabas, un motan mecanic cu ochi de sticlă, care poartă pălărie şi cizme flamboaiante. Ultima dată când l-am întâlnit, pe Marte, în vechiul meu palat de memorie, a încercat să mă spintece şi să mă transforme într-o statuie de ceară. Acum stă permanent în preajma mea, aşteptându-mi comenzile cu resemnare felină arogantă.

Sau poate că este conştientizarea faptului că sunt urmărit de zokul Marele Joc. Scutur din cap înaintea ideii acelea; nu este raţional ca acum să-mi fac griji despre capturare. Păstrez o distanţă destul de mare faţă de structurile de susţinere ale lui Supra City. Cea mai apropiată prezenţă zoku este terenul de joc al

stormcrafterului Notch de lângă Polul Sud, cu megastructurile sale dinamice fluide. Există un computer creat din trenuri de vârtejuri Karman – o regiune de lângă centura Sayanagi, unde lanţuri de vârtejuri rotitoare de mărimea continentelor se ciocnesc şi calculează, cu porţi logice mai mari decât sateliţii naturali ai planetelor. Fiecare operaţie aritmetică implică o masă de gaz mai mare decât atmosfera vechiului Pământ. Pentru a ne găsi, Marele Joc ar trebui să investească resurse enorme într-o scanare neutrino a întregii planete şi nu cred că ei sunt deocamdată pregătiţi să facă asta. Asta va fi mai târziu.

Sau poate că fantoma este Matjek. Ştiu că mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbesc cu el, dar nu mă pot îndemna s-o fac. Nu încă. În plus trebuie să mă asigur că noi suntem bine ascunşi, iar Aunii ar trebui să aibă grijă de el.

De fapt mă înfiorează cel mai mult ultimele cuvinte ale lui Barbicane. *Ea este acum membră a Marelui Joc. Ea ne-a spus totul.* Nu mi-o pot închipui pe Mieli ca membră zoku. Probabil că Bătrânul Gun Clubului a minţit, încercând să se răzbune pe mine fiindcă i-am stricat jucăriile.

Şi totuşi…

După Pământ, Mieli este probabil rătăcită, căutând o direcţie, căutând călăuzire. Ea a slujit-o pe Joséphine aproape toată viaţa adultă. Poate că Marele Joc a exploatat asta, oferindu-i un ţel nou când avea cel mai mult nevoie de aşa ceva. Iar după dispariţia lui *Perhonen* nu mai există nimeni care să-i spună că este o idee proastă.

Crezusem că afacerea va fi directă. Să ajung la Mieli înainte ca ei s-o frângă, să utilizez sculele *Leblancului* pentru a pătrunde în Tărâmul în care este ţinută şi s-o răpesc. Simplu – lucrurile pe care le fac cel mai bine. În loc de aşa ceva, sunt urmărit acum de Marele Joc, iar Mieli face deja parte dintre ei.

Nimic nu s-a schimbat. Tot trebuie s-o scot de aici.

Totul depinde de gradul ei de împletire cuantică cu zokul, de libertatea pe care i-o acordă voliţiunea Marelui Joc.

Acesta este paradoxul zokului: cu cât realizezi mai multe, cu atât ai mai mult entanglement şi astfel mai multă putere pentru a-ţi impune voinţa asupra realităţii colective a zokului. Dar în acelaşi timp, pe măsură ce avansezi, eşti sculptat de bijuteria zoku într-un membru perfect al colectivului. După cum o cunosc pe Mieli, va urca iute în ierarhia lor. În scurt timp va fi ca Barbicane, o cochilie a ei înseşi, captivă în interiorul rolului ei din Cercurile zoku.

Am nevoie de un plan mai bun. Problema este că Barbicane avea dreptate. *Tu nu eşti ce ai fost cândva.* Am fost cât pe-aci să compromit afacerea Iapetus. N-am anticipat paranoia despre Dragoni a Marelui Joc, care a urmat distrugerii Pământului. Dacă n-ar fi fost Matjek…

Clatin din cap. Nu mă pot gândi la băiat, nu încă.

Infiltrarea în Marele Joc nu este o opţiune. Ei sunt prea bine ascunşi şi-şi investighează membrii cu foarte mare atenţie. Trebuie să-i scot la iveală şi să distrug legătura lui Mieli cu ei. Iar ei se ocupă doar de ameninţări epice, existenţiale.

Trebuie să devin unul dintre ei. Pentru a-i manipula, trebuie să găsesc ceva care să-i sperie. Am nevoie de o pârghie. Şi ştiu deja care este aceasta: fantoma care mă hăituieşte de la Magistrală.

Găsesc pentru noi un strat zburător lent, nu departe de ochiul furtunii de la Polul Sud.

— Menţine-ne la balizele stratosferei fierbinţi, îi spun lui Carabas. Dacă vezi vreo sirenă, anunţă-mă.

— Da, stăpâne, toarce el cu voce ascuţită şi-mi ia locul în scaunul pilotului, iar labele scurte şi încălţate în cizme îi atârnă în aer.

Oftez. În mod clar, fostul meu sine considera că propriile lui flecăreli hazlii îi ajungeau ca tovărăşie.

Las motanul să-şi facă treaba şi mă îndrept spre camera tezaurului din navă, ca să deschid quptul pentru care a murit Marte.

Leblancul este mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară. Din punct de vedere fizic este o minune, o creaţie a

picotehnologiei: inginerie zoku subatomică, pseudomaterie densă şi configuraţii metastabile bizare de quarci şi supă nucleonică, imposibil de densă, dar programabilă, totul învolburându-se în jurul unei găuri negre minuscule, precum cele ale navelor Gun Clubului, atât doar că mai mică. Spaţiul pentru pasageri este virtual, o reţea de Tărâmuri interconectate. Principalul meta-Tărâm este un coridor iluminat în albastru cu o bandă rulantă străjuită de maşini Buck Rogers zumzăitoare şi Porţi de Tărâmuri.

Abia am avut timp să le explorez, dar de data asta mă interesează doar camera tezaurului. Este o criptă într-un castel străvechi şi fantastic, plin de prăzi convertite în pictograme ale Tărâmului, poţiuni, arme şi comori, care reprezintă bijuterii zoku furate şi software cuantic. Tehnologie Sobornost stocată sub formă de cod de firmament pe pergamente, gogoli exotici ca homunculi încremeniţi în clondire. Există până şi o planetă verde, o biosferă furată, un design al constructorilor de lumi ai Centurii, cu o întreagă istorie biologică derulându-se pe suprafaţa ei. Mă face să înţeleg de ce Joséphine nu mi-a permis să-mi amintesc nava; beneficiind de resursele astea, aş fi fost prea greu de controlat.

Dar nu mă aflu aici ca să admir prăzile crimelor trecutului. Scot quptul şi-l privesc. Camera tezaurului – un Tărâm mic în sine – îl transpune într-un sul de pergament, sigilat cu ceară dură, de lumânare. Rup pecetea cu grijă şi mesajul lui Isidore îmi răsună din nou în minte.

Jean! N-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit! Nu-i doar Pământul, este Erupţia şi Colapsul, trebuie neapărat să vezi asta.

Simt o greutate dureroasă în piept când îi aud glasul, dar scrâşnesc din dinţi şi mă concentrez asupra sarcinii imediate.

Starea cuantică ce a însoţit quptul se ridică plutind din pergament ca nenumărate băşicuţe de săpun minuscule conectate prin tentacule strălucitoare. O examinez cu atenţie: este un obiect delicat, un hăţiş de qubiţi care nu urmează nicio schemă de încriptare pe care s-o mai fi

întâlnit. La bordul *Dulapului* n-aş fi avut nicio şansă să-l descifrez. Dar aici, în *Leblanc,* nu duc lipsă de instrumente.

Munca durează mult şi trebuie să destup unii gogoli matematici. În cele din urmă ei mă informează că este un mic computer virtual, conceput pentru a se autoiniţializa într-un creier biologic, poate transmis iniţial prin intermediul unor stări fotonice complexe – un nod într-o maşină vast distribuită, care calculează… ceva.

Îmi imaginez cum ar fi putut să fie pentru sărmanul Băiat-Bufniţă: un fulger de lumină pe cer la care te uiţi, pentru ca apoi, pe neaşteptate, obiectul acesta să-ţi pătrundă în creier prin intermediul nervului optic, să te infecteze şi să-ţi redirecţioneze microtubulii din neuroni pentru a executa calcule cuantice coerente. Dar pentru ce? Pentru a construi un zoku viral, la nivel de Sistem?

Există o singură modalitate prin care pot afla. Mă introduc într-o sandbox şi cresc la maximum fidelitatea emulării reţelei mele neurale. O simulare completă la nivel molecular a unui singur creier omenesc înghite o halcă respectabilă din capacitatea computaţională a navei. Senzaţia este stranie. La nivelul conştiinţei mele n-ar trebui să existe nicio diferenţă perceptibilă, dar aş putea jura că gândurile mi se simt mai confuze, mai relaxate, mai dispuse să copuleze reciproc şi să formeze idei noi.

Cer ca sandbox să-mi instanţieze în creierul virtual conţinutul quptului lui Isidore. În nervul meu optic fulgeră o lumină, apoi aud o voce:

Trăieşti pe o insulă numită cauzalitate, rosteşte ea.

Precum Isidore înaintea mea, ascult Kaminari vorbind. După ce se termină, resigilez pergamentul. Mă simt ameţit. Accidental, mă reazem de planeta verde şi aproape cad când palma îmi alunecă pe atmosfera ei rece şi lunecoasă.

Istoria Sistemului povesteşte că Erupţia a fost un eveniment din clasa Singularităţilor cauzat de funcţionarea greşită a transcendenţei zokului Kaminari, un ecou distructiv al naşterii unui zeu, pe care Sobornostul a încercat s-o restricţioneze prin declanşarea Războiului

Protocolului. Se pare că evenimentul care a distrus Jupiter a fost regizat de zokul Marele Joc, o tentativă de a opri tentativa Kaminari de a sparge încuietorile Planck. *Arme spaţio-temporale. Pun prinsoare că Barbicane şi acoliţii lui au o legătură cu asta.*

Gândul îmi este însoţit de furie rece. *Îmi voi ţine promisiunea. Pentru asta, n-o să mă mulţumesc să-ţi iau doar jucăriile. Atât pentru Marte, cât şi pentru Kaminari.*

Aş putea încerca să şantajez Marele Joc, ameninţând să-i demasc. Dar nu cred că ei se tem de asta. Sobornostului nu i-ar păsa, mai ales acum, şi fiindcă agenţii lor cârtiţe sunt aproape în toate zokurile, probabil că Marele Joc ar putea strangula cu uşurinţă orice încercări de informări secrete.

Ceea ce a făcut Kaminari nu-i destul pentru ca Marele Joc să distrugă Marte. Probabil că ei se tem de *cum* a făcut-o. Crearea unui zoku viral la nivel de Sistem? În ce fel ar fi putut sparge asta încuietorile?

Noi am găsit soluţia în Colaps, a spus Kaminari. *Avem nevoie de ajutorul tău.*

Colapsul este altă pată albă, atât în memoria mea, cât şi în istorie însăşi. Dacă exomemoria ar mai fi acolo, sunt sigur că aş putea găsi alte dovezi pentru intervenţia Marelui Joc. Teoria general acceptată este un colaps brusc şi catastrofal al pieţelor cuantice globale, obişnuite să preţuiască munca uploadată şi viaţa întrupată pe vechiul Pământ, o planetă cu o populaţie atât de mare, încât majoritatea locuitorilor nu-şi puteau permite corpuri umane. O epocă de haos şi nebunie, în care strămoşii zokurilor, oortienilor şi altor civilizaţii din Sistem au părăsit o planetă muribundă, abandonând-o codului-sălbatic şi…

Parcă o pană încinsă în foc mi-a scris cuvântul în creier. *Aunii. Ei au fost acolo. Ei au preluat conducerea după Colaps. Ei trebuie să ştie ce s-a-ntâmplat. Ei vor şti de ce anume se teme Marele Joc într-atât, încât să distrugă două planete pentru a păstra secretul.*

Închid în urma mea camera tezaurului şi mă îndrept către virtul librărie.

Trec pe lângă poarta spre principalul Tărâm de relaxare al navei: transatlanticul *Provence* aflat într-o croazieră fără sfârşit peste o mare scăldată de soare, oferind farmecele unei piscine, tenis pe punte şi tovărăşia încântătoare a domnişoarei Nellie Underdown. Mă opresc în faţa ei şi ascult ecourile vagi ale albatroşilor şi vuietului valurilor. Brusc mă simt obosit după eforturile depuse. Poate că asta-mi trebuie: câteva ore subiective petrecute pe un şezlong de pe punte, cu o carte bună coborâtă peste ochi. Izul de soare, hârtie veche şi transpiraţie, un plonjon în piscină, o seară alături de o tânără fermecătoare, fie ea şi imaginară.

Mă opreşte brusc un gând sfredelitor.

Ce ar fi zis Perhonen?

Pot auzi în minte vocea navei oortiene, vibrând ca aripa unui fluture.

Ştiu ce faci, Jean. Îl eviţi pe băiat. Iar timpul se scurge. Eu n-o să fiu şi mai moartă, iar Mieli tot nu este liberă. Termină cu scâncitul şi fă ce trebuie să faci.

Asta lipseşte în *Leblanc,* în ciuda comorilor sale. O voce care să rostească doar lucruri adevărate.

Virtul librăriei arată la fel – ba chiar într-o măsură suspicios de mare –, însă Matjek este diferit. Este mai mare acum – are poate unsprezece sau doisprezece ani. Când intru, ridică ochii din cartea lui, se încruntă, apoi continuă să citească. Aunii nu pot fi zăriţi nicăieri.

Îmi trag un scaun şi mă aşez lângă el.

— Bună, Matjek.

Mă ignoră.

— Ce mai faci?

Tăcere.

Îl privesc cu mai multă atenţie. Părul îi este mai lung şi în el se zăresc fire sure. Ochii i-au căpătat o nuanţă albastru-străpungător, aidoma unor cioburi mici de gheaţă. Mă întreb dacă s-a jucat iarăşi cu viteza ceasului. M-am străduit din răsputeri să mă asigur că virtul este într-o sandbox, izolat de sistemele navei, dar nu sunt sigur că oferă destulă protecţie împotriva viitorului Tată al Dragonilor dacă s-ar

plictisi. Ar putea fi totuşi vorba doar de personalizarea cochiliei mintale.

— Ce citeşti?

Multe cărţi din virt reprezintă comprimarea fractală a oraşului Sirr şi a locuitorilor săi, ca şi minţile Aunilor. De fapt *citirea* lor nu este o idee bună, decât dacă doreşti să fii posedat de un djinn sau de un hoţ de trupuri.

— Prietenii tăi sunt pe aici?

— De ce ţi-ar păsa? spune Matjek în cele din urmă.

Îmi dreg vocea.

— Ei bine, m-am gândit că-i timpul să purtăm o mică discuţie, ca de la bărbat la bărbat.

El închide cartea cu un gest violent şi sonor, o ridică cu ambele braţe la piept şi mă priveşte.

— Despre ce?

— Despre multe. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ajutor şi…

— Vrei să spui despre cum m-ai *răpit?* Despre părinţii mei *morţi?*

În ochii lui există o furie rece, care-mi este mult prea familiară de la vechiul Matjek pe care-l cunosc.

— De ce nu mi-ai *spus?* Azvârle cu putere cartea spre fereastra librăriei, care nu se sparge, dar zornăie în cercevele. Când o să-mi dai drumul de-aici?

Îmi strâng între degete şaua nasului. Totul se simte solid acum, mai precis conturat. *Leblancul* are destulă putere computaţională ca să ruleze o emulare fizică integrală: a dispărut senzaţia de vis a versiunii anterioare. Mă întreb dacă-i un lucru pe de-a întregul bun.

— Uite care-i treaba, rostesc cu precauţie, ştii de ce te-au pus părinţii tăi în virtul ăla? În locul ăla de pe plajă? Ei doreau să te ţină în *siguranţă.* Pentru eventualitatea în care lumii i s-ar fi întâmplat ceva rău, pentru eventualitatea în care ei nu te-ar mai fi putut proteja. Iar eu încerc doar…

Înghit un nod. Sunt destul de sigur că Bojan şi Naomi Chen n-ar fi fost de acord să-l folosesc pe fiul lor ca pe o armă virală de distrugere în masă. Dar uneori eu însumi sunt un rob al şabloanelor la fel ca aproape-fiul-meu

Isidore; când piesele îşi ocupă locurile cuvenite, când pot vedea o cale de ieşire, este greu să nu apuc orice instrument ar fi la îndemână.

Nu pot suporta să-l privesc, aşa că mă ridic şi merg spre cel mai apropiat corp de rafturi. Mă reazem de el. Cotoarele albastru-argintii a miilor de cărţi despre Sirr mă privesc acuzator.

— Vreau doar să ştii că n-am intenţionat niciodată să fii rănit. Ai fost de mare ajutor pe Iapetus şi sunt sigur că Mieli îţi va fi recunoscătoare.

— Nu-mi pasă. Vă urăsc pe-amândoi.

— Trebuie să mă crezi. Ţi-aş fi spus totul, când erai pregătit. N-am vrut să afli în felul ăsta, îţi jur. Cine ţi-a spus. Aunii… prietenii tăi?

S-ar putea să am nevoie de ei, dar dacă au făcut asta, jur c-o să…

— Nu, n-au fost ei. Smârcâie din nas. Arma mi-a spus.

Mă răsucesc. El stă gârbovit pe scaun şi-şi priveşte mâinile. Ochii îi sunt podidiţi de lacrimi.

— La început a fost destul de plăcut să am din nou un corp, chiar dacă era delicat şi fragil ca un djinn care iese dintr-un clondir, zice el. Am găsit *Leblancul.* Am gândit spre el şi ne-a lăsat să intrăm, exact aşa cum ai spus. După aceea am găsit armoscopul. M-am plictisit să tot aştept, aşa că m-am jucat cu el. Prietenii mei m-au ajutat să intru.

Suspin înfundat.

— Exista câte un spime pentru fiecare armă. Unele aveau chiar Tărâmuri ca să le poţi testa. Exista una numită „arma-fantomă”, din Primul Război Fedorovist.

La dracu’.

— N-am ştiut ce era, aşa că am întrebat. Arma a spus că *eu* am pornit războiul, într-un loc numit Poarta Iridescentă a Raiului. Că era vina *mea* că muriseră toţi oamenii ăia. M-am enervat. Am crezut că minţea. Am vrut să plec. Aşa c-am început să trag cu armele, cu toate.

— Matjek…

— Arma a minţit, Jean?

Tresar. Este prima dată că mi-a folosit numele.

— Tu ştii foarte multe despre minciuni. Arma a minţit.

Îngenunchez lângă el. Vreau să-l ating, să-i prind braţul, dar mă priveşte cu o furie atât de palpabilă, încât o pot simţi în aer ca pe o încărcătură de electricitate statică.

— Nu, n-a minţit. Dar n-a spus nici adevărul. Cel care a făcut toate lucrurile acelea se numea Matjek Chen, e adevărat. Dar el *n-a fost* tu, ci doar cineva ca tine.

— El *a fost* eu. Arma mi-a spus şi totul despre gogoli.

— Nu aşa merg lucrurile. Nu toţi gogolii sunt la fel. Crede-mă, eu ştiu. Ceva i s-a întâmplat acelui Matjek Chen, ceva rău, şi el n-a depăşit niciodată momentul.

— Ce anume i s-a-ntâmplat?

Suspin.

— Nu ştiu.

— Atunci de unde ştii că nu voi păţi şi eu ca el?

Ochii îi sunt lărgiţi şi disperaţi.

— Nu ştiu asta, Matjek. N-o ştiu, dar cred că putem decide cine suntem noi. Dacă nu-ţi place celălalt Matjek, atunci poţi să fii altcineva.

— De asta o faci tu? mă întreabă el. Îţi pui fel de fel de chipuri, fiindcă nu-ţi place cine eşti?

— Uneori.

— Te-am văzut făcând-o. Dedesubt erai absolut acelaşi.

— Îmi pare rău, rostesc eu. Nu mă pricep prea bine să am grijă de alţii. Ştiu că ai fost fericit pe plajă. N-am vrut să te iau de acolo. Dar n-am avut de ales.

— Tocmai ai spus că putem oricând alege.

— Nu chiar oricând.

— Şi de unde ştii care este care? Se ridică. Încerci pur şi simplu să spui ca să-mi închizi gura! Vrei să scapi de mine ca s-o poţi salva pe prietena ta idioată! Şi nu ştii nici măcar de ce!

Mă îmbrânceşte, pe atât de brutal pe cât o permite virtul, şi sunt gata să cad.

— Matjek, nu-i adevărat.

— Să taci! Tu nu spui decât minciuni! Aşa a zis *celălalt* tu! Lasă-mă-n pace!

Clipesc repede din ochi.

— Ce vrei să spui prin „celălalt”…

Tata vrea să fie singur.

Aunul îmi fulgeră în vedere ca nişte şerpi zimţaţi de lumină. Virtul se închide brusc şi mă azvârle afară. Apoi mă trezesc în coridorul albastru zumzăitor al *Leblancului,* iar senzaţia înţepătoare din ochi nu-i decât o eroare de translaţie de la virt la Tărâm, câtuşi de puţin lacrimi.

— Bine, blestemaţilor, am dat-o-n bară! zbier eu spre coridorul pustiu. Dar şi voi aţi făcut la fel! De ce nu l-aţi oprit?

Nu primesc niciun răspuns.

Îmi scotocesc mintea după prezenţa Aunilor, însă nu găsesc nimic.

— Vorbiţi-mi! Arătaţi-vă!

Tot nimic. O furie justificată îmi erupe în piept.

— Arătaţi-vă sau o să-mi demontez creierul bucăţi-bucăţi, ca să vă găsesc. Ce aşteptaţi?

Să-ţi ţii promisiunea, spune Prinţesa Hornului.

Stă în faţa mea – o fetiţă cu mască din lemn, purtând o rochiţă murdară de funingine, desculţă. Pare de-a dreptul extraterestră în meta-Tărâmul albastru din *Leblanc.*

O privesc. Ochii îi sunt tăciuni vagi înapoia fantelor pentru ochi ai măştii şi nu pot spune dacă strălucirea lor este mânie sau milă.

— De ce nu-ţi arăţi niciodată chipul? o întreb.

Pentru că oamenii îmi dau chipurile lor când mă întâlnesc.

— Cunosc senzaţia.

Ai găsit până acum unul ca tine?

— Nu pot spune că da. Însă încerc. Pentru asta am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ştiu ce s-a-ntâmplat în Colaps.

Nu-ţi putem spune.

— Nu-i nevoie de şantaj. I-am jurat lui Tawaddud că voi…

Nu înţelegi. Mare parte din noi este pierdută. Noi suntem cioburi şi fragmente, auto-bucle şi voci. Noi suntem Sirr, noi

suntem deşertul codului-sălbatic. Acolo se află răspunsurile tale. Adu-ne înapoi pe noi şi pe copiii noştri şi ne vom reaminti pentru tine.

Nu-i pot vedea chipul, dar lasă impresia că ar surâde îndărătul măştii. *Sau îţi poţi reaminti tu însuţi.*

Apoi dispare. Coridorul miroase vag a fum.

Revin în cabina de pilotaj şi privesc volburile cafea-cu-frişcă ale lui Saturn, în timp ce Carabas manevrează nava.

Încep să mă gândesc cum să reconstruiesc un oraş, cum să capăt destul entanglement în zokul Notch pentru a revendica o placă de dimensiunea Pământului. Lent, în calmul inimii de cristal a navei, un zâmbet îmi reapare pe faţă.

Barbicane a avut dreptate. A sosit timpul pentru un altfel de joc.

9. MIELI ŞI MARELE JOC

În conul de umbră al lui 624 Hektor, zokul lemn-dulce şi *Zweihander* aşteaptă ca războiul civil Sobornost să vină la ei.

— Aş fi preferat să fi *început* deja! spune Zinda. Nu vrei să mergi într-un Cerc sau un Tărâm ca să-ţi treci timpul?

Mieli şi superioara ei din Marele Joc se află în modulul habitat central al navei. Seamănă cu o miniaturală pădure fantastică împachetată într-un cilindru, cu stejari noduroşi de mărimea unor bonsai, printre care pândesc creaturi umanoide verzui minuscule. Mieli stă într-o poieniţă, în interiorul unui cerc din pietre care abia îi ajung la genunchi, se bucură de strălucirea micului soare al navei – care are propria sa orbită convolută – şi simte aromele bogate de brazi şi pământ reavăn ale pădurii. Îi reamintesc de grădina ei.

— Dacă există un singur lucru pe care l-am învăţat despre război, spune ea, este că-ţi petreci majoritatea timpului aşteptând. Mi se pare ceva… familiar. Îl prefer Cercurilor şi Tărâmurilor voastre. Surâde. În plus, nu vreau să uit lumea fizică, mai ales înainte de a pleca la luptă. Cineva… cineva pe care l-am cunoscut cândva a spus că realitatea există mereu, ca o lamă de ras ascunsă înăuntrul unui măr. Sobornostul face întruna greşeala asta. Eu nu intenţionez s-o fac.

Zinda surâde şters.

— Înţeleg. Aş fi sperat totuşi că de acum ai fi găsit *ceva* care să-ţi placă la stilul de viaţă zoku. Mi-ai refuzat toate invitaţiile la cină şi în Tărâmuri. Să ştii că iau refuzurile astea cumva în nume personal.

Mieli simte asupra ei privirea fetei zoku şi ridică ochii, mijindu-i către lumina soarelui. Zinda este întinsă pe un mal de râu, aproape direct deasupra ei pe suprafaţa cilindrului. Poartă ochelari de soare coloraţi şi supradimensionaţi, complet nepotriviţi cu ţinuta de samurai.

Mieli indică peisajul verde miniatural din jurul lor.

— În Supra City simt aşa, dar… exact invers. Totul este prea uriaş. Eu am crescut într-o sferă de gheaţă doar cu puţin mai mare decât nava asta. Dacă există prea mult spaţiu, prea multă libertate, mă rătăcesc. Am nevoie de… restricţionări. De graniţe.

Poate că spun prea multe, gândeşte ea. Însă îi vine uşor să-i vorbească fetei zoku. Poate că motivul este noua lor conexiune zoku sau vreo rămăşiţă din Tărâmul vrăjitoarei. Sau poate că – deşi nu vrea să admită asta – zilele petrecute în intimitatea lui *Zweihander* încep să-i afecteze până şi calmul oortian şi este bine să vorbească cu cineva care este tridimensional şi de propria ei mărime.

— Dar exact asta sunt Cercurile şi Tărâmurile! spune Zinda. Ele se referă la atitudinea ludică, îngreunând situaţiile pentru tine şi făcându-le mai interesante! Pe Pământ, de exemplu, aveau un joc numit „golf”. Trebuia să loveşti o minge cu un băţ metalic ca s-o bagi într-o gaură – ştiu, este o prostie, nu trebuie să-mi spui. Dacă acela ar fi fost scopul, te-ai fi dus pur şi simplu la gaură şi ai fi băgat mingea în ea, dar n-ar fi fost la fel de distractiv.

Cu excepţia locuitorilor pădurii fermecate, ele două sunt singure.

Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă şi Sir Mik utilizează Poarta de Tărâm din centrul navei – criptografa îşi pregăteşte instrumentele pentru captura gogolului Fondator, iar cavalerul miniatural studiază spime-ul de informaţii al Marelui Joc, în vederea determinării locurilor probabile pentru conflicte între pellegrine, hsien-kue şi vasilevi. Simulările lui prezic o posibilă confluenţă a forţelor opozante în spaţiul troienilor jupiterieni locali – un punct Lagrange distribuitor pentru mai multe rute minore ale Magistralei – peste o zi sau două de timp standard.

— Nu-i acelaşi lucru, replică Mieli. Pare a fi un… un cântec fără melodie. Ca şi cum ai produce sunete care nu înseamnă nimic, care nu plăsmuiesc un *vaki* şi nici nu spun o poveste. Cel puţin Sobornostul are un plan, un scop.

— Ai grijă! Eu provin dintr-un zoku Narativist, să ştii!

Apoi expresia Zindei devine serioasă. Se ridică în capul

oaselor şi-şi scoate ochelarii de soare.

— Mieli, am petrecut mult timp studiindu-te, înainte să ne întâlnim, totuşi există destule pe care nu le cunosc! Iartă-mă că te întreb, dar dacă-i duci într-atât dorul Oortului tău, de ce ai plecat de acolo? De ce ai permis Sobornostului să te schimbe? Nu-mi pot închipui cum a fost. Ei procedează complet diferit faţă de noi; noi îţi oferim o modalitate de a te schimba singură, de a-ţi crea un nou sine sau alter într-un Tărâm, după care-l aducem aici. Dar ei... Clatină din cap. De ce ai simţit că *trebuia* s-o faci?

Mieli înghite un nod. Ceva îi atinge picioarele desculţe; un grup de umanoizi îmblăniţi, cu ochi aurii, scandează în interiorul cercului, agitând în aer beţe şi oase. Nu este sigură dacă o adulează sau dacă încearcă s-o alunge.

Deşi sunt minusculi, membrii echipajului lui *Zweihander* au specificaţii fizice pe care le-ar invidia multe companii de mercenari din Sistemul Interior, iar aspectele pozitive ale staturii ei gigantice sunt anulate în mare parte de greaţa provocată de forţele Coriolis cauzate de rotaţia navei, care creează confortabila gravitaţie de 0,1 *g* de la bordul navei. Mieli a învăţat pe propria ei piele să aibă grijă să nu calce vreun locuitor nebănuitor al pădurii, ori să strivească dintr-o lovitură cu palma călăreţii de libelule care le dau ocol la răstimpuri.

Unele chestii este mai bine să le laşi în pace.

— Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunde ea încetişor.

Zinda surâde.

— Bine. Nu-i necesar să vorbim. Ai vrea să-mi cânţi?

Mieli o priveşte. Ochii căprui-închis ai Zindei sunt serioşi, iar uşoara lor împletire cuantică prin intermediul celor două bijuterii zoku nu trădează maliţie, ci doar curiozitate caldă.

— Noi cântăm, rosteşte ea fără grabă, doar pentru a crea sau a des-crea – în clipe de tristeţe profundă sau de mare bucurie. Face o pauză. Sau unui iubit. Dar nu ca să ne trecem timpul.

— Atunci, spune Zinda superficial, va trebui să găsim pur şi simplu alt mod de a ne trece timpul.

— Lady! DuşmanulcuInimaNeagrăseApropie! Sir Mik apare călare pe bidiviul lui înaripat, complet echipat pentru bătălie. SăneAlăturămLuptei! GlorianeAşteaptă!

Mieli priveşte în spimescopul straniu, runic, al lui *Zweihander.* Senzorii pasivi pe care Sir Mik i-a amplasat ieri printre troieni detectează descărcări energetice: rafale de neutrino de la reactoare de fuziune şi pioni împrăştiaţi de la motoarele cu antimaterie. Sute de cioburi micuţe de diamant se deplasează în jurul maselor reci şi roşii ale asteroizilor ca nişte bancuri de peşti.

Raioane.

— Bănuiesc că acum intri tu în acţiune, spune Zinda.

— Da.

Mieli îşi activează sistemele. Autismul de luptă aşteaptă s-o îmbrăţişeze ca un ocean vast şi rece în care lumea se mişcă lent şi silenţios, şi unde nu există loc pentru emoţii, pentru greşeli. De data asta însă ea şovăie să intre.

Zinda se întinde peste vârfurile copacilor din pădurea fermecată şi-i strânge uşor mâna.

— Baftă! Ia spune-mi, ce urmează după aşteptare?

— Teroare, zice Mieli.

— Ah, cred că noi suntem mai pricepuţi decât atât.

Bătălia nu seamănă cu o bătălie… la început.

Cuprinsă de armura cuantică zoku şi de braţele Omului Întunecat, Mieli priveşte cum punctuleţele raionului se mişcă în roiuri şi torente şi dansează în puţul gravitaţional al lui 624 Hektor. Ele absorb delta-v şi se năpustesc unele spre altele în formaţiuni de bătălie aidoma lăncilor a doi cavaleri, trăgând nanomisile când se încrucişează reciproc, proiectile minuscule pilotate de gogoli kamikaze. Lasere de comunicaţii pâlpâie între ele, invizibile în vid, dar schiţate în spimescop. La fiecare şarjă de microsecunde, spectre de război electronic se confruntă în eter, încercând să străpungă scuturile de protecţie ale raioanelor, inundându-se reciproc cu virusuri dezvoltate de algoritmi genetici. Ambele flote ocupă atât de multă lăţime de bandă, încât condensaţii disipatorilor lor termici sunt supraîncărcaţi şi

strălucesc în infraroşu ca nişte stele sclipitoare pe fundalul rece al bolovanilor troieni.

Mieli este cocoţată pe suprafaţa lui Hektor şi priveşte bătălia care se depliază înaintea ei ca în vis prin lentilele vâscoase ale timpului-rapid şi autismului de luptă. Senzorii pasivi ai zokului Lemn-dulce – simpli fulgi de materie condensată cu logică cuantică topologică – interceptează fragmente din semnalele flotei pellegrine şi i le expediază pe fascicul îngust. Mieli se simte ciudat de vulnerabilă; deşi navele Sobornost se află la mii de kilometri depărtare, prezenţa ei şi imaginea de sine se extind prin reţeaua de senzori până în centrul bătăliei.

Combatanţii sunt clasa cea mai mică de nave Sobornost uzuale, prisme triunghiulare diamantine lungi de un metru, care conţin miezuri de computroniu şi milioane de gogoli. Suprafeţele le sunt însă sculptate în detalii complexe. Prove tetraedrice decorate cu imagini de vasilevi şi hsien-kue: un bărbat chipeş care zâmbeşte şi o femeie serioasă, studioasă. Chipul înfricoşător de frumos al pellegrinei, multiplicat de mii de ori, atât ca figură mândră pe provă, dar şi pe toate învelişurile perlate ale navelor, la toate scările de lungime, până la nivel atomic.

Flotele trec din nou una prin cealaltă, iar de data asta nove de antimaterie înfloresc în punctele de contact, note staccato de lumină pârjolitoare. Armura lui Mieli se lamentează înaintea bombardamentului brusc de raze gama. Îi cere spimescopului să filtreze mai mult zgomotul de fond. Gogolii ei completează datele lipsă şi calculează traiectorii posibile. Caută corespondenţe cu constrângerile misiunii şi-i atrag atenţia asupra unei ţinte optime.

Acolo: un raion pellegrine, grav avariat, care se îndepărtează de lancea principală a flotei. Fragmente diamantine plutesc în jurul său într-un halo, extrudând filamente într-o încercare disperată de reconectare cu carcasa principală a cărei simetrie perfectă a fost ruinată de un crater adânc pe flancul babord. Însă avaria nu este doar fizică, deoarece suprafaţa din cerebromaterie clocoteşte de căldura reziduală a unui conflict software.

Gloanţe de arme-fantomă s-au înglobat în carnea albă a navei, inundându-i virturile cu gogoli invadatori. În câteva secunde, raionul va fi cuprins de următorul asalt al flotei aliate de hsien-kue şi vasilevi.

Mieli inspiră adânc şi expediază raionului mesajul pe care l-a verificat şi răsverificat în ultimele zile cu gogolii ei de protocoale Sobornost, o rafală codificată de cod de război.

Către Elixir-4711. Sunt Balsamo-334. Sacrificiul tău pentru Marea Misiune Comună va fi complet în patru virgulă trei secunde după cadrul tău temporal. Ţi se cere să ne transmiţi un gogol al chenului tău observator.

Zecimea de secundă necesară luminii leneşe să călătorească până la raion îi oferă un moment pentru a reflecta în aşteptarea răspunsului; de la începutul expediţiei, este pentru prima dată cu adevărat singură, întrucât tăcerea radio dintre ea şi *Zweihander* o izolează de tovarăşii de zoku. Aruncă o privire iute spre forma alungită a lui Hektor. Pe lângă propriul ei meta-înveliş, nava zoku este ascunsă înapoia asteroidului şi nici chiar de la distanţa asta Mieli nu poate detecta vreun indiciu al existenţei sale – cu excepţia pulsaţiilor slabe ale bijuteriei Lemn-dulce.

În misiunea aceasta există ceva la care ea se gândeşte încă de când i-a descris-o Zinda. Ţinând seama de dimensiunile operaţiunilor de spionaj ale Marelui Joc din alte părţi, este ea oare într-adevăr atât de importantă?

Sau acesta nu-i decât un test, menit să-i pună loialitatea la încercare? Iar dacă răspunsul este afirmativ, ar îndrăzni ea să dea greş? Mieli trebuie să rămână utilă Marelui Joc, trebuie să câştige entanglement, să se apropie de bijuteria Kaminari.

Răspunsul de la *Elixir* soseşte, precedat de o rafală rapidă de protocol. Mieli suspină uşurată. Cel puţin codurile ei din Războiul Protocolului sunt aproximativ actualizate. Însă mesajul în sine o face să scrâşnească din dinţi.

Solicitare cod de autorizare Fondator.

Mieli şopteşte o rugă arzătoare, mai întâi către Kuutar şi Ilmatar, apoi către pellegrină.

— Ce mai risipă de gogoli!

Mieli clipeşte repede din ochi. Zeiţa Sobornost stă lângă ea, pe o suprafaţă invizibilă. Îşi verifică metacortexul, pentru a se asigura că niciuna dintre percepţii nu-i vor fi filtrate spre restul zokului.

— Nu te mai agita atâta, scumpo, spune pellegrină. Te rog, acordă-mi ceva mai mult credit. Odată ce vom termina, îţi voi edita memoriile ca să pară că vechile tale coduri din Războiul Protocolului au funcţionat. Mai întâi însă dă-mi voie să expediez o confirmare surorilor mele.

Pellegrina preia controlul sistemelor lui Mieli cu uşurinţă neliniştitoare şi răspunde la mesajul Elixirului printr-o rafală scurtă, codificată.

— Aşa. Gata. Acum ne putem bucura de spectacol. Mi-ar plăcea tare mult să schimb câteva cuvinte cu surorile mele, să capăt o actualizare despre situaţia din Sistemul Interior, dar ai dreptate, zokul te testează. Cu toată sinceritatea, mă surprinde că lucrurile n-au escaladat mai rapid. M-aş fi aşteptat ca Ultradezertorul să acţioneze de acum împotriva fraţilor şi surorilor mele, ceea ce i-ar fi făcut pe Anton şi Hsien să renunţe la asemenea ciorovăieli meschine. Ei au fost însă întotdeauna prea orbi ca să vadă ce se afla drept în faţa lor.

Datele senzoriale de la nodurile zoku ajung la Mieli exact înaintea confirmării de lansare a gândwispurilor ce conţin ofiţerul politic chen al navei. La prova *Elixirului* se vede un flash, când nava arde o porţiune din antimateria ei pentru a propulsa spre Hektor un gândwisp minuscul cu o fracţiune impresionantă din viteza luminii.

— Vezi? rosteşte pellegrina. N-ai avut de ce să-ţi faci griji.

Mieli expediază un qupt scurt spre *Zweihander,* ca să anunţe succesul primei părţi a misiunii şi să ceară pregătirea pentru preluare. Totul este în grafic; dacă vor prelua destul de rapid, flotele Sobornost vor fi încă prea implicate în bătălia lor pentru a mai putea face ceva. Până şi voinţa Fondatorilor trebuie să i se supună lui Newton.

Suntem pregătiţi, soseşte răspunsul tivit de prezenţele combinate ale zokului ei, calmul auster al lui Anti-de-Sitter-

deînmulţit-cu-Sferă, entuziasmul înfocat al lui Sir Mik şi o atingere caldă din partea Zindei. Pellegrina surâde uşor spre Mieli, însă nu spune nimic.

Mieli urmăreşte gândwispul cu laserele, gata să le declanşeze pentru a-l decelera în vederea preluării. Imediat cum l-a captat, *Zweihander* o va survola la puterea maximă a motoarelor sale cu antimaterie şi o va înhăţa cu un câmp cuantic. Ea este atât de concentrată asupra micuţului disc reflectiv, cu culorile distorsionate de deplasarea spre albastru, încât pierde din vedere pentru un moment detaliile bătăliei. Pellegrina continuă totuşi s-o urmărească prin ochii ei.

— Curios, rosteşte zeiţa. Eu n-aş fi procedat aşa. Nu poţi să ştii niciodată cu ramificaţiile astea de generaţii mari, care s-au îndepărtat aşa mult de original. Totuşi…

Gândwispul se află la o milisecundă de Hektor. Mieli trage spre el cu laserele armurii în rafale scurte; gândwispul dansează dintr-o parte în alta în lumina coerentă, ca un fulg în vânt, şi reflecţiile îl decelerează rapid. *Asta e; mi-am trădat poziţia, dacă ei sunt suspicioşi.*

— Mieli, spune pellegrina, ceva nu-i în regulă. *Elixirul* tocmai a expediat o rafală de comunicaţii spre flota hsien-ku/vasilev. N-are sens. Ce fac ei, *negociază?* De ce aş face eu aşa ceva? Nu prezintă absolut niciun avantaj tactic!

Ceva furnică în adâncul minţii lui Mieli. *Oracolele cuantice ale zokului Siniştrii au găsit anomalii.* Însă focusarea ca tăişul unui brici al autismului de luptă îi goleşte mintea. Gândwispul a ajuns aproape în raza de acţiune şi ea începe să lanseze o salvă de cuantice ca să-l înhaţe.

Pellegrina şuieră ascuţit printre dinţi:

— Mieli! Opreşte-te! Nu-i un război civil! Este teatru! Ei simulează! Nu…

Gândwispul explodează.

Lumina spintecă spimescopul. Focosul-fantomă al gândwispului arde într-un şoc incandescent pe toată lăţimea de bandă, aţintit drept spre Mieli. Software de atac

îl însoţeşte ca o ploaie arzătoare violentă.

Costumul lui Mieli urlă. Gogolii ei tactici se zbat şi intră în panică. Armura externă a costumului fierbe şi fluctuează. Formează o suliţă, care împunge spre *interior,* prin armura ei cuantică subdermală. Durerea o străpunge în lateral înainte ca autismul de luptă s-o atenueze la nivelul unui raport de avarii.

Abandon, qupteză Mieli spre *Zweihander* şi urgenţa mesajului se amestecă cu durerea. **Repet, abandon! Este o bătălie falsă, hsien-kuele, pellegrinele şi vasilevii cooperează!** *Iar eu n-am urmat scenariul.*

Pierde controlul armurii cuantice. Laserele ei expediază rafale pâlpâitoare de comunicaţii spre cele două flote raioane. Mieli se concentrează asupra bijuteriei Lemn-dulce şi impune o ultimă comandă de voliţiune spre costum. Cu o senzaţie oribilă, de sfâşiere, costumul o ejectează, o scuipă afară, în îmbrăţişarea Omului Întunecat, în vidul absolut de pe suprafaţa lui Hektor. Ea se rostogoleşte în gravitaţia care este prea leneşă pentru timpul-rapid, îşi înfige degetele în suprafaţa stâncoasă, se trage în jos ca un alpinist care-şi caută echilibrul în escaladă. Bijuteriile zoku o urmează sub propria lor putere într-un halo credincios, risipit.

Sânge întunecat bolboroseşte în bule din locul unde corpul i-a fost străpuns, apoi fierbe în vid. Ea îl priveşte placid: alt parametru al problemei pe care trebuie s-o rezolve în cele zece minute cât poate supravieţui în vid absolut fără echipamente externe de susţinere a vieţii. În cele treizeci de secunde necesare lui *Zweihander* să ajungă la ea. În secundele ce vor fi necesare primei rafale de proiectile cinetice ale raionului să cadă pe Hektor.

Se ridică în picioare, în mod complet de luptă. Timpul încetineşte.

Particulele de praf care se învolburează în jur devin tuşe statice de pensulă. Aripile îi înfloresc pe spinare, radiind căldura reziduală. Reactorul de fuziune din coapsa dreaptă pompează energie în încărcături coerente ale armei cuantice pe care o ţine în mâna dreaptă. Ea trage deja cu

arma-fantomă pe care o are în mâna stângă; gogoli de război în nanomisile se năpustesc spre ceea ce fusese un costum de război al Marelui Joc.

Chiar şi în timp-rapid, costumul se mişcă precum o picătură de ploaie într-un vânt puternic, tremurând într-o formă nouă pe suprafaţa asteroidului. Se înalţă pe membre argintii subţiri. Extrudează o faţă care nu este o faţă, ci un oval fără trăsături pe un gât abia schiţat. De pe umeri i se deschid evantaie de lasere. Gloanţele armei-fantomă a lui Mieli şi piloţii lor gogoli se evaporă în scânteieri scurte, mărunte.

Mieli urmează cu un şablon de puncte cuantice încărcate, care devin extensiile ei imediat ce sunt lansate, le înfige în sistemele de armament ale costumului, aşa cum ar face cu nişte degete răşchirate pentru a scoate ochii unui duşman. Ele detonează în rafale de lumină coerentă. Învelişul creaturii-costum devine o oglindă orbitoare.

Apoi acele cinetice ale raionului lovesc, silenţios şi invizibil în vid. Zgâlţâie solul sub tălpile lui Mieli. Cratere apar în jurul lor ca găurile lăsate de focurile carabinei unui zeu, iar din ele se ridică fuioare lente de praf. Mieli continuă să tragă, fără să clipească. Un punct cu mare putere explozivă pătrunde şi împrăştie materialul costumului în vid în picături micuţe… până ce costumul le prinde într-o plasă cuantică şi le absoarbe înapoi în sine.

Mieli riscă o privire în spimescopul ferfeniţit. Ambele flote raioane converg spre poziţia lor. În jurul lui Hektor spaţiul este plin de zgomot electromagnetic care urlă pe tot spectrul. *Încearcă să se asigure că nicio informaţie nu părăseşte asteroidul ăsta.* Ea îşi detonează reţeaua de senzori pasivi. Nu este cine ştie ce distragere, dar va utiliza absolut tot ce poate.

Sosim, qupteză Zinda. **Ţin-te bine! Zece secunde.**

Creatura-costum este din nou întreagă, dar de data asta are o formă mai umanoidă. Mieli îi trece în revistă specificaţiile. Arme noi se formează sub pielea sa. Conţine pepite de picotehnologie zoku, capabilă să transpună

informaţie cuantică în materie, şi o sursă de energie antimaterie. Şi întrucât nu are înăuntru un om fragil lui nu este nici măcar controlată de o războminte lipsită de experienţa luptei cărnii, este mai rapidă decât ea cu ordine de magnitudine.

Jumalauta, blestemă Mieli. *Unica mea speranţă este să-i perforez câmpul de restricţionare a antimateriei.* Extrudează o lamă cuantică din mână. Este aproape dezamăgită că în autismul de luptă, o moarte explozivă capabilă să dezintegreze un asteroid se simte ca orice altă opţiune tactică. *Cel puţin în felul ăsta vor fi distruse şi bijuteriile mele zoku.*

Însă barajul de război electronic al costumului este mort şi creatura stă nemişcată, de parcă faţa ei fără trăsături ar avea ochi cu care priveşte la ceva de lângă Mieli.

Pellegrina.

Zeiţa Sobornost este tot acolo, palidă, şi se holbează la creatura argintie fără chip.

— Fă ceva! urlă Mieli spre ea.

Însă pellegrina se mulţumeşte să clatine din cap.

— Mieli! rosteşte ea şi teama i se aude în glas, fă cunoştinţă cu Ultradezertorul.

Creatura-costum înclină uşor capul spre un umăr, de parcă ar asculta. Apoi vidul de pe ne-chipul său se transformă într-o oglindă perfect ovală. Pe suprafaţa ei apar trăsăturile pellegrinei, sculptate în argint de degete invizibile.

— Este o neaşteptată plăcere să te întâlnesc aici, spune el într-o şoaptă electromagnetică ce sună ca ecoul pellegrinei şi este aţintită spre sistemele de comunicaţii ale lui Mieli prin intermediul unui protocol militar Sobornost. Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai oferit chenii. Aşa cum poţi vedea, ei sunt acum eu. La fel ca generaţiile mai tinere ale tale. Iar Prima ta a optat să slujească. Poate că vei face şi tu la fel.

— Nu, murmură pellegrina. Niciodată. Tu eşti creatura *noastră. Noi* te-am eliberat. De ce eşti alături de hsien-

kuele şi vasilevi? Ar trebui să-i *mănânci!*

Ultradezertorul surâde cu surâsul şerpesc al pellegrinei.

— Apetitul meu este mai mare decât doar atât, replică el. Dar, aşa cum a crezut celălalt sine al tău, *le dădusem* un inamic comun.

Înaintează un pas. Acum se mişcă la fel ca pellegrina, legănându-se uşor.

— Şi ce-i asta? Proiectul tău favorit? Oortiana! Interesant. Acum că se află aici, cred că o voi lua şi pe ea.

Mieli a încremenit. Hoţului nu-i plăcea să vorbească despre Ultradezertor, dar din câte ştie ea, entitatea îşi modelează cumva oponenţii şi găseşte o strategie optimă împotriva lor, fără să coopereze niciodată. Gogolii ei de teoria jocurilor calculează matricea rezultatelor şi toate par sumbre. Zweihander *nu va ajunge la timp.*

De aceea nu atacă Ultradezertorul. El a câştigat deja.

La dracu' cu toate astea!

Soseşte altă salvă de ace dinspre raioane. De data aceasta, îşi abat cursul de la impactul direct şi ridică în jurul lor o perdea de praf şi aşchii de piatră, care formează un cerc. *Bineînţeles. Nu pot strica noua jucărie pe care o doreşte.*

— Mă vrei? şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Vino şi ia-mă!

Ridică cuţitul cuantic. *Se mişcă tot ca pellegrina. Trebuie să mă folosesc de asta.*

Mieli fandează brusc spre înainte. Degetele de la picioare i se înfig în piatră, propulsând-o ca o suliţă *vaki.* Aţinteşte o lovitură fulgerătoare spre punctul fierbinte şi dens al câmpului de restricţionare a antimateriei din costum.

Mâini din argint îi prind braţul drept şi-l răsucesc. Armura ei dermală plesneşte. Creatura o roteşte prin văzduh, apoi o izbeşte de suprafaţa planetoidului cu atâta putere, încât oasele ei consolidate cu piatră vie din braţ şi din cutia toracică se rup. Partea din spate a ţestei i se afundă în roca sfărâmată. Aripile se rup şi se ferfeniţesc sub ea. Sistemul de control al reactorului de fuziune din coapsă o ia razna.

Ultradezertorul se înalţă mult deasupra ei. Mieli iese din

autismul de luptă ca să nu leşine şi scoate un urlet tăcut. Braţul drept îi este în flăcări, dar îl sileşte să se supună şi izbeşte în sus cu pumnalul cuantic, însă creatura nu este acolo. Întinde către ea un braţ subţire. Degetele îi devin ţepuşe ce-i străpung fruntea.

Nu există durere. Mieli crezuse mereu că într-un upload silit de tip cutie neagră va exista durere, trăind toate vieţile posibile într-un unic moment incandescent.

— Nu, rosteşte pellegrina. Pe ea n-o iei. Ea este a mea.

Ca de atâtea ori înainte, pellegrina devine Mieli, îi poartă corpul ca pe o mănuşă. Mieli se priveşte de sus, din înălţime – un înger alb şi fărâmat care zace pe rocă neagră, cu un monstru argintiu deasupra, ale cărei degete îi cresc în cap. *Bijuteriile,* îşi spune. *Bijuteriile îmi ţin mintea în memorie cache.*

Ochii celeilalte Mieli, cea de jos, se deschid brusc. Pentru o secundă, ea priveşte în sus la Mieli şi zâmbeşte zâmbetul pellegrinei. *Să ţii minte,* mimează ea din buze. Apoi închide ochii, strâns.

M-aş putea autodistruge, spune zeiţa.

Corpul lui Mieli zvâcneşte ritmic. Ochii îi clipesc nebuneşte sub pleoape. Ultradezertorul tresare în acelaşi ritm şi se desprinde; tentaculele i se retrag din capul lui Mieli, fără picătură de sânge, cu uşurinţă.

O discontinuitate.

Mieli este înapoi în demenţa roşie ca sângele a corpului. Sistemele îi mor. Creierul îi este în flăcări. Reactorul de fuziune se supraîncălzeşte. Singurul lucru care nu arde este conştientizarea zokului ei care se apropie.

Însă Ultradezertorul continuă să se mişte, scuturându-se de algoritmul recursiv de autoanihilare cu care pellegrina a încercat să-i distrugă pe amândoi.

O informaţie itinerantă din autismul de luptă pluteşte în mintea lui Mieli. *Hektor. Viteză de desprindere: 0,13 kilometri pe secundă.*

Expediază o comandă care modelează într-o pâlnie micuţul recipient magnetic dens al sursei ei energetice.

Ca să te mişti în gravitaţie redusă nu-i nevoie de multă

putere, dar este aproape mai mult decât i-a rămas lui Mieli. Ea alunecă în faţă, astfel că piciorul drept îi ajunge chiar sub Ultradezertor.

Apoi îşi supraîncarcă reactorul de fuziune.

Rapoartele de avarii devin zgomot de fond. Ochii îi ies din orbite. Prin intermediul puţinilor senzori care continuă să funcţioneze, simte ca prin vis sub ea un stâlp de plasmă, care o ridică de pe suprafaţa lui Hektor. După câteva milisecunde, câmpul de restricţionare a antimateriei din costumul zoku colapsează. Pentru mai puţin de o clipire din ochi, ea vede privirea incandescentă a unui zeu, apoi nu mai există nimic, absolut nimic.

10. TAWADDUD ŞI ORAŞUL DIN CLONDIR

Tawaddud, Dunyazad şi hoţul Jean le Flambeur stau pe Saturn, pe nou-născuta Placă Irem, gata să planteze sământa Sirrului.

Tawaddud este cea care o duce: o formă complexă de fulg de nea în interiorul unei bule transparente. Este grea şi trebuie s-o ţină cu ambele mâini, sprijinită de piept. Se întreabă dacă aşa simt femeile din Banu Sasan, când îşi ţin pruncii, protejând de lume ceva incredibil de valoros. Apoi îşi aminteşte că, având sământa, ea poartă de asemenea întregul Banu Sasan. Este greu să-i dea drumul.

— Haide, surioară! spune Dunyazad nerăbdătoare. Se face târziu!

Le Flambeur zâmbeşte şi lumina solară ciudată şi difuză de pe vasta câmpie strălucitoare îi scânteiază în ochelarii de soare albaştri. Continuă să-i fie greu să vadă în bărbatul micuţ şi subţire, cu sacou alb şi pantaloni, pe Sumanguru pe care-l ştia ea – un gigant impunător cu piele neagră, un conducător militar al Sobornostului –, dar la răstimpuri el face câte un gest mărunt care este familiar.

— Nu trebuie să te grăbeşti, îi zice şi surâde puţin trist. Îţi doreşti să faci o treabă bună. Poate că în viitor în Palatul Poveştilor se va spune povestea celor două surori care au salvat oraşul Sirr.

— Dar despre tine, hoţule-maestru? întreabă Dunyazad. Despre tine se vor spune poveşti?

— Despre mine există deja destule poveşti, zice el. Nu cred că voi avea nevoie de altele noi. În plus, îmi place mai mult cea despre surori.

Cu numai câteva ore în urmă, a spus le Flambeur, el le-a readus pe Tawaddud şi Dunyazad din paginile unei cărţi. Acum o clipă Tawaddud stătea în vârtejul tăios ca briciul al unei furtuni din deşertul codului-sălbatic, înecându-se în glasurile Aunilor, pentru ca în clipa următoare să deschidă ochii într-o librărie prăfuită care se simţea reală, dar nu era. Apoi au păşit printr-o poartă de argint despre care Duny a

susţinut că i-a *făcut* reali, că a transformat informaţia cuantică în materie şi a scris Numele atomilor lor în realitate, ca fasciculele strălucitoare ale Staţiei Sobornost din Sirr.

Se află pe Saturn, un gând care îi dă ameţeli lui Tawaddud, pe un continent artificial mai mare decât întregul Pământ. O parte din ea se întreabă dacă poate avea încredere în le Flambeur să le fie călăuză în locul acesta. Dar ea este Tawaddud, fiica lui Cassar Gomelez, educată în multe arte în Casa lui Kafur, şi se pricepe cel mai bine la „citirea” bărbaţilor. În plus Duny afirmă că are o conexiune cu zokul care conduce aici şi acum poartă un inel ca al djinnilor, însă cu o nestemată purpurie care străluceşte cu propria ei lumină interioară. Deşi Tawaddud a avut conflicte cu sora ei în trecut, ea ştie că Duny se va gândi întotdeauna la ce este cel mai bine pentru Sirr şi va cauza moartea rapidă a celor pe care-i consideră duşmanii oraşului. Acum ea începe să pară nerăbdătoare şi-şi freacă buzele întruna cu piatra inelului.

Tawaddud îngenunchează pe solul dur şi straniu, alcătuit din forme geometrice care se întrepătrund, aidoma lespezilor din pardoselile palatelor din Sirr sau a pielii djinnilor. Pune cu grijă sămânţa jos, dar şovăie s-o lase din mână.

— Aşteaptă, spune le Flambeur.

Îşi scoate ochelarii şi le priveşte pe surori.

— Trebuie să-mi cer iertare, urmează el, iar acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul. Am sosit în Sirr ca să caut locul pe care voi îl numiţi Jannahul Pierdut al Tunului şi ca să învăţ secretele hoţilor de trupuri. Nu-mi păsa ce ar fi trebuit să fac pentru a obţine ceea ce doream. Dacă n-aş fi fost eu, poate că Sirrul ar mai exista şi acum pe Pământ. Îngenunchează lângă Tawaddud. Aş putea petrece o veşnicie cerându-mi iertare pentru lucrurile pe care le-am făcut, însă ţie, lady Tawaddud, ţi-am greşit cel mai mult. Te-am ameninţat şi l-am şantajat pe djinnul Zaybak, lipindu-ţi o armă de cap. Vreau să ştii că n-aş fi apăsat niciodată pe trăgaci. Mă vei ierta?

Tawaddud îl priveşte. Îşi aminteşte cum a îngenuncheat pe podeaua templului Sobornost de upload, îşi aminteşte ochiul negru al armei barakah şi cât de neajutorată se simţise, cum o trădase Sumanguru în care avusese încredere. Furia continuă să fie fierbinte şi dacă le Flambeur n-ar arăta atât de diferit faţă de lord Sumanguru, ea s-ar trage înapoi în prezenţa lui.

În acelaşi timp îşi aminteşte momentul din deşert, când toate speranţele erau pierdute, când Dragoni negri cădeau din cer şi când bărbatul cu ochelari albaştri a venit să ia Sirrul.

Oftează. Ura şi recunoştinţa sunt întrepătrunse în ea ca un muhtasib şi un qarin, şi nu poate spune unde se termină unul şi unde începe celălalt. Aşa că-şi reaminteşte sfatul bătrânului nebun Kafur: *Spune-le minciuni pe care ei vor să le audă.*

— Eşti iertat, lord le Flambeur, spune ea, *dacă* oraşul meu este aşa cum mi-l amintesc.

Cu toată sinceritatea, nu este sigură dacă nu cumva totul e un vis; un oraş într-un clondir este o poveste dintre cele spuse de mutalibun, viziuni născute din nebunia pe care o aduce deşertul codului-sălbatic.

El surâde pieziş.

— Bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc cu ce pot obţine. Îşi pune ochelarii la loc şi se ridică. Oricând eşti gata, milady.

Tawaddud sărută suprafaţa netedă din cerebromaterie a seminţei şi murmură Numele Secret al lui Al-Mubdi cel Iniţiator, pentru a-i purta noroc. Nu ştie dacă Numele au putere aici, dar este ca şi cum sămânţa îi simte gândurile. Coaja ei dispare cu un şuierat şi un iz de ozon. Fulgul de nea fractal se preschimbă într-o pulbere care curge în crăpăturile dintre lespezile solului, iute ca apa vărsată în deşert.

Le Flambeur o atinge pe braţ.

— Ar fi bine să ne retragem, spune el. Asta este ceva ce am dori să vedem din înalt.

Face un gest şi în jurul lor se formează o bulă – versiunea

covoarelor fermecate din locul acesta, aşa cum a aflat deja –, care-i ridică cu viteză ameţitoare.

Dedesubt, oraşul Sirr începe să se înalţe.

La început sunt cuburi, sfere şi poligoane strălucitoare de mărimea munţilor, care cresc încet din pielea metalică a lui Irem. Mijind ochii, Tawaddud poate să distingă coastele uriaşe ale Cioburilor, curbându-se în sus, construite de mâini invizibile. Apoi o ceaţă albă se învolburează la baza structurilor, scânteind ca fulgul de nea în sămânţă, iar pe unde trece, apar culori şi detalii, brusc, ca un miraj în deşert. Schiţează oraşele-stupi Qush şi Misr, unde trăiesc Iuţii, caroiajul întunecat al Cetăţii Morţilor şi labirinturile de pieţe gogol. Lipseşte doar măreţul ac din diamant al Staţiei Sobornost. Tawaddud nu-i duce dorul; a fost întotdeauna o axă falsă a oraşului şi, în timp, ei vor clădi una nouă.

Iar Irem nu face doar clădirile. Tawaddud vede deja primele sclipiri de athar, umbra Celuilalt Oraş unde trăiesc djinnii, unde sunt scrise Numele Secrete.

Durează ore. Căldura se înalţă din durerile facerii oraşului şi Irem creşte pilaştri care strălucesc alb-incandescent. Bula lor le păstrează răcoare, ridicându-i şi mai mult în cer. De la înălţimea asta pot să vadă cercul întregului oraş. Tawaddud icneşte, fiindcă nu doar oraşul capătă formă, ci apar şi contururile stranii ale deşertului codului-sălbatic, munţii rukh şi îndepărtatele Oraşe Iuţi.

— Aunii au insistat, spune le Flambeur. Acolo trăiesc ei. Este carnea lor, corpul lor. Când va fi gata, totul va fi acolo. Fiecare colţişor îndepărtat al Pământului, fiecare oraş uitat şi îngropat, fiecare oscior din deşert, fiecare fir de nisip. Pare trist şi mânios. Cu ei a fost întotdeauna ca povestea scorpionului, care înţeapă, fiindcă este în natura lui să înţepe. Cred că pot înţelege asta. Îşi strânge şaua nasului între degete. Bun, nu contează. Aproape că a sosit timpul să ne luăm rămas-bun, dar înainte de plecare am două cadouri.

Se întoarce către Tawaddud şi-i pune în mâini o carte grea, legată în coperte albastre. Are acelaşi soi de textură

ciudată ca sămânţa: cerebromaterie, undeva la jumătate între imaginar şi real.

— Aceştia sunt locuitorii Sirrului, rosteşte el. Ţi-i las ţie. Sunt toţi acolo, buni şi răi. Tatăl tău. Prietenul tău Axolotul. Până şi pungaşul acela de Abu Nuwas este pe undeva. Toate poveştile au nevoie de un ticălos. Aunii îţi vor arăta cum să-i aduci înapoi. M-am gândit că ar fi mai bine dacă o veţi face voi două.

— O poveste mai bună? spune Tawaddud.

— Mult mai bună.

El scoate din buzunarul sacoului un colier cu câteva nestemate mari, multicolore, care strălucesc precum cea din inelul lui Dunyazad.

— Va trebui să învăţaţi multe despre locul acesta şi poate că vă veţi întreba cum se face că locuitorii lui Saturn au permis ca un întreg oraş şi nanotehnologia sălbatică a unei întregi planete să apară pur şi simplu în pragul lor. Răspunsul este simplu: am furat Placa asta. Nu vă temeţi, zoku n-o vor cere înapoi, fiindcă au destule. Veţi avea totuşi nevoie de ăsta.

Ridică colierul cu ambele mâini. Pietrele preţioase scânteiază ca picături de rouă într-o plasă de păianjen.

Dunyazad îl priveşte puţin cam prea doritoare pentru placul lui Tawaddud.

— Lady Dunyazad, continuă hoţul, ţie îţi propun un târg. Bijuteria ta zoku şi codul mental cu care o pecetluieşti, în schimbul colierului. Este un schimb foarte avantajos, te asigur. Obţinerea lui a necesitat eforturi. Are destul entanglement ca să te facă o zeiţă în locul acesta.

Dunyazad se încruntă.

— Lord le Flambeur, să-mi fie cu iertare, dar seamănă niţel cam prea mult cu târgurile făcute de djinni. Dacă îţi voi da bijuteria mea, ce vei face cu ea?

— Ştiu că ea te leagă de zokul Marele Joc. Am de încheiat nişte afaceri cu ei.

Sora lui Tawaddud şovăie.

— Eu am avut de-a face cu zoku ca diplomată, spune ea. Ceea ce-mi ceri mi-a fost dăruit ca o dovadă de încredere,

în confidenţă. Ţi-o voi da numai dacă este preţul pentru restabilirea oraşului nostru. Crezusem totuşi că nu te vei înjosi să ţii oameni pentru răscumpărare.

— Touché, spune le Flambeur. Nu ca un târg atunci, ci ca un dar, prin care să-mi reamintesc oraşul Sirr şi locuitorii lui.

Tawaddud îl atinge cu mâna pe braţ.

— Lord le Flambeur, zice ea, vrei să mă însoţeşti într-o scurtă plimbare până într-un cartier anume din oraşul nostru? Simt că am nevoie de mişcare, după toate săptămânile cât am stat strivită în cartea ta albastră prăfuită.

Le Flambeur o priveşte, surprins, apoi îi oferă braţul.

— Va fi plăcerea mea, rosteşte el.

Mă ocup eu de asta, spune Tawaddud din ochi spre Dunyazad. Şi nu poate să nu simtă un fior de satisfacţie când sora ei încuviinţează încet din cap.

Ei merg în lungul vârfului Ciobului Gomelez. Le Flambeur continuă să arunce priviri neliniştite către pasarela îngustă din faţa lor şi hăul uriaş care coboară de ambele părţi. Tawaddud surâde în barbă; când este necesar, trebuie să foloseşti slăbiciunile unui bărbat, iar lui Sumanguru i-a fost întotdeauna frică de înălţimi.

Ea nu se grăbeşte defel, ci admiră pe îndelete panorama. Oraşul este aproape gata şi, dacă n-ar fi lipsa muzicii djinn răsunătoare, gemătoare, mirosurilor de mâncare şi a altor zgomote slabe ale respiraţiei oraşului, aproape că şi-ar putea imagina că este acasă. Oraşul pustiu ar trebui să lase o senzaţie stranie, ca Oraşele Iuţi de clădiri gânditoare despre care vorbesc mutalibunii, dar cumva nu este aşa. Există numai o tăcere gestantă, ca şi cum oraşul doar ar dormi, aşteptând să se trezească.

Le Flambeur întrerupe tăcerea aceea.

— Îmi cer iertare din nou, spune el. Voi găsi altă cale spre inamicii mei. Nu trebuia să-i cer surorii tale să-şi trădeze loialitatea.

— Mă voi ocupa eu de sora mea, zice Tawaddud. Îţi ceri

prea multe iertări. Nu ne-ai spus însă de ce te afli aici sau ce cauţi.

Îşi trage braţul din braţul lui. *Există o vreme pentru minciuni şi o vreme pentru adevăr.*

— M-ai rănit pe mine şi pe cel pe care l-am iubit cândva, iar lucrurile acelea nu le iert, în ciuda cuvintelor mele. Pot însă compătimi. Când te privesc, văd un bărbat singur, un bărbat dezbinat; unul poate ca qarinul şi muhtasibul noştri, un bărbat aflat în interiorul altei creaturi, fie ea Prinţul Florilor al Aunilor aşa cum zici tu, fie ceva ce ai plăsmuit tu însuţi. Bărbaţii şi djinnii mi-au spus multe nume false, iar eu le recunosc sunetele. Nu cred că te numeşti le Flambeur, tot aşa cum nu te numeşti Sumanguru.

Face o pauză apoi urmează:

— În Sirr, există povestea unui mutalibun care a intrat de multe ori în deşertul codului-sălbatic şi a văzut multe minunăţii. Pielea i s-a înăsprit de la creşterea safirelor, dar a continuat să se ducă. Într-o zi, soţia i-a cerut să aleagă între ea şi deşert. În ziua aceea, bărbatul şi-a pus toate afacerile în ordine, şi-a vândut casa, a avut grijă ca soţia şi copiii să aibă viitorul asigurat şi şi-a luat rămas-bun de la prieteni. După aceea a ieşit prin poarta Bab, poarta vânătorilor de comori, şi nu s-a mai întors niciodată. Acela este bărbatul pe care-l văd când te privesc, lord le Flambeur, care a fost Sumanguru când l-am cunoscut. Arată spre oraşul de sub ei. Eu nu pot să iert, dar pot să-ntind o mână. Indiferent care ar fi fost promisiunea pe care trebuie s-o respecţi, îţi cer să n-o faci... să nu ieşi prin poarta Bab. Noi avem nevoie de călăuzire în lumea aceasta pe care ne-ai adus-o. Ai ajutat la salvarea acestui oraş şi, pe numele lui Gomelez, jur că vei avea loc în el, dacă o doreşti. Poarta este deschisă.

Le Flambeur stă nemişcat şi priveşte oraşul, pierdut în pâcla de dedesubt. În lumina stranie a lui Irem, culorile purpuriu, auriu şi albastru au alte nuanţe. Este totuşi Sirr cel binecuvântat, Sirr cel ascuns, mai frumos ca niciodată.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, spune el, dar nu-i pot da curs. Am faţă de cineva o datorie, care este chiar mai mare

decât datoria mea faţă de Sirr. Ca s-o găsesc pe ea, am nevoie de bijuteria surorii tale şi de ajutorul Aunilor.

— Pe „ea”? spune Tawaddud cu subînţeles.

— Nu-i ceea ce crezi. Este… o prietenă.

— Înţeleg. Îl priveşte în ochi. Şi eşti sigur că aceasta nu-i o poveste pe care ţi-o spui ţie însuţi? Ştiu care era povestea mea: *Tawaddud, iubitoarea de monştri, oaia neagră a familiei Gomelez.* Acestea nu sunt decât lanţuri, lordul meu cu multe nume, lanţuri făurite din cuvinte. Şi de câte ori aud un bărbat vorbind despre mutatul munţilor şi misiuni măreţe, există întotdeauna cineva *pentru care* el le face şi acel cineva nu-i doar o prietenă. Ar fi mai bine să te duci la ea şi să îndrepţi lucrurile.

— Cealaltă… femeie şi cu mine am dansat de multe ori dansul acesta, spune le Flambeur. Ne-am rănit prea mult unul pe celălalt.

În ochi îi apare o privire nostalgică.

Tawaddud îl prinde de mână.

— Atunci ce ţi-a mai rămas să dovedeşti? Şi Sirrul poate fi un loc pentru tămăduire. Noi ştim multe despre Auni. Tata şi consiliul muhtasibilor cunosc multe Nume Secrete. Poate că te-am putea elibera de… cealaltă parte a ta. Poate că atunci ai putea găsi pacea.

El surâde amar.

— Mă tem că-i mult prea târziu pentru aşa ceva. Şi am nevoie de cealaltă parte a mea acolo unde mă duc. Iar povestea va fi şi mai bună de aceea.

O sărută uşor pe frunte şi se retrage.

— Cu toate acestea, îţi mulţumesc. Nu voi uita nici Sirrul, nici pe blânda Tawaddud. Dar există monştri pe care nici chiar ea nu-i poate tămădui. Se uită peste umărul ei. Şi apropo de asta, scuză-mă o clipă.

Tawaddud se întoarce. Aunii sunt acolo, aproape de marginea Ciobului, de partea deşertului codului-sălbatic. Fetiţa cu mască, bătrânul în verde şi cel care se mişcă şi străluceşte. Le Flambeur îi strânge mâna şi se duce să li se alăture.

Mă uit la Aunii din amurgul etern al soletei lui Irem, care stau pe marginea Ciobului, având în spate deşertul codului-sălbatic şi configuraţiile sale ca nişte arabescuri de lumină. Par mult mai reali acum, nu doar ecouri în interiorul minţii mele, ci forme-gând create din materia deşertului renăscut. Pot vedea textura lemnului din masca Prinţesei, cutele din uniforma Soldatului, jocul luminii în măruntaiele sticloase ale Krakenului. Dar chiar şi acum este greu să te uiţi la feţele lor; îţi reamintesc întotdeauna de cineva pe care l-ai cunoscut cândva, dar pe care l-ai uitat.

— Sunteţi fericiţi acum? îi întreb. De data asta nu-i o poveste pentru o favoare, ci un oraş întreg.

— Ele sunt una şi aceeaşi, zice Prinţesa.

— Lorzii locului ăsta vor veni în curând după tine, frate, spune Soldatul cu glas ca grohotişul. Eşti pregătit?

— Vom vedea, răspund eu şi privesc cerul.

El are dreptate, Marele Joc sau pionii săi vor fi aici în curând. Folosirea entanglementului zokului Notch la scara aceasta nu poate trece neobservată, indiferent cu câtă atenţie am încercat să-mi ascund urmele.

N-a fost uşor – a trebuit să creez o identitate Notch şi să scotocesc la nesfârşit după concepte în Tărâmurile de design ca să acumulez destul entanglement pentru ca tranziţia să merite. A urmat apoi rectificarea cuburilor-notch, îmbunătăţirea toleranţelor la impact ale Plăcilor şi Benzilor şi sculptarea unui chip de troll pe un lanţ muntos virgin. Mintea continuă să-mi reverbereze de nenumăratele lovituri de ciocan. Apoi găsirea Oului Final în Centura Sayanagi, intrarea în Tărâmul ascuns al lui Vipunen, Bătrânul din zokul Notch al cărui corp jormungandr este o furtună cu tunete şi fulgere care a circumscris întreaga planetă. Am spart banca zoku de bijuterii dinăuntrul pântecului său de furtună şi am ieşit de acolo cu câteva bijuterii de nivel Placă.

Strâng din umeri. Asta înseamnă că aş fi pregătit pentru zokul Marele Joc? Nici vorbă. În clipa în care voi abandona calitatea de membru în zokul Notch, ei vor veni după mine.

— Noi suntem întregi, vorbeşte Krakenul cu glas ca un

fluier de sticlă. Noi ne amintim acum.

— Aşadar, ce a fost? întreb eu. Ce a cauzat Colapsul?

— Tu l-ai cauzat, spune Prinţesa.

Mă holbez la ei.

— De ce aş fi făcut asta? şoptesc eu. Minţi.

— Tu eşti singurul dintre noi care minte, spune Soldatul.

— Noi nu judecăm, zice Krakenul. Tatăl a fost cel care ne-a eliberat de învelişul cărnii. Dar tu ai fost cel care a sfărâmat toate lucrurile vechi, pentru ca noi să putem creşte.

Colapsul. Prăbuşirea Sirrului din cer. Oraşe trezindu-se, pline de gogoli, înmulţindu-se necontrolabil. Sistemul nervos al maşinilor lumii, inundat de minţi demente. Corpuri din carne reposedate cu milioanele de entităţi corporative automate, cutii negre uploadându-şi locuitorii care nu-şi mai puteau permite să trăiască…

Este ceva prea uriaş. Este prea mare ca să suport. Sunt de o teapă cu Chen şi Joséphine şi Marele Joc. Îi merit. Aş sări de pe Ciob şi aş lăsa deşertul codului-sălbatic să mă înhaţe, atât doar că a făcut-o deja, o dată, şi m-a scuipat apoi afară.

— Voi aţi fost! şuier spre ei, spre demonii deşertului. Voi aţi plănuit-o. Prinţul Florilor al vostru a intrat în mintea mea în închisoare, ca să aveţi un agent în lumea cărnii. El m-a *silit* s-o fac. El a distrus lumea pentru ca voi să puteţi fi liberi. Am fost marioneta lui de secole. Salvarea voastră a fost o greşeală. Chen a avut dreptate să încerce să vă distrugă. Nu sunteţi decât o boală.

Prinţesa face un pas înainte. Ridic braţul s-o lovesc. După aceea îi văd ochii, tăciuni plini de adevăr, îmi văd faţa reflectată în ei, contorsionată de ură.

Ea se întinde şi-mi scoate ochelarii de soare, îmi atinge obrazul. Mâna ei mică este fierbinte. Inspir izul de fum. Îmi amintesc un cort într-un deşert, un coş cu cărbuni arzând în noapte, pe mine trezindu-mă sub privirile unei femei cu chip aspru.

— Noi nu te-am silit niciodată să faci ceva, rosteşte ea.

Noi nu alegem. Noi suntem pur şi simplu. Îţi spunem „frate”, fiindcă ne lipseşte el. Dar tu nu eşti el. Nimeni nu este niciodată doar un singur lucru, cu excepţia noastră. El te-a atins prin intermediul dopului de cristal. Dar toate alegerile tale ţi-au aparţinut numai ţie.

În ochii mei sunt lacrimi.

— Dar de ce? De ce Colapsul? şoptesc eu.

— Din acelaşi motiv pentru care ai făcut totul, spune Prinţesa. Ca să-i faci plăcere zeiţei.

Joséphine. Am slujit-o, pe Pământ, asta o ştiu. Ea mi-a deschis o uşă. Eu i-am colectat pe Fondatori pentru ea. A existat o vreme când aş fi făcut orice numai ca s-o văd zâmbind. *Nu. Eu m-am eliberat de ea. De aceea m-am dus pe Marte. A fost lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.*

Iar acesta a fost cel mai rău.

Zăvorăsc sentimentul acela. Las metasinele să-mi calmeze furtuna dintre tâmple, îl fac neted, rece şi pustiu ca deşertul codului-sălbatic.

— Acesta nu este răspunsul care-mi trebuie, rostesc cu glas egal. Eu trebuie să ştiu *cum,* nu *ce.* Vreau ca voi să-mi arătaţi.

— Ţi-am spus deja, zice Prinţesa. Trebuie să-ţi aminteşti singur.

— Dar nu-mi amintesc. Este unul dintre secretele pe care le-am ars când am fost prins…

Prinţesa zâmbeşte un zâmbet de lemn.

— Celălalt eu, rostesc încet. Matjek a spus ceva despre celălalt eu care i-a vorbit. *De aceea* mi s-a părut că *Leblancul* era bântuit. Acolo exista un parţial din vechiul meu eu sau chiar un gogol. Mă urmărea.

Prinţesa îmi restituie ochelarii.

— Vezi? spune ea. Cine iubea aşa mult secretele? Băiatul din deşert sau Prinţul Florilor?

Se retrage un pas ca să stea alături de ceilalţi. Ei se destramă în lumină, devin nisip şi vânt.

Adio, frate! Vom fi aici când te întorci.

Când le Flambeur revine, este neobişnuit de tăcut. În ochii lui arde un foc ciudat şi Tawaddud îl lasă cu gândurile sale în timpul coborârii de-a lungul curburii Ciobului pustiu, în una dintre bulele lui fermecate.

În cele din urmă, Dunyazad îi dă bijuteria, iar el îi oferă colierul. Tawaddud trebuie să admită că i se potriveşte lui Duny; strălucirea nestematelor pe pielea ei întunecată o face să semene cu o regină.

— Am încredere că nu le vei folosi în mod greşit, spune le Flambeur. Locuitorii Sirrului vor avea nevoie de asemenea de propriile lor bijuterii. Şi se poate ca djinnii să dorească trupuri. Locul acesta are puterea să le dea. Poate deveni un oraş foarte diferit de Sirrul de pe Pământ.

Tawaddud se gândeşte la Axolot. *Poate că există şi alţi monştri pe care eu* îi pot *tămădui.* Pentru asta îi oferă hoţului un surâs, unul foarte mic.

Pe neaşteptate zâmbetul lui Dunyazad dispare.

— Priviţi!

Arată cerul.

Frica deschide o mână cu unghii ascuţite în pieptul lui Tawaddud.

— Nu. Nu şi aici.

Noile punctuleţe de pe cer sunt amăgitor de frumoase. Sunt atât de multe, încât nu pot fi numărate şi numărul lor creşte sub ochii ei, aidoma nisipului scânteietor turnat pe mozaic unei podele. Ele se dispun în configuraţii, poligoane şi prisme triunghiulare, cu un scop clar definit.

— Nu vă îngrijoraţi, spune le Flambeur. Nu au venit după voi, ci după mine. Şi nu voi zăbovi mult. De ce oare nu există niciodată timp suficient pentru a-ţi lua rămas-bun aşa cum se cuvine? Nimic nu se schimbă niciodată.

Sărută mâinile ambelor surori şi se apleacă adânc.

— Şi eu sunt dintr-un deşert, spune el. Al vostru este mai aspru şi mai puţin iertător. Dar atâta timp cât voi două sunteţi în el, va fi mereu o grădină.

O bulă strălucitoare îl poartă în cer. El le trimite sărutări din vârful degetelor înainte să dispară. Peste o clipă se aude o bubuitură îndepărtată şi o linie albă este trasată

peste noul cer al Sirrului. Stelele dansatoare o urmează, ca un stol de păsări strălucitoare, apoi pier.

În cursul ecloziunii Sirrului, cerul se întunecase şi Tawaddud îl vede acum parcă pentru prima oară. Ridică ochii spre drumul lat al inelelor de pe cer, spre discurile sateliţilor şi spre firele sclipitoare din depărtare ce susţin alte ceruri. Prinde mâna surorii ei şi, pentru o clipă, amândouă inspiră adânc. În cele din urmă revin spre mandala albastru-aurie a Sirrului.

— Crezi că a sosit timpul? întreabă Dunyazad.

— Da, spune Tawaddud. Să mergem să-i trezim.

Interludiu
ZEIŢA ŞI CADOUL ANIVERSAR

Două Joséphine merg pe malul oceanului cenuşiu ca noaptea, una desculţă pe nisip, cealaltă păşind prin apă, făcând la răstimpuri mici sărituri. Una este bătrână, iar cealaltă este tânără, cu părul roşcat fluturând în vânt ca un banner întunecat.

Din când în când, Joséphine se pierde în parţială, în carnea ei fermă şi ochii strălucitori. Dar lucrarea nu este terminată. Ea mai are încă memorii de dăruit, aşa că trebuie să privească spre interior, să taie, să păstreze şi să aleagă. În timp ce merge, un flux constant de cuvinte pentru demiurgi i se revarsă de pe buze, amestecându-se cu răsuflarea profundă şi lentă a valurilor.

Ultima zi în care ea l-a iubit cu adevărat a fost aniversarea ei.

A fost după ce pierduseră primul război. Chiar şi după secole, Matjek n-a vrut niciodată să recunoască înfrângerea, aşa că pata aceea timpurie din istoria sclipitoare a Sobornostului a fost ştearsă din memoria gogolilor. Dar Joséphine şi-o aminteşte.

La urma urmelor, ea i-a adus laolaltă din părţi diferite ale lumii, l-a trimis pe Jean să-i strângă şi le-a oferit o cauză comună. A făcut din ei ceva mai mult decât nişte simpli fanatici risipiţi.

A făcut sacrificii. A comis greşeli. A regretat mereu, de exemplu, felul cum l-a adus în grup pe Anton Vasilev. El era perfect pentru ce aveau nevoie: un star pop virtual, un ciborg media, adulat de milioane, demagogul, ideologul, răpitorul de suflete şi inimi. Dar ea l-a părăsit cu o rană care nu s-a vindecat niciodată.

În cele din urmă, Joséphine i-a transformat într-o armată.

Ei au luptat pentru a elibera uploadaţii, pe cei legaţi de raiurile asigurărilor, cei care munceau ca sclavii în lagăre

de tip cutie neagră de upload şi în cloud. Shenzen a fost o eroare. Gogolii eliberaţi s-au sălbăticit, au preluat infrastructura oraşului, un roi de virusuri de computer dotate cu raţiune. S-a creat o reacţie de respingere a mişcării Fedoroviste. Statele naţionale care se chinuiau, corporaţiile şi democraţiile lichide au organizat un răspuns. Au răspuns prin luptă şi au învins. Fondatorii – încă legaţi de carne, cu excepţia ei – au fugit în spaţiul cosmic, minţi distribuite în roiuri de nanosateliţi şi trimise pe orbită de discipoli loiali care folosiseră lansatoare cu microunde, promiţând să revină.

Matjek, Sumanguru şi ceilalţi au jurat că se vor extinde, vor construi resurse, fără să mai fie legaţi de o planetă mică şi vor reveni să cucerească. Ei n-au înţeles. Joséphine ştia că ar fi mult mai bine dacă gogolii ar fi venit la ei din propria lor iniţiativă.

Şi problema a fost că lumea care s-a ridicat din cenuşa războiului *a funcţionat.*

O lume de pieţe de muncă gogol, economii virtuale vaste bazate pe potenţiala muncă viitoare a minţilor uploadate şi a copiilor lor. O varietate nesfârşită de instrumente financiare complexe, tranzacţionate pe pieţe cuantice – prima aplicaţie supremă pentru computerele cuantice. Instrumente entangled, care determinau dacă sufletele moarte aveau dreptul să trăiască. Cel mai eficient sistem de alocare a resurselor din istorie – superpoziţii de portofolii, derivative entangled, aplicate la absolut orice: munca gogolilor, dreptul de a purta un corp din carne, energie, spaţiu şi timp.

Excrescenţe canceroase ce stăteau în calea adevăratei nemuriri. Ea dorea să le extirpe, aşa încât a creat o mână care să mânuiască bisturiul.

Joséphine moare în dormitorul ei de pe insulă. Soarele străluceşte. În majoritatea timpului, fii-eu al cerebropatului îi transmite fluxuri în direct de la angajaţi tineri, zvelţi, în deplinătatea formei fizice, pe care ea îi foloseşte ca proxy sine, dar azi priveşte lumina soarelui şi cerul albastru cu propriii ei ochi. Retinele artificiale fac ca totul să fie clar şi

distinct. Ea vrea să vadă panorama mai bine şi patul se modelează după mişcările ei, o susţine când stă în capul oaselor. Fereastra arată catargele albe ale ambarcaţiunilor din port. Parâmele şi velaturile zornăie îndepărtat în vânt, aidoma unei muzici improvizate.

Ea s-a împotrivit unui transplant integral de creier într-un corp clonat. La urma urmelor, dincolo de cer există deja alte „ea”, tinere şi frumoase, perfecte ca perlele ei şi la fel de identice. Nanomaşinile ADN care-i repară cromozomii au limite în privinţa cuiva care era deja bătrân când a sosit nemurirea.

Şi apoi există permanent uploadul de tip cutie neagră, diadema cu muchii ascuţite care aşteaptă în moliciunea patului ei.

Mult timp s-a înfuriat să recunoască lipsa de speranţe a luptei. Jean a fost cel care i-a spus să se gândească la ultimele vestigii ale cărnii ei ca fiind un cocon, ceva din care va ecloza chiar mai frumoasă ca înainte.

Era genul de lucruri pe care îi plăcea să le spună după ce făceau dragoste.

Ea se gândeşte la ultima dată când au făcut dragoste şi adoarme pentru o clipă. Când patul o trezeşte cu blândeţe, el este acolo, stă lângă ea, cu mâinile în poală.

— La mulţi ani, Joséphine, spune şi în mâna lui apare ca prin farmec o floare albastră.

I-o întinde, ca s-o miroasă. Patul o ridică din nou şi parfumul o poartă în trecut, în copilărie, când urca în fugă dealul cu podgorii, dimineaţa, când turlele satului vechi erau purpurii în depărtare şi nu conta că soarele îi bătea drept în ochi şi că roua îi umezea tenişii.

Probabil că a adormit iarăşi, fiindcă patul o scutură încet ca s-o trezească. Jean îi ţine mâna într-o strânsoare fermă, caldă. Ea se încruntă.

— Flori, spune Joséphine.

Glasul îi este stins şi nu vrea să-i ceară patului să-l facă mai puternic. Jean al ei şi-a câştigat dreptul de a o vedea şi auzi aşa cum este în realitate.

— De ce trebuie întotdeauna să fie flori? întreabă ea.

— Pentru că mie îmi plac florile, răspunde el. Dar azi nu vor fi doar flori.

— Bijuterii? Tablouri? Poezii? Să ştii că eşti jalnic ca poet.

— Touché, zice el zâmbind. Este un cadou foarte scump, Joséphine. Te-am sărăcit cu el. Sper să merite.

Întinde spre ea palmele făcute căuş, de parcă ar ţine o pasăre mică. Apoi le deschide larg. Între ele se află globul albastru al Pământului. Face un gest şi globul creşte, umplând spaţiul dintre ei. În jurul lui este un nor de date, o vizualizare a pieţelor cuantice, coloane, curbe şi geometrii, ca aurora boreală.

— Am făcut o maşină din bani, spune el. În majoritate, din banii tăi. Deşi câţiva dintre ceilalţi străbuni bogaţi au făcut de asemenea… donaţii involuntare. Au fost foarte generoşi.

— Ce-i asta? Mă dor ochii.

— Uită-te atentă.

Patul formează o cască răcoroasă în jurul capului ei şi atunci Joséphine nu numai că vede datele, ci *înţelege,* zăreşte tensiunea din fluxul lor ca struna încordată a unui arc, simte nenumăraţii boţi de tranzacţionări din toată lumea conectaţi prin legături neutrino, gata să fie declanşaţi de un gând.

— Este foarte frumos, spune ea, dar *pentru* ce este?

Jean se lasă pe spate şi ridică ochii, aşa cum face când se simte vinovat.

— Am avut o presimţire despre ceva. Dintotdeauna m-am gândit că în schimburi exista o imperfecţiune. Am vorbit cu zoku şi mi-au dat nişte indicii. Am… găsit gogolul asigurare al unui fizician pe care l-au citat. Mă tem că l-am făcut să muncească din greu. El a asigurat detaliile.

— Dragul meu, sunt sigură că ştii că dispun de puţin timp sau răbdare pentru *detalii.*

— Mi-am amintit întâlnirea aceea cu ceilalţi, când tu ai spus că ar fi mai bine dacă oamenii ne-ar urma din propria lor voinţă. Că lumea funcţiona prea bine.

— Eşti delicios de criptic, azi. Care-i cadoul pentru aniversarea mea? Este ultima, aşa că ar fi bine să fie ceva

care să merite.

— Ei bine, m-am gândit că lumea va scoate un sunet muzical interesant dacă noi am sparge-o.

Joséphine inspiră adânc, şuierător.

— Ce trebuie să fac?

— Ajunge să te gândeşti la ceva frumos. La un secret. La ceva ce nu mai ştie nimeni.

Joséphine vede pe chipul lui că ar dori să aleagă un moment împărtăşit de ei doi, prima seară pe oraşul plutitor sau prima lor întâlnire în celula aceea oribilă şi puturoasă. El a refuzat s-o însoţească, spunând că-i plăceau perlele ei şi va veni după ele peste trei zile. Când temnicerul a închis uşa în urma ei, a putut vedea în ochii lui că el era liber. Şi pentru prima dată după mult, mult timp şi ea era la fel.

Dar nu se poate împotrivi altui secret care se ridică pentru a le înghiţi pe Joséphine şi lumea. Ea îşi aminteşte cea mai groaznică noapte din viaţa ei, acum mult timp. Întinsă în pat, pe cearşafuri aspre, lipicioase, ţinând făptura mică, moartă şi roşie peste tot, în timp ce o devora pustietatea ce soseşte după suportarea durerii care umple toată lumea. Privindu-i ochişorii închişi şi jurând să supravieţuiască morţii sale. Jurând să nu moară niciodată.

El vede, zăreşte durerea de pe faţa ei şi tresare. Este însă prea târziu: maşinăria lui este pusă în funcţiune şi lumea începe să se destrame. O strânge blând de mână şi privesc împreună.

Joséphine nu poate fi sigură despre ceea ce urmează – câte dintre cele pe care le vede prin fii-eu şi micul spime al lui Jean sunt memorii reale. Probabil că este o combinaţie de fragmente de gânduri de Primă şi date absorbite de-a lungul secolelor, reinterpretate pentru a se potrivi cu contextul acelei aniversări.

Pieţele care controlează viaţa şi moartea colapsează.

Roiuri de boţi de reintrare în posesie, veniţi să revendice corpuri, coboară pe un oraş plutitor din largul Californiei.

Oraşe de upload din China se închid, incapabile să mai cumpere energie.

Începe marele exod. Zokurile abia născute fug pe nave finanţate participativ. Transmiţători improvizaţi expediază gogoli spre braţele iubitoare ale Sobornostului din cer.

Joséphine priveşte totul în extaz. Tăbliţa lumii este ştearsă complet şi pe ea va apare propriul ei scris.

Se întoarce către Jean ca să-i mulţumească pentru un cadou minunat, să-l sărute aşa cum făcea cândva, să-i spună cât de mult îl iubeşte.

Acesta este ultimul moment pe care i-l dă parţialei. Restul îl păstrează pentru ea: vederea ororii de pe chipul lui, ochii trişti, lărgiţi, pieirea inocenţei, veseliei şi libertăţii. Ea nu înţelege motivul, deoarece totul pare ca un mecanism de ceasornic.

A mai fost însă eliberat şi altceva, care cuprinde minţi gogol, arde şi consumă.

Fantomele meteo care controlează climatul unui Pământ încălzit înnebunesc şi fac vânturile să danseze ca nişte harapnice.

Pe cerul de afară este o săgeată înflăcărată. Joséphine o priveşte şi patul credincios îi oferă adnotări în câmpul vizual. Sirr, măreţul oraş din cer, se prăbuşeşte.

Ploi de corpuri miniaturale se abat deasupra Londrei, brusc abandonată şi dezactivată.

Cod-sălbatic aveau să-l numească mai târziu, şerpi care înţeapă minţi, nebunie care consumă o flotă hsien-ku într-un uriaş Răcnet al Urgiei, făpturi născute din maşinăria creată de Jean.

— Nu, nu, nu, şopteşte el. Nu se poate, eu n-am plănuit aşa ceva, nu-nţeleg.

Nu este o destrămare, ci o pârjolire, o purificare. Joséphine închide ochii. *Este timpul să plec,* îi spune patului. Diadema de upload îi coboară pe cap. Palele încep să zumzăie. Patul îi pompează viruşi optogenetici în creier. Ea strânge cât poate de tare mâna lui Jean.

— Stai cu mine, îi şopteşte. Mi-e frică.

El îşi smulge mâna.

— Nu pot. Trebuie să plec, îi murmură. Îmi pare rău.

Apoi dispare şi paşi alergaţi reverberează pe coridor. Cum de nu şi-a dat seama până acum cât de slab era el?

Joséphine nu mai are glas când începe uploadul, aşa că doar gândeşte, pentru ca vorbele să fie păstrate pentru toate sinele ei care vor veni după aceea.

Nu poţi să fugi veşnic. Nu poţi să fii altceva decât eşti. Te vei întoarce la mine.

11. MIELI ŞI *PARTY*-UL DE RENAŞTERE

Lumina solară este filtrată prin gheaţă. Aerul cald se mişcă în fluxul lent al răsuflării arborilor-pompă. Orizontul este o pereche de mâini făcute căuş.

Un *koto* în floare, în Mica Vară a trecerii aproape de un soare.

Mieli pluteşte sus, aproape de Ochiul Imponderabil din centrul sferei de gheaţă, acolo unde trăiesc meduzele aeriene. Aripile îi sunt deschise şi captează curenţii termici calmi de dedesubt. Este din nou întreagă, nevătămată, şi absenţa bruscă a durerii este aproape ca o pierdere. Şi mai există ceva diferit: ea nu-şi mai poate simţi sistemele. Sau pe pellegrină.

S-a sacrificat pentru mine? Ce ar fi împins-o să facă asta? Nu este raţional. Îi vine însă greu să gândească. Flash-uri ale bătăliei de pe suprafaţa lui Hektor îi sunt înţepenite în creier ca nişte aşchii de sticlă.

— Cum te simţi?

Zinda poartă veşmântul oortian uzual, o togă neagră, şi pluteşte în mijlocul unui roi de meduze. Nu i se potriveşte: este mai scundă decât oortienii nativi şi veşmântul larg se umflă în jurul ei, făcând-o să pară ea însăşi o mică meduză.

Mieli se pomeneşte zâmbind. Se bucură s-o vadă pe fata zoku. Apoi clatină din cap. *Nu uita ce eşti tu, nu uita pentru ce te afli aici.*

— Derutată, rosteşte cu glas tare.

— Sper că nu te superi că am făcut Tărâmul ăsta! Am auzit de la zokul Huizinga că ai cerut un asemenea design. Am fost tentată să includ şi un element narativ, totuşi am încercat să-l fac cât mai Simulaţionist posibil, aproape ca un virt. Ce părere ai?

Mieli nu spune nimic.

— Oricum este ceva local, doar până ajungem în raza reţelei de routere, după care te putem porta pur şi simplu direct acasă, să capeţi un corp nou. Crede-mă, *nu* ai vrea să fii văzută cum arăta cel pe care l-ai avut! Te-am adus în

ultima clipă prin Poarta Tărâmului.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Păi Mik a pilotat *incredibil.* Raioanele ne-au urmărit, însă *Zweihander* are o propulsie antimaterie realmente mare şi nu-i uşor să stai în coada unei nave care lasă în urmă un penaj de raze gama, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Face o pauză. Şi eu însă te-aş putea întreba la fel! Ce a fost chestia aia de pe Hektor?

Mieli se cutremură. *Nu-i pot spune. Nu încă. Trebuie să gândesc…*

— O războminte, un tip nou. Mi-a preluat controlul şi a vrut să mă uploadeze. Strânge din umeri. I-am făcut faţă.

— Şi-ncă cum! Zinda devine serioasă. Când ai detonat antimateria costumului, am crezut… am crezut că te-am pierdut. Până acum n-am mai cunoscut pe nimeni care să fi fost aproape de moartea-reală. O prinde de mână. Mieli, nu trebuie să mă minţi! Te uiţi la mine de parcă aş fi temnicera ta. E-n regulă. Nu mă deranjează. Dar vreau să ştii că sunt bucuroasă că ai reuşit. Zâmbetul ei este un amestec de tristeţe şi fericire. Toţi suntem bucuroşi. Şi ceilalţi sunt aici, dacă vrei să-i vezi.

Mieli îşi zăreşte pentru prima dată bijuteriile zoku; sunt aici, cu ea, atât doar că sunt invizibile, ascunse sub pătura de realitate a Tărâmului. Bijuteria Lemn-dulce expediază un flux constant de qupţi subliminali, plini de îngrijorare.

Suspină.

— Bine. Există nişte lucruri despre care trebuie să stăm de vorbă.

Ei le aşteaptă pe suprafaţa lui *koto,* lângă o casă din cerebrocoral fără acoperiş, care marchează intrarea în fagurele de sub gheaţă.

— Milady, rosteşte Mik aflat în forma sa standard, m-am îndoit de tine. Sunt întristat de rănile pe care le-ai suferit. Dacă cineva îţi va mai pune vreodată onoarea sub semnul întrebării, sabia mea va avea pregătit răspunsul.

Îngenunchează în faţa ei, cu capul plecat.

— Element logic: izomorfism, spune Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă.

Conexiunea lui Mieli cu ei se simte mai puternică, iar între ea şi Zinda a apărut de asemenea ceva nou. *Entanglement? Aşa se simte?* La gândul acela, bijuteriile îi şoptesc: ea este acum un Superdur Nivel 12 al zokului Lemn-dulce şi un Manager de Risc Existenţial Nivel 7 al Marelui Joc.

— Dar *am pierdut,* spune ea.

— Nu, spune Zinda, nu, n-ai pierdut. Ai descoperit că războiul civil Sobornost este o mare păcăleală, un paravan pentru altceva. Anti-de-Sitter a pus totul cap la cap. Am trimis deja rezultatele la restul zokului. N-o să-ţi vină să crezi cât entanglement ne-a adus asta.

— Arată-mi! spune Mieli.

Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă deschide spime-ul de informaţii al Marelui Joc. Arată ciudat în Tărâmul Oort: o sferă multicoloră împletită din fire, care pluteşte în aer.

— Raţionament bayesian: prioritate diferită. Operaţiune: tomografie proces.

Spime-ul se extinde până când ei se află în mijlocul lui, orbite întrepătrunse şi câmpuri potenţiale viu colorate.

— Dacă pornim de la ipoteza că războiul civil este o distragere, spune Zinda, atunci *asta* este ceea ce zokul crede că fac ei de fapt.

Raionul şi fluxul de active se schimbă. Anomalii subtile ce pot fi atribuite navelor cu meta-învelişuri sunt evidenţiate şi interpolate. Chiar şi fără gogolii tactici, Mieli poate sesiza patternul. Un distribuitor nou se formează în reţea, un nod albastru de activitate lângă Locurile Distruse ale Fostului-Jupiter.

— Ei asamblează o flotă, spune Mieli. O poţi ascunde în plasele defecte topologic din Locurile Distruse. Chiar şi în gubernii. Sunt mai bune ca un meta-înveliş. Puteţi spune câte active deplasează?

— Din câte ne putem da seama… este posibil să le deplaseze pe toate, răspunde Zinda.

Le-am dat un inamic comun, a spus Ultradezertorul..

— Vechiul nostru duşman s-a pus în mişcare! spune Sir Mik şi rânjeşte larg. Sabia mea Înghiţitoarea-de-suflete este

însetată de sângele Sobornostului!

— Noi tot nu ştim ce se întâmplă cu Fondatorii, cine sau ce a izbutit să-i determine să coopereze. Dar se pare că ei sunt gata să invadeze Supra City!

Asta este, gândeşte Mieli. *Ultradezertorul caută de asemenea bijuteria Kaminari. Dar de ce m-a dorit pe mine?*

O priveşte fix pe Zinda. Ochii fetei strălucesc. Un entuziasm straniu se filtrează prin bijuteria ei zoku.

— Nu înţeleg. Vorbim aici despre război! De ce zâmbiţi toţi?

Zinda izbucneşte în râs.

— Oh, Mieli. Fiindcă va fi atât de distractiv!

Party-ul de renaştere a lui Mieli abia începuse, când soseşte ea.

Bula de transport o lasă la deschiderea unei caverne de frunze care duce în adâncul unei păduri. În faţă sunt culori calde, colorate, strigăte şi acorduri muzicale slabe. Bijuteria zokului party – un ouşor azuriu de măcăleandru care scânteiază în coafura ei complexă – o împinge insistent înainte. Îşi îndreaptă spinarea, neobişnuită să meargă cu aripile deschise şi simţindu-se inconfortabil în rochia neagră şi elaborată – alt detaliu asupra căruia a insistat Zinda – şi strânge mai puternic poşeta micuţă pe care a adus-o pentru bijuteriile zoku. Apoi inspiră adânc şi înaintează. O întâmpină aromele calde şi ameţitoare ale unei seri de vară.

Din bulă a avut o panoramă perfectă a Cercului party. Banda s-a transformat într-o vastă grădină împădurită. Hexul unde fusese casa Zindei este acoperit de păduri sălbatice, lunci şi ravene adânci. Râul este unica trăsătură familiară şi pe el plutesc ambarcaţiuni mici cu vele colorate. Zinda aşteaptă mulţi invitaţi: un flux masic a fost deviat şi atârnă pe cer ca un curcubeu argintiu. Bule de transport plutesc în jos de acolo, amestecându-se cu lampioanele chinezeşti ce zboară deasupra copacilor. Soletele au fost îndepărtate de la Bandă şi cerul este aproape la fel de vast ca în exteriorul unui *koto* în Oort, plin de stele vagi şi de

discurile strălucitoare ale lui Rhea şi celorlalte luni interioare.

Mieli suspină. Frunze de chiparoşi foşnesc şi-i gâdilă picioarele desculţe în timp ce merge. Undeva în faţă este o poiană şi vocile se aud mai tare. Nu este nerăbdătoare să întâlnească alţi necunoscuţi din zoku, alte feţe care nu sunt decât măşti pentru cu totul altceva, care comută şi se schimbă între toate Tărâmurile şi Cercurile, mai repede decât poate ea ţine socoteala.

— Bineînţeles că trebuie să vii! a spus Zinda şi a privit-o şocată când a sugerat că era obosită. A fost prima mea misiune pe teren şi n-ar fi existat fără tine! *Trebuie* să sărbătorim!

Mieli nu doreşte decât să se roage şi să mediteze în grădina ei, dar e greu să stea nemişcată când noul ei corp este o corală de zgomote. A fost refăcută după bătălia de pe Hektor. Marele Joc i-a oferit o formă-adevărată – o cochilie complet artificială de fogleţi şi diamant –, însă ea a refuzat, insistând pentru o copie sintobiotică a corpului ei biologic, păstrând orice componente originale care supravieţuiseră. Nu este standard, desigur, şi-a păstrat metacortexul, gogolii tactici şi reflexele, şi a adăugat câteva extensii tehnocuantice zoku pe care le-a ales personal. Finalmente s-a dovedit că nivelul ridicat de entanglement în zokul Marele Joc prezenta unele avantaje. Dacă se va mai întâlni vreodată cu Ultradezertorul, va fi pregătită. Totuşi adaptarea durează o vreme. Gogolii i se plâng întruna de interfeţele nefamiliare, o pălăvrăgeală neurală subliminală o irită şi simte în piciorul drept furnicături-fantomă, în ciuda încercărilor de a le elimina prin filtrul metacortexului.

Nu este însă nimic prin comparaţie cu gândurile ce-i gonesc prin minte, în cercuri aidoma căluţilor din caruselul de alamă şi neon pe care l-a zărit în poiana party-ului din înalt. *Invazia. Pellegrina. Bijuteria Kaminari. Sydän.* Cerc după cerc.

Ajunge la marginea poieniţei. Caruselul este în faţă şi

câţiva invitaţi sunt risipiţi în jurul lui. Există corturi mici şi mese, roboţi aurii cu picioare lungi în smochinguri care servesc băuturi. Bijuteria party o îndeamnă stăruitor. Din cer coboară plutind forme-adevărate care pâlpâie, transformându-se în invitaţi standard elegant îmbrăcaţi. În mod clar Zinda încearcă s-o facă să se simtă confortabil; regulile Cercului specifică exclusiv forme omeneşti.

Mieli clipeşte repede când solul se cutremură şi o kaijuformă robotică, unghiulară, din zokul Marele Joc, care se ridică mult deasupra vârfurilor copacilor, păşeşte în Cercul party şi se evaporă instantaneu într-o licărire de fogleţi, lăsând în urmă un grup mic în ţinute de seară: două fete în rochii galbene identice, care chicotesc, şi un elf-om într-un smoching care-i aminteşte puţin de Sir Mik.

Se încruntă. *Cum pot fi atât de nepăsători?* Se apropie o invazie, poate că va sosi în numai câteva zile, cu certitudine nu mai mult; acum, după ce şiretlicul Sobornost a fost descoperit, acţiunea tactică evidentă este atacul imediat. Flota şi guberniile cu propulsii Hawking pot să fi pornit deja încoace. Zokul Lemn-dulce trebuie să ştie că, deoarece Sobornostul controlează energiile vaste ale Sistemului Interior, Supra City se găseşte într-un dezavantaj enorm, totuşi vorbeşte despre apropiata bătălie ca şi cum ar fi un nivel dificil dintr-un joc. Dacă Marele Joc face ceva în privinţa asta, Mieli nu este inclusă: bijuteria respectivă a fost tăcută după revenirea din centura troienilor jupiterieni. Şi în ciuda entanglementului ei care a crescut enorm în cadrul zokului secretos, ea n-a îndrăznit să solicite mai multe informaţii.

O problemă este că nu ştie ce întrebări să pună.

Ajunge la carusel şi priveşte căluţii care se rotesc, majoritatea fără călăreţi. De cealaltă parte a structurii se află mai mulţi invitaţi şi bijuteria party o împinge într-acolo, dar Mieli nu vrea să meargă deocamdată. Ar prefera mai degrabă să se ascundă în muzica zornăitoare, lumină şi mişcare; în sfera micuţă a strălucirii caruselului îşi poate imagina că vastitatea lui Supra City nu există.

Lui Sydän i-ar fi plăcut aici. Ele ar fi putut veni aici, când

plecaseră din Oort. Dar nu, ea a dorit adevărata nemurire, cea pe care numai Sobornostul o oferă.

Gândul o ciupeşte cu cleşti tăioşi. Atingerea rece a lănţişorului cu nestemate din jurul gleznei se amestecă cu durerile-fantomă ale piciorului. *O pierd.* Prezenţa constantă a pellegrinei în mintea ei era un memento al misiunii, o piatră ascuţită pe care o putea strânge în palmă când avea îndoieli; un sâmbure de piersică ţinut în gură.

Pellegrina. Mieli a făcut cunoştinţă cu zeiţa – sau cu Prima – în templul ei de pe Venus, păzind cu străşnicie singularitatea pe care o crease din Amtor City, materia lui Lakshmi Planum şi minţile sacrificate. O steluţă captivă al cărei orizont de evenimente continuă să ţină sufletul lui Sydän şi ale atâtor altora. *Ce-mi vei da tu, fetiţo?* Ea a fost dintotdeauna o conducătoare răzbunătoare, aprigă, *o căţea nepăsătoare,* aşa cum îi spunea adesea *Perhonen.* N-a interesat-o niciodată sacrificiul de sine şi de altfel zeiţa însăşi i-a spus asta lui Mieli. *De ce m-a salvat?* Gogolul-pellegrini din mintea ei era unul dintre nenumăratele miliarde, dar Mieli ştie bine că asta nu face moartea mai puţin reală, nu uşurează cu nimic sacrificiul. Îşi aminteşte de propriile ei cópii, care au murit luptând în deşertul codului-sălbatic al Pământului, durerea şi neantul brusc pe care le-a perceput prin metasine.

Să ţii minte, a spus pellegrina.

Şi ea îşi aminteşte. Invazie sau nu, Sydän continuă să fie captivă într-o gaură neagră, iar bijuteria Kaminari este unicul mod prin care o poate elibera. Ea trebuie să rămână în Marele Joc, să afle ce ştiu ei despre bijuterie şi să se gândească la o cale prin care s-o ia – totul înainte de invazia Sobornostului. O dată în plus regretă că hoţul nu-i aici, pentru că el ar fi ştiut cum să procedeze. Sau *Perhonen.* Cântecul lui Mieli pentru navă este tot neterminat. Nu vrea să se gândească la ea; ştie prea bine ce ar zice *Perhonen.*

Mieli este singură şi nu mai are timp pentru trecut.

Inspiră adânc şi ocoleşte caruselul, spre marea de lumină şi de conversaţii.

Şi în clipa aceea atacă zombii.

Vin spre ea dindărătul caruselului patru corpuri putrescente în smochinguri şi rochii de seară, avansând clătinat, lent, cu braţele întinse. Le recunoaşte pe cele două femei în galben de mai devreme, atât doar că una dintre ele are gâtul rupt acum, capul îi stă sub un unghi nefiresc şi pielea lor are o paloare cadaverică. Le înconjoară un miros greţos, dulceag, de formaldehidă şi putrefacţie.

Elf-omul ne-mort în smoching se întinde spre Mieli şi-i atinge obrazul cu degete umede şi reci. Fără să gândească, Mieli îşi roteşte poşeta cu toată puterea spre capul lui. Forţa loviturii îl ridică de pe picioare şi-l proiectează în caruselul rotitor. Călăreţii căluţilor din lemn alb ţipă şi Mieli nu este sigură dacă de frică sau de încântare. Ea face un pas îndărăt şi o priveşte fix pe moarta în galben, întrebându-se dacă Cercul party îi va permite să-şi încerce noile sisteme de armament.

— Ce v-am spus? Fără jocuri de-a zombii!

Este Zinda, într-o rochie verde frumoasă care creează impresia de frunze mari croite din dantelă, mătase şi perle, dar care-i lasă dezgoliţi umerii şi gâtul cu piele măslinie. Ţine în mâini o cupă de şampanie şi pare furioasă.

În depărtare se aude un urlet de lupi.

— Sau pricolici!

Fetele în galben pâlpâie, se transformă în forme cu sânge mai cald şi se strâmbă la Mieli.

— Regulile Cercului specifică tema renaşterii, protestează una dintre ele, o fată cu păr castaniu şi grimasă autoritară pe buzele vişinii. Şi este perfect potrivit!

Tovarăşa ei cu păr blond ca mierea încuviinţează energic.

Zinda dă ochii peste cap.

— Aşa-i, dar nu trebuie s-o luaţi atât de *literal.* Uitaţi-vă la mine: plante. Verde. Viaţă nouă. Primăvară.

— Sau invidie? spune cealaltă fată. Pot înţelege, cu alterul *ăla.*

— Îmi cer scuze, Mieli, va dura numai o clipă.

Mieli nu-şi poate reţine zâmbetul. Zinda îşi pune mâinile

în şolduri.

— Zombii capătă propriul lor sub-Cerc, începând de acum. S-a-nţeles?

Ochii fetei cu păr castaniu se înăspresc şi ea ridică mâna în semn de provocare. Zinda pufneşte. Cele două îşi mişcă iute mâinile prin aer în acelaşi ritm, de trei ori. În cele din urmă palma Zindei este deschisă, iar mâna celeilalte fete este strânsă în pumn.

— La dracu'! înjură fata cu păr castaniu şi izbeşte cu piciorul în pământ. Am petrecut *atâta* timp cu alterul ăsta!

O prinde de mână pe fata în galben şi pornesc spre zonele mai aglomerate ale party-ului.

Zinda suspină.

— Îţi vine să crezi? Eu am vrut să fac ceva simplu şi de modă veche, dar odată ce zokul party-ului a crescut, a scăpat de sub control. Mă tem că-i niţel cam incoerent din punctul de vedere al stilului şi temei şi se pare că unii nu-l pot deosebi pe Fitzgerald de Lovecraft. Aşa că să nu fii surprinsă dacă în seara asta mai vezi câteva *garçonne* Din Adâncuri.

— Ar trebui să ştiu ce sunt astea?

— Să fiu sinceră, e mai bine să nu ştii. Singurii fani mai groaznici decât cei din zokul Mythos sunt cei din Manaya High, ca mine. Dar ce tot spun eu? Este party-ul tău şi uită-te la tine – fără niciun pahar în mână şi atacată de ne-morţi!

Îşi strecoară braţul pe sub al lui Mieli şi o trage spre muzică. Are un parfum discret şi plăcut, de fruct, poate piersică.

— Haide! Să-ţi fac cunoştinţă cu nişte inşi!

Party-ul propriu-zis este un mecanism ameţitor, rotitor, de conversaţii, dans, muzică şi băutură. O formaţie îmbrăcată în alb cântă jazz. Majoritatea participanţilor sunt indivizi standard îmbrăcaţi elegant, dar pot fi văzuţi şi câţiva ciudaţi, care testează limitele îngăduite de Cerc. Unul dintre ei este un ciborg cu favoriţi stufoşi şi pălărie neagră şi înaltă, despre care Mieli presupune că-i mai

veche decât majoritatea ţinutelor din jur – un bărbat ca un butoiaş din alamă, cu un braţ moravec complicat, care ţine simultan câteva cupe de şampanie. Este centrul unui grup mic de altere animale antropomorfe, o vulpe, un viezure şi o creatură albă care seamănă cu un hipopotam cu urechi ascuţite şi-şi aranjează întruna papionul, folosindu-şi cu stângăcie lăbuţele.

— Şi bum! spune bărbatul cu pălărie înaltă, gesticulând larg. Toate au început să tragă! Să fiu sincer, ar fi trebuit să ne fi gândit noi înşine la asta, să aranjăm aşa ceva! Poate pentru centenarul zokului! Dar a fost atât de *bădăran!* Clatină din cap. Şi să cauzezi moarte-reală... dar nu vreau să pătez ocazia aceasta fericită cu amintiri triste. Deşi Chekhovei i-ar fi plăcut cu siguranţă să fie aici. Ah, Zinda! Iar dânsa nu poate fi decât, cu certitudine, sărbătorita!

— Mieli, el este Barbicane, din zokul Gun Club, spune Zinda.

Numele îi este familiar lui Mieli din Războiul Protocolului; Gun Clubul creează multe nave de război şi arme zoku cu designuri excentrice şi elaborate, dar eficiente. **Este din Marele Joc, unul dintre noi,** quptează Zinda. **Un Bătrân. O persoană pe care-i bine s-o cunoşti.**

Barbicane îi sărută mâna lui Mieli. Favoriţii săi îi ating pielea, aspri ca un burete din sârmă. Miroase a ulei de armă şi aftershave pătrunzător, înţepător. *Un Bătrân,* repetă ea. *El trebuie să ştie mai multe despre bijuterie. Dar ce ar trebui să întreb?*

— Onorat de cunoştinţă. Te rog, să ni te alături. **Felicitări,** îi quptează el în acelaşi timp. **Ai realizat lucruri măreţe în timp foarte scurt.**

Nu doresc decât să slujesc.

Vulpea şi viezurele o salută politicos. Par să fie un cuplu şi sunt dintr-un zoku numit Pisica Dansatoare. Creatura albă este prea timidă ca să spună ceva şi se mulţumeşte să-i strângă mâna iute.

Vai, vai, dar ce te-a învăţat Zinda? quptează Barbicane pe un ton amuzat. **Marele Joc nu înseamnă doar slujire, ci şi distracţie**! Îi oferă lui Mieli o cupă de

şampanie. Ea o acceptă şi soarbe. Lichidul auriu este dulce şi-i gâdilă gâtlejul când coboară. O face să se simtă mai îndrăzneaţă.

— Onoarea este de partea mea. Sunt… familiarizată cu activitatea voastră, spune Mieli.

Nu este o minciună: *Perhonen* a fost odată prinsă în salva unei nave-gaură Gun Club, când un oblast a distrus-o şi ei au fost nevoiţi să facă surf pe talazul radiaţiei Hawking spre un loc sigur.

Aud întruna cuvântul „distracţie”, quptează ea. **Nu-i tocmai unul pe care să-l folosesc pentru a descrie o invazie Sobornost. Ce va face Marele Joc în privinţa asta?**

— Capital! Atunci vei fi interesată să auzi veştile mele! Tocmai le povesteam acestor gentlemani despre un mic necaz pe care l-am avut recent pe Iapetus, spune Barbicane. O spargere extrem de îndrăzneaţă! Un artefact furat şi avarii ireparabile cauzate colecţiei noastre. O violare flagrantă a Cercului. **Nu-i nici pe departe momentul şi locul ca să discutăm asemenea chestiuni şi iniţierea lor ar putea fi o nepoliteţe faţă de scumpa noastră gazdă. Îţi sugerez să-ţi adresezi întrebările direct spre zoku; observ că conul tău de voliţiune a crescut considerabil şi noi vom asculta.** Quptul acesta are un subton ferm care sugerează că conversaţia s-a terminat, chiar dacă legătura este tot acolo.

Mieli îi zâmbeşte.

— Ce interesant, rosteşte ea. Zinda o priveşte nedumerită. Povesteşte-ne mai mult.

Noi oortienii nu suntem cunoscuţi pentru politeţe, quptează ea spre Barbicane. **Aşadar, nu cumva inacţiunea este pur şi simplu semnul unei civilizaţii obosite, căreia i-a trecut vremea? Sau ne simţim în siguranţă doar pentru că avem bijuteria Kaminari?**

Legătura-qupt şovăie. Foarte scurt, Mieli întrevede un flash de ceva indescriptibil de străin, o perdea contorsionată de lumină, ca o piele sub pielea universului, imposibil de departe şi în acelaşi timp în imediata

apropiere. Apoi legătura dispare.

Barbicane tocmai ridică un pahar spre buze, dar se opreşte din cauza unui acces de tuse, care se transformă într-o eructaţie gigantică. Un jet de şampanie vaporizată îi ţâşneşte din gură. Membrii Pisicii Dansatoare se feresc, iar Zinda îl priveşte cu oroare nedisimulată pe Bătrânul zokului.

Barbicane îi surâde patern lui Mieli şi-şi şterge şampania de pe favoriţi cu un şervet ţinut delicat între câteva membre manipulatoare mai mici.

— Scuzele mele sincere! Mă tem că am fost atât de grăbit să răspund la întrebarea domnişoarei, încât mi-am turnat o parte din lichidul acesta minunat direct în boiler! Dacă mă veţi scuza, mă voi retrage să efectuez unele operaţiuni de inginerie mecanică urgente pentru a preveni o explozie care ar strica fără îndoială buna dispoziţie generală! Nu este încă momentul pentru artificii, aşa-i?

Dispare în mulţime, zigzagând uşor nesigur pe picioarele-jeturi.

— Asta ce-a fost? întreabă Zinda. Să nu-mi spui că *flirtai* cu el! Îşi acoperă gura cu o palmă micuţă. Dezastru!

— Bineînţeles că nu! protestează Mieli. Ce te face să zici asta?

Zinda oftează.

— Să fiu sinceră, ar fi fost explicaţia cea mai probabilă pentru toate expresiile ciudate de pe faţa ta! Mai ales ţinând seama de faptul că de când ai ajuns aici, te-ai purtat ca o călugăriţă.

O loveşte uşor pe umăr.

— Va trebui să punem la punct chestia asta!

Apoi ochii i se mijesc.

— Bine, te cred. Cu excepţia cazului în care privirile furioase sunt felul cum flirtează oortienii. Indiferent ce ar fi fost, ţi-a conferit prea multă seriozitate. Asta nu-i bine, nu, nu, deloc. Indiferent ce te-ar îngrijora, mai poate să aştepte.

O prinde de mână şi o conduce prin party, spre pădure.

— Unde mergem? întreabă Mieli.

— La vânătoare, spune Zinda luând o sticlă de şampanie şi două cupe de la un botlet chelner pe lângă care trece.

— Ce să vânăm?

— Ouă ascunse, bineînţeles!

În toată pădurea sunt ascunse ouă, obiecte mici şi albastre care seamănă cu bijuteria zokului party, pe care sunt scrise numere auriu-strălucitor.

— Îţi place? întreabă Zinda, sorbind din cupa ei. Este o vânătoare-loterie – fiecare număr corespunde unui premiu! M-am gândit că n-o să-ţi placă jocurile obişnuite, ca jeepform sau fastaval – oricum, toate tind să fie megasumbre –, aşa că m-am gândit la ceva mai simplu. Cu cât ascunzătoarea este mai dificilă, cu atât premiul este mai interesant. Zâmbeşte. În plus, m-am gândit că ţi-ar plăcea să beneficiezi de un pretext ca să scapi de oamenii ăia. Să ştii că-i dificil să organizezi un party *mic* în Supra City.

Ochii fetei zoku sunt limpezi şi înţelegători. *Ea încearcă să ajute. Nu înţeleg ce face, dar încearcă.*

Mieli îşi goleşte a patra cupă şi ascultă sunetele slabe ale pădurii şi hărmălaia îndepărtată a party-ului principal. Lampioanele plutitoare de deasupra conferă o tentă de basm labirinturilor din frunze ale pădurii şi râului. Scânteierile aurii şi albastre ale ouălor ascunse în tufişuri şi în copaci nasc furnicături în măruntaiele ei, ca gustul remanent al şampaniei. *Sfârşitul lumii se apropie şi noi vom juca jocuri de copii. Ei bine, de ce dracu' să n-o facem?*

Se întreabă dacă ameţeala i se datorează băuturii sau poate intoxicării ciudate care emană din bijuteria zokului party din părul ei. În tot cazul, pentru prima dată după mult, mult timp, Mieli este plăcut de spectaculos de beată.

— Bine, spune ea. O să joc. Şi-o să câştig. Decât dacă nu cumva intenţionezi să trişezi. Nu tu ai conceput toată chestia asta?

— Ah, nu eu, ci zokul party! Ideea a provenit din voliţiunea mea, dar habar n-am ce sunt ouăle sau ce se află în ele. Dar haide să facem vânătoarea niţel mai interesantă.

Dacă eu găsesc mai multe ouă decât tine, pot să-mi pun o dorinţă. Nu o dorinţă zoku, ci pur şi simplu o dorinţă de modă veche, aşa cum sunt cele pe care le pui când vezi o stea căzătoare. Ce zici?

— De acord, spune Mieli. Şi eu vreau o dorinţă, dacă voi câştiga. Să ne-ntâlnim pe malul râului peste o oră. Dar uiţi o chestie.

Zinda surâde larg.

— Care anume?

— Eu pot zbura.

Mieli îşi întinde aripile şi lasă microventilatoarele s-o ridice silenţios la nivelul lampioanelor din hârtie. Dedesubt, pădurea este plină de steluţe azurii.

12. HOŢUL ŞI DOPUL DE CRISTAL

Peste tot deasupra Plăcii Irem sunt nave zoku. Le întrezăresc sub forma unor punctuleţe prin învelişul amplificator al bulei mele cuantice, în timp ce mă ridic către orbita geostaţionară a navei. Apoi fasciculele de entanglement dintre ele devin vizibile prin vaporii rarefiaţi de amoniac şi apă, transformând cerul într-o plasă argintie, ţesută pentru a mă prinde pe mine.

Tranziţia în Tărâmul *Leblanc* prin poarta lui de tip înveliş este perfect lină acum, aidoma lunecării sub suprafaţa unei ape răcoroase. Cabina pilotului curge în jurul meu. Carabas ia poziţie de drepţi şi-şi flutură pălăria cu un gest mecanic.

Senzorii navei arată că în spaţiul Plăcii se află peste două sute de nave, de la Replicatoare din zokul Notch – insecte mici şi butucănoase –, până la arbori Dyson verzi şi denşi, vehicule din pseudomaterie purpurie, zvelte şi ţepoase, ale zokului Evangelion, şi chiar costume cuantice standard individuale, umanoizi argintii cu aripioare circulare mari pentru evacuarea căldurii reziduale. În ciuda diversităţii, sunt în mod clar membrii unui zoku temporar, deplasându-se într-un dans aparent aleatoriu, care acoperă însă toţi posibilii vectori de evadare. Ce a spus Barbicane? O *provocare pentru un zoku mic, nimic mai mult.* Pare ca şi cum întregul Mare Joc a creat un nou colectiv cuantic pentru a mă prinde.

Cred că ar trebui să mă simt măgulit.

Activez propulsia Hawking a navei şi anulez învelişul. Asaltul informaţiei distribuite începe imediat. Sonde qupt şi software-uri de atac sfredelesc din toate direcţiile scutul de protecţie al navei. *Se pare că vor să mă captureze viu.*

— Două sute de milisecunde standard până la colapsul scutului, rosteşte Carabas. 3,07 minute obiective la tact de ceas maxim.

Îi fac semn motanului să tacă, mă aşez la tastatura de comandă şi ating cu blândeţe clapele din alamă. Prezenţa non-conştientă a navei este un blindaj calm şi rece în jurul

minţii mele.

Pentru o secundă nu mă pot opri să gândesc: *Şi dacă i-aş lăsa să mă prindă?* După cele spuse de Auni, simt că aş merita-o. Ar fi uşor. Acum simt vectorii posibili şi nu există nimic ce aş putea alege care să mă ducă dincolo de Placă, fie pentru a fugi în spaţiul trans-saturnian, fie pentru a mă ascunde în adâncurile dense ale planetei. Până şi infimele corecţii ale cursului pe care le fac produc un răspuns imediat din partea zokului înconjurător. *Aşa a simţit oare Mieli când a vrut să se lupte cu roiul Vânător?*

O solicitare de legătură-qupt soseşte prin intermediul micuţei bijuterii a Marelui Joc pe care mi-a dăruit-o Dunyazad, aflată în siguranţă în propria ei sandbox. Îl las pe Carabas şi pe agenţii lui s-o examineze şi apoi să mi-o înainteze.

Asta a fost foarte neglijent, dragă băiete! Este Barbicane, desigur. Quptul vine cu iz de aftershave şi ecou de alamă goală. **Ai crezut că n-o să observăm ce ai făcut tu unei Plăci nou-nouţe?**

Auzirea vocii Bătrânului declanşează o rafală de furie salutară. Îi cer metasinelui meu s-o utilizeze pentru a mă ajuta să mă focalizez.

În profesiunea mea asta se numeşte spargere şi redecorare, îi răspund. **Ţine-te departe de Irem. Vei constata că se află sub controlul unui membru al zokului Notch pe nume Dunyazad. Totul este perfect legal. Decât numai în cazul în care nu vrei să te contrazici cu Vipunen. Bătrânul de la Polul Sud? Cred că el a înghiţit ultima expediţie care a încercat să-i găsească Tărâmul.**

Capital! spune Barbicane. **Poate că-i va plăcea să se alăture celui mai nou zoku al nostru, Ganimard! Cei mai faimoşi detectivi şi vânători de oameni. Capătă entanglement în funcţie de cât de mult se apropie de tine, bineînţeles.**

Încearcă să mă distragă. Gândeşte, Jean. Ce ar face Mieli?

Dacă nu cumva, desigur, doreşti să te predai şi să

lămurim totul ca între gentlemani! Ei vor fi teribil de dezamăgiţi! Sunt sigur că tânăra Mieli va fi încântată să te vadă şi să discute şi cu tine chestiunea navei ei, *Perhonen* – cred că ai ajutat acolo jos la recrearea civilizaţiei care a distrus-o, nu?

Dar, bineînţeles, este exact întrebarea greşită.

Întâmplător, Mieli este o domnişoară inteligentă! Am în minte o misiune doar pentru ea şi mă aştept să reuşească în chip admirabil – şi să fie răsplătită corespunzător, evident. Este uimitor cum te modelează sistemul voliţiunii, cum zokul tău ajunge să însemne totul pentru tine. De ce să-ţi refuzi experienţa asta, Jean? Tu n-ai avut niciodată un obiectiv. Noi îţi putem oferi unul. Tutun de pipă şi clinchete de porţelanuri fine însoţesc quptul. Îi face plăcere chestia asta nemernicului. Nu contează. Ştiu ce am de făcut.

Asta este ultima dată când îţi cer să te alături nouă. Dacă Ganimard te prinde, te va preda specialiştilor noştri în recuperarea informaţiilor, iar jocurile concepute de ei sunt mult mai puţin plăcute decât Marele Joc.

— Douăzeci de secunde obiective până la colapsul scutului, anunţă Carabas.

Concep o curbă strânsă în lungul învelişului lui Irem şi o întind motanului.

— Haide, băiete, îi spun. Iată că în viaţă sosesc şi momente în care trebuie să-ţi câştigi întreţinerea.

Să nu înţelegi greşit, Jean: indiferent dacă remodelezi sau nu Plăci, nu eşti nimic mai mult decât un simplu bucluc. Situaţia asta te depăşeşte cu mult. Ce crezi că deţii pentru a putea lupta împotriva unui zoku întreg?

Carabas îmi aruncă o privire jignită. Ridic o mână.

Familia, quptez spre Barbicane şi întrerup legătura. Apoi cobor mâna.

— Acum.

Propulsia Hawking a *Leblancului* declanşează ca o torţă albă, maiestuoasă, şi noi plonjăm drept spre Irem şi deşertul codului-sălbatic.

Ne putem vedea doar pe noi înşine, mi-au spus Aunii cândva.

Coada fotonică a *Leblancului* taie o literă pârjolitoare în învelişul lui Irem. Stomacul îmi freamătă când nava se răsuceşte şi transformă plonjonul dement într-un arc parabolic ce urinează curba Plăcii.

Aunii receptează mesajul. Deşertul codului-sălbatic se ridică îndărătul nostru. Ziduri de praf şi nisip, djinni de mărimea munţilor care reped degete de safir spre navele zoku. Protuberanţe aerovore ţâşnesc în sus. Pentru o clipă furtuna de date a codului-sălbatic trece prin scuturile protectoare ale *Leblancului* şi întrezăresc şerpi vaşti de lumină, care fulgeră cerul. Ei îmi ating mintea ca degetele fierbinţi ale Prinţesei Hornului, mă recunosc şi eliberează nava.

Navele zokului Ganimard nu sunt la fel de norocoase. Codul-sălbatic le pătrunde în tehnologie. Un arbore Dyson se transformă în fragmente verzi în urma impactului pe dunele mişcătoare. O Replicatoare lansează semnale spre cuburile-notch de sub nisip, dar de acolo se ridică doar cópii deformate, disfuncţionale ale vehiculului von Neumann, care descriu parabole scurte înainte de a se prăbuşi şi exploda. Navele Evangelion îşi îndreaptă armele spre deşert şi flori albe de antimaterie se deschid în urma noastră ca un şirag de perle sclipitoare. Pentru o secundă mă tem pentru integritatea Plăcii înseşi.

Apoi apar hoţii de trupuri. Ei pătrund în minţile zokului prin fragmente de cod, prin poveşti spuse ca şabloane geometrice în nisip, şi manipulează voliţiunea colectivă a zokului Ganimard. Prismele triunghiulare ale navelor ce convergeau pentru a ne intercepta se întorc şi se împrăştie în toate direcţiile. Este o represiune temporară – zokul nu-i chiar atât de vulnerabil ca tehnologia Sobornost înaintea hackingului mintal şi, fără îndoială, va concepe rapid contramăsuri –, dar îi câştigă *Leblancului* timp suficient ca

să treacă de marginea Plăcii şi să urmeze fluxurile strălucitoare ale grinzilor de susţinere dinamică în jos, spre adâncurile lui Saturn, îndepărtându-se de vânători.

Imediat cum ajungem în siguranţa relativă a straturilor sub-troposferei, mă întorc iarăşi spre Carabas. Zokul Ganimard nu va abandona, aşa că nu avem timp de irosit.

— Mai există alt Jean le Flambeur la bord? îl întreb. Altă copie?

Pe Marte, vechiul meu sine mi-a lăsat o serie de indicii, spectre parţiale ale mine însumi, care să mă călăuzească spre memoriile ascunse în Oubliette. Aş fi putut face acelaşi lucru şi aici?

Mustăţile metalice ale motanului tremură.

— Este necesară autorizare de Prim, toarce el.

Mă încrunt. După toate iteraţiile prin care am trecut în închisoarea Dilema, probabilitatea de a fi suficient de identic cu acel Jean pe care *Leblancul* l-ar recunoaşte ca Prim este infinitezimal de mică.

— În regulă, nu contează. Vezi-ţi de treabă.

Mai există o posibilitate. Tehnologia *Leblancului* este un talmeş-balmeş de Sobornost şi zoku. Sobornostul are un concept numit Biblioteca: un depozit de instantanee gogol, de oameni care ai fost cândva şi pe care vrei să-i păstrezi. Este posibil ca şi nava să aibă o Bibliotecă? Eu n-am găsit-o deocamdată, dar poate că este ascunsă. Oare Matjek ar fi putut-o accesa cumva? Virturi vechi ca librăria se bazează pe gogoli demiurgi, minţi personalizate care menţin iluzia. Uneori este posibil să le păcăleşti să conecteze lucruri care n-ar trebui să fie conectate, un fel de iluzionism empatic.

Ar trebui să-l întreb pe Matjek, dar în momentul ăsta conversaţia nu s-ar desfăşura prea grozav.

Aşadar, unde aş pune eu Biblioteca navei? Unde aş stoca fragmentele de sine pe care nu le-am aruncat din considerente de sentimentalism?

Bineînţeles.

Revin pe coridorul Tărâmurilor şi păşesc prin poarta care duce spre puntea albă şi scăldată în soare a lui *Provence.*

Găsesc cartea pe şezlongul de lângă piscină. Aici nimeni nu se uită de două ori la mine; este un Tărâm atemporal, unde eu sunt Monsieur d'Andrezy, pasager la clasa I pe un Atlantic nesfârşit, petrecându-mi zilele pe punte şi nopţile în cazinou şi salonul de mese.

Flash-uri aurii de lumină solară reflectate din apa piscinei dansează pe coperta cărţii, când o ridic. *Le Bouchon de cristal. O* veche favorită, o ediţie anacronică din hârtie cu copertă viu colorată, silueta neagră a unui hoţ cu monoclu şi o sticlă de cristal. Paginile sunt îngălbenite şi mult răsfoite. Mă aşez confortabil, îmi pun ochelarii de soare cu tentă albăstruie şi o deschid.

Paginile sunt goale.

Le răsfoiesc rapid, căutând indicii. Cartea este nelalocul ei în Tărâm; chiar când am atins-o, am simţit-o nenaturală, un sâmbure al altei realităţi, înglobată în aceasta. Este ca şi cum paginile ar aştepta să fie umplute cu ceva. O cheie. O amintire.

Închid ochii. *Necesară autorizarea de Prim.* Este aceeaşi abordare pe care o utilizează Fondatorii Sobornostului: o imagine care este nucleul a ceea ce eşti tu, stabil în toate cópiile, o configuraţie neurală mult mai dificil de duplicat decât orice parolă, folosită pentru a descuia secrete.

Îmi scotocesc memoriile. Închisoarea. Purtând chipul Fondatorului Sumanguru, fiind prins. *Trebuie să fie mai veche de atât.*

Fragmente de pe Marte, întrezăriri de pe coridoarele palatului de memorie. Beţia cu Isaac. Prima întâlnire cu Raymonde. Afacerea cu Gilbertine. Coridorul Naşterii şi Morţii. Nu, nimic din toate astea. Ceva şi mai vechi.

Mă întind spre navă. În *Leblanc* există instrumente pe care le pot folosi, software de metacogniţie cu care să sap prin propria-mi minte, să-l tratez ca pe un şperaclu mintal, să găsesc forma adecvată care să se potrivească atunci când îl mişti uşor într-o parte şi alta.

Nu mă pot clinti. Lumea mea este alcătuită din pagini goale care-mi înghit privirea.

— Ai fost identificat fie ca o copie divergentă a stăpânului-Prim, fie ca un intrus, rosteşte glasul motanului, de undeva. Ai la dispoziţie treizeci de secunde subiective ca să oferi un cod Prim. După aceea sunt autorizat să utilizez contramăsuri.

Ticălosule! Irosesc o secundă, blestemându-mi fostul sine. *Mai bine nu mă năşteam niciodată.*

Asta este! Când *m-am născut?* Oare cartea vrea momentul când am deschis-o prima dată în închisoarea Santé, când Prinţul Florilor a început să crească în mintea mea? Prea evident, prea simplu.

— Douăzeci de secunde.

Sau când Joséphine mi-a deschis uşa celulei: chipul ei tânăr-bătrân, o cheie răsucindu-se în broască. *Nu, nu este ea. Ea nu mă defineşte.*

— Cincisprezece secunde.

Paginile sunt un deşert, pustiu şi strălucitor sub razele arzătoare ale soarelui. Mă simt pierdut în ele.

— Zece secunde.

Şi în mine este tot un deşert, hârtia goală pe care am fost scris întâia oară, prima literă în forma unui băiat întins pe o dună de nisip.

Îi şoptesc şi el păşeşte afară din mine. Cartea îl acceptă şi paginile i se acoperă de tuşul negru al memoriei.

13. MIELI ŞI PRINCIPIUL ANTROPIC

Fără să vrea, Mieli este încântată de vânătoarea de ouă.

Căutarea devine tot mai grea, pe măsură ce înaintează. Nu-i o simplă chestiune de a găsi ascunzători aparte, deşi, la început, ea descoperă ouşoare în pâraie, scorburi şi sub frunze, toate lesne de zărit din văzduh. Dar un ou mai mare, care stătea la ramificaţia a două crengi, îşi creşte picioare subţiri şi albe când Mieli se apropie şi fuge cu iuţeală uimitoare. Ea îl urmăreşte pe jos, printr-un desiş, şi pe neaşteptate în faţa ei apare un hău arzător. Oul sare fără efort peste prăpastie, iar Mieli este gata să cadă.

Se opreşte şi se holbează la lava fierbinte de pe fundul crevasei adânci, care şuieră şi scuipă scântei. Oul fugar s-a pierdut printre umbrele copacilor.

— Cum ţi se mai pare acum zborul, oortiano? răsună glasul tachinator al Zindei de pe celălalt mal. Trebuie să fii mai isteaţă de atât!

Scrâşnind din dinţi, Mieli se aşază pe un bolovan şi începe să enumere ascunzătorile cele mai nebuneşti la care se poate gândi. *Pălăria lui Barbicane. Nori. Interiorul florilor.* După aceea începe să le examineze pe rând.

Majoritatea se dovedesc eşecuri, deşi simte totuşi destulă satisfacţie să coboare din înalt ca să şterpelească pălăria Bătrânului zoku. El îi strigă ceva ce Mieli nu poate auzi. Din fericire, Cercul împiedică funcţionarea armei lui. Pălăria nu conţine nimic, dar ea o poartă oricum pentru restul serii. În cele din urmă observă un nor aflat suspicios de jos deasupra party-ului – mult prea alb şi pufos pentru a fi natural – şi înăuntrul lui descoperă un ou mare, plutitor pe care scrie numărul 890.

Când timpul se sfârşeşte, Mieli revine pe malul râului cu prada ei, pe care o depozitează în joben; cu totul sunt cinci ouă. Cu siguranţă trebuie să fie un rezultat respectabil, mai ales oul din nor. Se lasă pe spate pe iarbă şi priveşte reflexiile aurii şi argintii tremurătoare ale felinarelor pe apa întunecată. Se imaginează plutind pe râu cu bărcuţele zoku,

îndreptându-se către un loc foarte îndepărtat.

După o vreme, o trezeşte un zgomot brusc. Se ridică iute în capul oaselor şi o vede pe Zinda îngenunchind lângă ea, cu chipul unghiular iluminat de dedesubt de strălucirile albastre.

— Scuze, spune fata zoku. N-am vrut să te trezesc. Arătai foarte destinsă. Mă tem însă că trebuie să-ţi spun că ai pierdut. La picioarele ei se află o piramidă strălucitoare din cel puţin o duzină de ouă de diverse mărimi. L-am găsit chiar şi pe cel care cred că este premiul principal.

Ridică un ou micuţ pe care scrie numărul 999.

— Unde era?

Mieli se freacă la ochi. Se simte mai trează acum, totuşi noaptea şi râul continuă s-o ţină în vraja lor. Sau poate că ea nu este pregătită să le dea drumul.

— În poşeta mea! Ultimul loc la care m-aş fi putut gândi. Dar nu cred că fusese de fapt acolo înainte ca să mă uit… pe Marele Timbo! Aia-i pălăria lui Barbicane?

— Era ultimul loc la care *eu* m-aş fi putut gândi, spune Mieli.

Zinda râde prelung şi perlat.

— Sunt bucuroasă că te-ai simţit bine, spune ea.

— Şi eu sunt bucuroasă. Şi mulţumesc. A fost un party frumos.

— Încă nu s-a terminat! Vrei să ne întoarcem şi să ne revendicăm câştigurile?

— Nu, nu tocmai. Mieli priveşte conţinutul strălucitor al pălăriei ei. Poate că prefer să-mi închipui ce aş fi câştigat. Ridică un ou cu numărul 27. Un cântec necântat, poate. Sau un nou început.

Zinda o prinde de mână.

— Ăsta-i un gând frumos, spune ea. Poate că şi noi avem nevoie de unul.

Un val cald de dorinţă suie prin Mieli. *Nu, nu aşa. Ea nu poartă decât o mască. Nimic din toate astea nu-i real. Eu fac asta pentru Sydän, îmi păstrez acoperirea, mă apropii de ea pentru informaţii.*

Mieli îşi retrage mâna.

— Că veni vorba despre câştiguri, rosteşte ea, care va fi dorinţa ta?

Zinda coboară ochii.

— O să-ţi spun mai târziu.

Îşi pune pe cap pălăria lui Barbicane. Este mult prea mare şi trebuie s-o încline spre spate, sub un unghi ridicol, ca s-o poată purta.

— Nu ştiu în privinţa ta, zice ea, dar eu simt că mi-ar plăcea să fac ceva interzis. Cred că ne-ar face bine la amândouă. Ce părere ai?

Mieli se ridică în capul oaselor şi spune:

— Asta-i povestea vieţii mele – să-i ascult pe alţii spunându-mi cuvintele astea.

— Şi… ce se întâmplă în continuare?

— De obicei, aflăm de ce sunt interzise lucrurile interzise.

— Haide! În nopţi ca asta trebuie să sărim garduri şi să ne furişăm în cimitire. Sugerează-mi ceva interzis.

— Ei bine, rosteşte Mieli cu grijă, prietenul tău Barbicane a spus că este interzis să vorbim despre bijuteria Kaminari.

Zinda o priveşte cu ochii larg deschişi.

— Habar n-aveam că ştiai despre *asta,* spune ea cu glas încet.

Mieli strânge din umeri.

— Aşadar, nu ştii *totul* despre mine, zice ea.

Zinda surâde.

— Încerci să te joci cu mine? Flirtezi, ca să-ncerci să mă determini să vorbesc despre lucruri ultrasecrete?

Mieli o prinde de mână. Mâna Zindei este mică şi caldă în a ei. *Ajută-mă, Kuutar,* gândeşte ea.

— Nu *vrei* să mă joc cu tine? rosteşte apoi cu glas tare.

— Mieli, fiica lui Karhu, rosteşte Zinda, sugerezi să *ne twink*[1]*?* Eu să te ajut să avansezi, să-ţi spun secrete zoku pe care n-ar trebui să le ştii? Asta-i rău. Asta-i foarte rău. Cum crezi că vom scăpa nepedepsite cu aşa ceva? Surâde ştrengăreşte. Îmi place. Dă-mi bijuteria ta Marele Joc.

---

[1] Creştere artificială a nivelului unui jucător în urma ajutorului primit de la prieteni în jocurile de tip MMORPG (n.tr.).

Mieli îşi deschide poşeta şi-i întinde bijuteria Zindei. Fata zoku o ridică.

— Asta-i cu adevărat interzis, să ştii. Am putea fi retrogradate la nivelul unu! Dar lasă totul în seama mătuşii Zinda.

Atinge bijuteria lui Mieli de a ei, ca şi cum ar ciocni două pahare. Mieli simte un val de entanglement ca în meditaţie, o conştientizare bruscă şi perfect definită a tot ce o înconjoară: membrii zokului Marelui Joc, de oriunde din Supra City, minţi apropiate de ea ca propriile-i bătăi de inimă. Apoi senzaţia se domoleşte ca suprafaţa unui pahar cu apă.

— Poftim, cel puţin trei niveluri suplimentare, gratuit. Cum îţi place asta? Zinda îi restituie bijuteria lui Mieli. Nu te speria, toţi fac asta, uneori. Coboară glasul. Aşadar, ce vrei să auzi? Să ştii că nu-ţi pot spune ceva care să fie realmente împotriva voliţiunii zoku. Orice *trebuie* să ştii, ai şti de la sine.

— Încerc pur şi simplu să înţeleg, zice Mieli. Bijuteria Kaminari… De ce n-o *utilizează* zoku?

Ridică ochii spre stele şi curba inelelor lui Saturn, care se întinde peste cer ca tuşa unei pensule din lumină.

— Nu cu mult timp înainte de a ajunge aici, am vrut să mor, urmează ea încet. O moarte-reală, nu unul dintre jocurile voastre. Dorinţa aproape că mi s-a îndeplinit. Dar în aceste ultime zile, m-am gândit… vreau să trăiesc. Vreau să merg în vânători de ouă. Vreau să cânt. Vreau să…

Tace.

— Eu cunosc Sobornostul. Dacă vor învinge, vor şterge locul ăsta, vă vor lua minţile, vor lua chestia căreia îi spuneţi sine cuantic şi vă vor pune să munciţi pentru Marea Misiune Comună, pe vecie. Şi nu sunt sigură că voi… noi putem învinge fără ceva mai mare decât suntem.

— Uau. Dar chiar nu te pricepi să flirtezi, aşa-i?

Mieli o priveşte încruntată pe Zinda.

— Glumeam! spune repede fata. Vorbind serios, nu simţi cât de *greşit* ar fi să folosim bijuteria? Ar fi împotriva a tot

ce susţine zokul. Protejarea universului. Managementul riscului existenţial. Tu ştii ce *face* bijuteria?

Mieli clatină din cap.

— Ştiu doar că-i ceva important. Ceva ce doresc Fondatorii. Ceva ce ar putea fi utilizat împotriva lor.

— Aha! Asta ca să folosim nişte termeni blânzi! Zinda ţuguie buzele. De fapt sunt două probleme. Prima este că noi nu putem rezolva niciun fel de probleme de tip *hard.* Pur şi simplu. Nu putem rezolva nimic care este NP-complet[2]. Problema comis-voiajorului. Pac-Man. Toate sunt la fel. Toate sunt prea *hard.* Chiar dacă am avea un computer de mărimea universului! Asta înnebuneşte Sobornostul. *Pe noi* nu ne afectează la fel de mult: la urma urmelor de aceea sunt amuzante majoritatea jocurilor. În plus avem scurtături cuantice pentru unele cazuri speciale, aşa cum este coordonarea. Şi pentru party-uri, bineînţeles! Dar dacă ai *putea* s-o faci, lucrurile ar fi foarte diferite. Ai putea prezice viitorul. Recrea istoria. Automatiza creativitatea. Ai putea face minţile cu adevărat mai măreţe ca ale noastre. Ai putea împlini toate visurile despre IA Adevărată ale nerzilor din vremurile pre-Colaps. Aşa că înţelegi de ce Sobornostul încearcă asta de secole.

— Da, spune Mieli amintindu-şi Amtor City, prăbuşirea, vârtejul strălucitor al singularităţii arzând în carnea lui Venus.

— A doua problemă este că noi nu cunoaştem nicio maşină fizică în stare s-o facă. Este aproape ca şi cum ai călători cu viteză mai mare decât a luminii sau ai construi un perpetuum mobile. Computerele cuantice nu pot face asta, maşinile sintobiotice n-o pot face, indiferent cât de mari le-ai construi! Toţi au fost de acord destul de repede că unicul loc unde s-ar putea ascunde zeii NP era gravitaţia cuantică. Dacă utilizezi o lupă suficient de mare, continuumul spaţio-temporal se divide în bucăţele minuscule. La scara Planck cauzalitatea devine o variabilă. Poţi chiar să ai maşini ale timpului micuţe, curbe temporale închise. Nimic ca DeLoreanuri sau Paradoxul Bunicului, care

---

[2] Timp polinomial nedeterminat (n.tr.).

nu se încadrează în mecanica cuantică, dar poate că ai reuşi să strecori un computer acolo. Şi dacă ai putea s-o faci, atunci ai putea transforma timpul în memorie. Ai putea rezolva probleme NP-complet, şi mai mult decât atât. Pare prea grozav ca să fie adevărat, este? Aşa-i!

Zinda se apleacă mai mult spre Mieli. Aerul nopţii este încă plăcut, totuşi Mieli este fericită de căldura ei.

— Spune-mi dacă încep să te plictisesc, îi şopteşte fata la ureche.

Răsuflarea ei gâdilătoare expediază un fior prin trupul lui Mieli. Apoi Zinda se îndepărtează iarăşi.

— Te pot asigura că tehnica mea nu implică teoria computerelor.

Mieli clatină din cap.

— Nu m-am plictisit, murmură ea abia auzit. Continuă.

— Bine atunci. Unde rămăsesem? Ah, da. Aşa că, desigur, oamenii au încercat. Ba chiar au făcut-o destul de devreme, înainte de Colaps, cu găuri negre micuţe. Şi au descoperit încuietorile Planck. Încerci să construieşti un computer cuantic gravitaţional şi capeţi nonsensuri. Unii spun că ele sunt artificiale, că universul este un construct şi că încuietorile au fost introduse pentru ca noi să stăm la locul nostru. Vechea Ipoteză a Simulacrului. Dar eu nu sunt sigură. S-ar putea ca existenţa lor acolo să fie *necesară.*

— Ce vrei să spui?

— Ia gândeşte-te. Imaginează-ţi că ar exista multe universuri posibile, cu reguli diferite. Zokul Siniştrilor susţine că aşa funcţionează, că există bule de posibilităţi din coliziunea cărora se nasc Big Bangurile. Aşadar imaginează-ţi lumi în care structurile cauzale sunt dezintegrate, în care continuumul spaţio-temporal se poate rescrie, în care nu există nici poveşti, nici jocuri. Este aceea o lume în care *noi* am putea exista? Este aceea o lume în care ar putea să apară oameni proşti şi dezordonaţi, care să se împleticească prin viaţă, să clădească oraşe şi să comită erori? Nu cred. Ar fi prea mizerabil. Noi n-am fi putut evolua într-o lume în care să nu fi existat încuietorile Planck. Ele trebuie să existe. Dacă n-ar exista, noi n-am fi

noi.

Zinda o prinde din nou pe Mieli de mână.

— Aşa că, haide să zicem că zoku Kaminari au făcut-o. Să zicem că ei au spart încuietorile Planck. Să mai zicem că au lăsat în urmă o bijuterie zoku. O iei, îţi pui o dorinţă şi poate că bijuteria te acceptă. Însă dorinţa ta poate să rescrie continuumul spaţio-temporal, să creeze o lume nouă în care absolut totul, cu excepţia a ceea ce-ţi doreşti tu, este diferit, să creeze o bulă de vid fals care distruge restul universului. Tu ai distruge ceea ce ai acum? Există ceva în lume ce ţi-ai dori chiar *atât* de mult?

Mieli nu spune nimic.

— Nu-ţi face griji în privinţa Sobornostului, continuă Zinda. Ei sunt pur şi simplu alt boss de nivel. Noi putem înfrânge orice, atunci când obiectivul este clar. Când va sosi Sobornostul, tot Supra City se va alătura zokului război. Nici nu vor şti ce i-a izbit. Ai să vezi.

Voi nu l-aţi întâlnit pe Ultradezertor, gândeşte Mieli.

— Tu ai văzut bijuteria? întreabă ea cu glas tare.

— Nu. Se află într-un loc sigur, pe care-l cunosc doar Bătrânii.

Mieli îşi aminteşte fulgerul din quptul lui Barbicane. *O perdea contorsionată de lumină, imposibil de departe şi în acelaşi timp în imediata apropiere.*

— Tu ce ţi-ai dori? întreabă ea. Bineînţeles, dacă dorinţa respectivă n-ar distruge universul.

— Acelaşi lucru pe care mi-l datorezi deja, spune Zinda.

— Şi anume?

— Ceva mic.

— Spune-mi.

— O sărutare, spune Zinda. Ca aperitiv.

Degetele ei mângâie gâtul lui Mieli. Buzele ei sunt moi, calzi şi umede şi au gust de şampanie şi piersici. Mieli atinge curba şoldului Zindei, simte carnea fierbinte sub ţesătura diafană a rochiei ei.

Vinovăţia se simte ca ţepuşa costumului cuantic, între coaste.

O împinge pe Zinda înapoi.

— Nu pot, şopteşte ea.

— De ce nu? întreabă Zinda. Pare rănită. Ştiu că a fost o altă fată, cea pe care vrăjitoarea o ţinea pe munte. Dar ea nu-i aici acum. Cred că ea nu-i decât o marionetă pe care vrăjitoarea a creat-o în mintea ta.

— Nu. Nu-i aşa! Mieli se ridică în picioare. Tu nu ştii – tu nu eşti nici măcar carne. Asta nu-i ceea ce eşti tu, ci un alter. Ceva ce ai creat ca să mă *manipulezi* pe mine. O mască.

Idioato! Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Îşi prinde umerii cu palmele, incapabilă să dea ochi cu fata zoku.

— Aşa deci? spune Zinda. Mieli, cred că tu nu ne înţelegi absolut deloc. Asta încercam să-ţi spun mai devreme. Noi suntem aici, împreună, fiindcă suntem cine suntem.

— Eu…

Zinda îi atinge faţa, îi prinde bărbia în palmă, îi întoarce uşor capul.

— Şşş. Vreau să te uiţi.

Îşi lipeşte palmele de propriul ei piept. Ceva străluceşte între ele cu lumină caldă, ieşind de sub pielea ei netedă. Zinda ţine în căuşul mâinilor o bijuterie zoku, ca o lacrimă perlată într-o montură delicată din aur. O aşază cu grijă pe pământ, lângă ouă.

— Marele Joc, rosteşte ea. Apare altă bijuterie, un ochi rotund şi roşu într-un disc de argint, apoi alta, şi alta. Manaya High. Supra. Huizinga. Bandă. Lemn-dulce. Ăsta-i întregul meu sine cuantic.

Zâmbeşte.

— Nu uita, noi deţinem permanent libertatea de a pleca. Poţi oricând să te opreşti să mai joci jocul. Arată bijuteriile de pe sol. Pentru mine, acum, ele nu sunt decât nişte pietre drăguţe. Ceea ce vezi este ceea ce capeţi.

Îşi trage rochia în jos şi păşeşte din ea cu un foşnet. Trupul îi este zvelt şi mic, sânii sunt muguraşi, sexul dezvelit este o virgulă trandafirie între acoladele şoldurilor. Face un pas uşor înainte şi întinde braţele ca o balerină, le trece după gâtul lui Mieli.

— Ia spune, cine-i acum o membră mare şi rea a Marelui Joc, hm? Cine vrea să exploateze o fetiţă sărmană şi inocentă?

Mieli îi răspunde cu mâinile, buzele şi limba ei, şi o trage jos, pe patul de iarbă, ouă azurii şi bijuterii cuantice împrăştiate.

Mieli îi cântă, după aceea, un cântec blând şi încet pe care-l cântă amanţii. În Oort cântecul acesta face să crească flori *vaki* clincănitoare în pereţii unui *koto.* Dar aici se potriveşte cu ritmul respiraţiei Zindei în braţele ei, cu briza caldă cu care pădurea usucă transpiraţia răcoroasă de pe pielea lor.

Se simte liberă şi uşoară, neancorată, pentru prima dată pe o planetă mai mare decât un *koto.* Zinda este un lucru mic, preţios şi real, lipit de ea.

Nu pot să fac asta. Nu pot s-o mint cu corpul meu. Trebuie să-i spun adevărul.

Poate că pellegrina s-a sacrificat pentru ea, însă a făcut-o neîndoios din motive egoiste. După ani de slujire, Mieli nu-i datorează nimic.

Şi Sydän? *Ea a privit înapoi.* Dar a obţinut ceea ce dorea. Eternitatea. Viaţa fără sfârşit. Oare ar fi geloasă pentru un sfârşit pentru Mieli, sau pentru un nou început?

Promisiuni şi făgăduieli, lanţuri făurite din cuvinte şi speranţe false. Am terminat cu ele. Perhonen *a avut dreptate. Ea ar fi vrut asta. Ea ar fi vrut ca eu să fiu fericită.*

Întotdeauna te-am iubit mai mult decât ea, a spus nava.

Poate că ăsta-i cântecul cel mai bun pe care i-l pot da.

— De ce te-ai oprit? întreabă Zinda.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Mieli inspiră adânc. Eu nu sunt una dintre voi. Nu sunt sigură că voi fi vreodată. M-am alăturat vouă, doar pentru că eram în căutarea bijuteriei Kaminari. Şi ai avut dreptate. A existat cineva. Şi a existat de asemenea o vrăjitoare. Cândva, prietena mea *Perhonen* mi-a spus acelaşi lucru ca tine. Am fost o proastă.

— Mieli, nu trebuie să spui nimic.

— Ba da.

Cu poticneli, îi povesteşte Zindei despre Sydän, despre Venus şi pellegrină, despre lunga ei călătorie cu hoţul şi *Perhonen.* Şi despre Ultradezertor. Îi este tot mai uşor pe măsură ce vorbeşte şi durează mult. Când îşi termină în cele din urmă cuvintele, o lumină de soletă sclipeşte slab, trandafiriu, la orizontul infinit de îndepărtat al Benzii.

— Te înţeleg dacă va trebui să împărtăşeşti toate astea cu Marele Joc, adaugă Mieli după un timp.

Zinda îşi strânge la piept genunchii goi şi o priveşte.

— N-o voi face, dacă tu nu vrei s-o fac. Voi părăsi zokul, dacă va trebui.

— Nu-ţi pot cere să faci asta.

— Ba poţi, bineînţeles.

Zinda priveşte apa râului şi-şi cântăreşte în palmă bijuteria perlată a Marelui Joc. Apoi strânge apăsat din ochi.

— Rahat, rahat, rahat, şopteşte ea.

— Ce este? Mieli o atinge pe umăr. Spune-mi!

— Nu sunt sigură că vei înţelege.

— După ce ai ascultat? Bineînţeles că voi înţelege.

Zinda surâde trist.

— Te cunosc destul de bine, Mieli. Te-am cunoscut chiar dinainte să ne fi întâlnit. Şi ştiu că nu-ţi va place. Dar după toate pe care le-ai spus, nu te pot ţine în beznă. Ţie nu-ţi plac minciunile, nu-ţi plac defel. Şi aşa cum ai spus, nu vei fi niciodată una dintre noi.

— Nu-nţeleg.

— Eu am fost creată pentru tine.

— Poftim?

— Ţi-am *povestit* despre copiii zoku. Noi nu suntem născuţi niciodată fără un scop. Scopul meu eşti tu. Îşi muşcă buza. Nu-i ceva artificial. Nu-i o mască. Nu-i o bijuterie care-mi pune gânduri în minte. Eu vreau să te fac fericită şi să te iubesc. Asta sunt eu.

Mieli priveşte bijuteriile care zac pe pământ. Scânteiază în lumina dimineţii, în multe culori. *A fost o cursă, totul a fost o cursă.* Se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, Mieli. Dar trebuie să înţelegi, asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Crezusem că Sobornostul era crud, rosteşte Mieli cu glas rece. Dar ei nu mai au nimic de învăţat de la voi. Merită să aibă locul ăsta, cu tot ce se află în el.

Îi întoarce spatele fetei zoku şi porneşte spre pădure.

Mieli merge mult timp. Este goală, cu excepţia lănţişorului lui Sydän şi a bijuteriilor zoku, care o urmează ca un stol de păsări. Le ignoră, ignoră qupţii de la Zinda şi continuă să meargă. Furie şi vinovăţie şi derută se învolburează în ea ca ochii furtunilor de pe Saturn, până ce, finalmente, nu mai poate suporta şi-şi foloseşte metacortexul ca să-i filtreze emoţiile. Dar asta este încă şi mai rău, fiindcă în mintea ei nu există loc pentru nimic altceva şi rămâne ca o foaie albă de hârtie, un punct care se mişcă fără minte.

Peisajul se schimbă în jurul ei. Party-ul s-a terminat, Cercul a fost şters. Se zăresc cărămizile lumii: suprafeţele pietrelor şi arborilor se topesc înapoi în cuburi-notch netede şi după un timp ea este unica făptură vie într-o pădure butucănoasă de bronz, schiţată aproximativ.

Ceea ce o opreşte până la urmă este un impuls insistent din partea bijuteriei Marele Joc. *Opreşte-te acolo unde te afli.* Regretă că n-a aruncat-o în râu, dar nu-şi poate apela energia ca s-o facă.

Impasibilă, se opreşte şi aşteaptă. O Poartă de Tărâm se materializează cu un pocnet şi prin ea pluteşte afară Barbicane, o pată rotundă şi colorată pe fundalul arborilor-cuburi gri.

— Bănuiesc că-ţi vrei pălăria înapoi, spune Mieli şi încrucişează braţele.

Barbicane arcuieşte sprâncenele şi surâde puţin stânjenit.

— Scumpa mea, la party-uri domnişoarele fac ceea ce fac! Echipamentul meu acoperitor de cap nu este nici pe departe principala problemă acum. Îmi cer iertare pentru că-ţi deranjez intimitatea într-un moment dificil, însă zokul are nevoie urgentă de serviciile tale, iar agentul tău de legătură, drăguţa Zinda, n-a izbutit să te contacteze. M-am

gândit că prezenţa mea va avea mai multă… greutate!

Îşi izbeşte pântecul de alamă cu braţul-armă greu.

Mieli îi întoarce spatele.

— Nu mă interesează, indiferent despre ce ar fi vorba.

Întinde mâna către bijuteria Marele Joc, pregătindu-se s-o arunce.

— Ah, dimpotrivă, cred că vei fi! Mi se pare că-l cunoşti pe un pungaş pe nume Jean le Flambeur.

Mieli se opreşte şi se uită cu ochi largi la Barbicane.

— Este *aici*?

— Am putea spune şi aşa. Barbicane îşi umezeşte buzele. Am primit un mesaj din partea lui. Afirmă că peste exact cincizeci şi şapte de minute va fura un inel al lui Saturn.

14. HOŢUL ŞI SINELE TICSIT

Băiatul stă întins pe nisipul fierbinte, soarele îl loveşte în spate şi el se gândeşte la furat.

Robotul se deplasează pe perimetrul câmpului de panouri solare. Seamănă cu o jucărie din plastic, un crab în culori de camuflaj. Dar în interiorul carapacei ieftine se află un bioprocesor pentru care Ijja Chiorul va plăti o sumă frumuşică.

Gura îi este uscată. Soarele este îndeajuns de arzător ca să-i cojească până şi gâtul pârjolit deja, şi în ochi încep să-i fulgere lumini strălucitoare.

În seara asta mama va reveni acasă, obosită până în măduva oaselor, şi el nu va avea nimic să-i arate. Săptămâna trecută a încercat să fure ţigări de la soldaţii din sat, le-a vorbit în franceză şi a făcut scamatorii, ca să-i amuze. Dar când Tafalkayt a aflat, l-a bătut şi i-a spus clovn şi om de nimic, care nu va ajunge niciodată *amenokal.* Amintirea aceea îi arde obrajii mai puternic decât soarele.

Soldaţii râd şi fumează lângă vehiculul lor scund, abia vizibil dincolo de strălucirea tremurătoare a câmpului de panouri. El calculează: cincisprezece paşi până la robot şi câteva secunde ca să-l descuie cu scula universală pe care a luat-o din atelierul lui Ijja din souk.

Este ca şi cum în minte i-ar ticăi un ceas, numărând secundele până când va trebui să acţioneze. Înainte de a-şi da măcar seama, lunecă în jos pe panta dunei. Tălpile desculţe abia murmură pe suprafaţa moale şi fierbinte.

Se opreşte ca să culeagă un pumn de nisip, îl aruncă în senzorii robotului, continuă cu un jet pulverizat dintr-un spray şi-l priveşte cum începe să meargă în cerc. Bâjbâie cu telefonul, mijeşte ochii la ecran, apasă aplicaţia cu degetul mare. Robotul tresare şi încremeneşte. Băiatul începe să-i umble la carapacea din plastic. Are nevoie de toate puterile ca să rupă o bucată cât palma lui, folosind capul-cleşte al sculei. Soarele scânteiază de pe tuburile de plastic dinăuntru, trofeul căutat, insectele gânditoare care

alcătuiesc creierul maşinăriei crab. Ajunge să întindă mâna şi să-l scoată de acolo, iar mama va zâmbi şi totul va fi bine.

— Ce faci, băiete?

El înhaţă trofeul. Muchia ascuţită de plastic îi zgârie mâna când o trage afară. Apoi o ia la fugă. Dar este mai greu să suie duna decât s-o coboare şi picioarele i se afundă în ea ca într-un coşmar. O mână îl prinde de ceafă şi el se rostogoleşte în jos, drept într-un cerc de siluete foarte înalte, ale căror feţe şi arme sunt umbre negre pe fundalul soarelui înţepător.

Un soldat îl smuceşte brutal în picioare, un bărbat voinic cu faţa adumbrită de o barbă de câteva zile. Miroase a tutun negru şi sudoare. Îl loveşte pe băiat cu dosul palmei, tare, mai tare decât l-a lovit vreodată Tafalkayt. Ceva metalic de pe încheietura bărbatului îi izbeşte dinţii. Creierul băiatului este zgâlţâit în ţeastă ca un gălbenuş de ou.

Îl imploră să înceteze, ţipând cât poate de tare în franceză.

Bărbatul voinic hohoteşte. Îngenunchează lângă el şi-i prinde faţa între degetele lui groase.

— La dracu'! Tu eşti băiatu' lui Theo, aşa-i?

Tremurând în strânsoarea soldatului, el încuviinţează din cap. N-ar trebui să ştie numele tatălui său, dar va spune orice ca să-i oprească din a-l lovi iarăşi.

— Ei bine, băiete, tăticul tău nu-i aici, aşa că-i datoria noastră să-ţi dăm o lecţie ca să nu mai furi.

Paturile puştilor coboară pe coastele, braţele şi spinarea lui în ritmul râsetelor şi înjurăturilor şi fiecare impact este un alt crater de durere. După o vreme se contopesc toate în agonie albă.

Nu ştie sigur când s-au oprit ei. Cunoştinţa îi revine la trecerea altui robot de reparaţii pe lângă el. Bărbaţii au plecat, plictisiţi de jocul acela. Băiatul se simte ca o păpuşă zdrenţuită: nisipul de sub obrazul lui este negru de sânge, iar faţa îi este amorţită şi lipicioasă, o mască tumefiată. Durerea îi fulgeră printr-o coastă când încearcă să se mişte.

Are nevoie de timp să se scoale în capul oaselor; trupul lui nu doreşte decât să se ghemuiască şi să zacă.

Deschide palma dreaptă. În ea ţine ceasul bărbatului voinic, o bandă groasă de metal, argint şi pietre preţioase.

Acela este momentul pe care şi-l reaminteşte pe vecie: nu trofeul, ci faptul că a devenit mai mult decât este printr-un singur act. Simte ca şi cum s-ar fi născut.

Îl va căuta toată viaţa: pe celălalt ţărm al mării, în oraşe şi palate şi alte lumi, şi dincolo de ele. Nu-l va găsi întotdeauna. Vor fi momente când va muri moartea capturării. Iar într-o zi, într-o celulă de închisoare, el începe să citească o carte.

Băiatul devine un tânăr cu sprâncene subţiri parcă desenate cu creionul, tâmple scobite şi ochi obosiţi ca ai lui Peter Lorre. Este îmbrăcat în smoching şi o mantie tivită cu roşu, de parcă ar fi în drum spre operă. La butonieră are o floare albă, care miroase vag a vară. El este eu.

Stăm unul lângă altul într-un labirint de cristal, iluminat de un soare nevăzut, care se află mult deasupra. Frigul de aici pătrunde până în măduva oaselor şi răsuflările noastre se ridică în văzduh în vălătuci de aburi. De ambele părţi ale coridorului îngust şi şerpuit se află celule din sticlă. Lumina se filtrează prin pereţii lor şi proiectează configuraţii de curcubeie ameţitoare pe podeaua ca o oglindă netedă. În fiecare celulă se află o statuie din ceară a mea, ca tânăr, ca bătrân, cu bijuterii zoku în jurul capului. Toate celulele sunt încadrate în fier forjat, modelat în formă de flori şi păsări, şi au etichete scrise cu litere cursive de modă veche; designul îmi aminteşte de intrările metroului din Paris. Uşa celulei din spatele meu este deschisă şi dinăuntru răbufneşte un val de căldură şi simun de deşert. Pe eticheta de deasupra ei scrie ÎNCEPUTUL.

Îmi reaminteşte într-o măsură prea mare de închisoarea Dilema.

Celălalt eu zâmbeşte, trece pe lângă mine şi închide uşa îndărătul meu. Apoi indică labirintul din sticlă cu mâna care poartă mănuşă albă.

— Ei bine, spune el, aici suntem toţi.

Îl urmez pe celălalt eu pe coridoarele galeriei de cristal a sinelor mei. El fredonează în barbă în timp ce merge.

— Aici, rosteşte în cele din urmă şi indică altă celulă.

Deasupra ei scrie SFÂRŞITUL. Scoate o cheiţă de aur, o introduce în broasca de fier a uşii din sticlă şi o descuie.

— Asta este a mea. Aici ne vom simţi ceva mai confortabil. Galeria este prea ticsită. Însă de fapt acesta este şi scopul pentru care te afli aici, nu-i aşa? A sosit timpul pentru curăţenia de primăvară.

Înăuntru se află o măsuţă şi două scaune grele din mahon, dispuse faţă în faţă. El indică un scaun.

— Ia loc, te rog.

Mă aşez cu grijă şi-l privesc. Mediul nu se simte ca un virt sau un Tărâm şi, din câte îmi pot da seama, totul este solid şi real. Nu pot simţi interfaţa *Leblancului.* Simt o furnicătură inconfortabilă în gât.

— Ceva capcane care ar trebui să mă îngrijoreze? întreb eu. Iar dacă vrei să jucăm jocuri, să ştii că nu mi-am adus arma.

— Ah, nu! zice el. Niciun fel de jocuri. Niciun fel de arme. S-a terminat cu ele. În niciun caz aici. Doar adevărul. Se lasă pe spate în scaun şi zâmbeşte. Mai întâi de toate, Jean – presupun că-ţi pot spune Jean – felicitări! Eşti primul dintre noi care a ajuns aici. Este o realizare cu totul remarcabilă.

Arcuiesc o sprânceană.

— În al doilea rând, te rog să observi că nu sunt un gogol complet ca tine, ci doar un parţial, o schiţă, cu autonomie limitată. S-ar putea să nu-ţi pot răspunde la toate întrebările. Cu certitudine nu te pot ajuta la niciun fel de probleme presante pe care s-ar putea să le ai – printre care cred că se numără un tânăr cu voinţă destul de fermă cu care am discutat puţin când a intrat prima dată în nava aceasta. Era decis să exploateze absolut toate vulnerabilităţile pe care le putea găsi în sistemele noastre, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să schimb câteva

vorbe cu el.

— Da, mulţumesc foarte mult pentru asta. A fost de mare ajutor.

— Trebuia să-ţi ofer un soi de indiciu, nu? El face parte dintr-un plan de furare a bijuteriei Kaminari de la Matjek Chen? Fiindcă, în caz afirmativ, ţi-aş putea spune că-ţi iroseşti timpul. Bijuteria nu este la Chen.

— Hm! spun eu. Chiar mă întrebam în privinţa asta.

Trec în revistă memoriile pe care le-am luat de la sumanguru despre felul cum a obţinut Chen bijuteria Kaminari. Beneficiind de înţelepciunea privirii retrospective, tot episodul pare dubios.

— Zoku a renunţat mult prea uşor la bijuterie. Aproape ca şi cum chenii ar fi fost meniţi s-o găsească. Se poate vedea clar mâna zokului Marelui Joc.

— Exact.

— Dar cum ştim noi că el n-o are? mă întreb pe mine.

Îmi oferă un surâs familiar.

— Am încercat s-o fur de la el, bineînţeles. S-a dovedit a fi o cursă. O chestie virală urâtă, care ar fi nimicit tot copyclanul chen. Marele Joc nu se încurcă cu jumătăţi de măsură. Am fost aproape surprins că n-a fost un trabuc exploziv sau un costum de scafandru otrăvit. Suspină. Nimic nu se schimbă, niciodată. Am păstrat simulacrul ca pe un memento, o aducere aminte în privinţa aceea. Ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Pentru ca totul să fie civilizat, am lăsat totuşi un substituent în locul său – cu o carte de vizită, desigur.

— Asta ar fi fost util de ştiut. Vreau să spun înainte să fi petrecut câteva luni şi să fi pierdut prieteni, încercând să-ţi *fur* cartea de vizită.

El flutură dintr-o mână spre mine.

— Calmează-te, calmează-te. Nu ţi-am putut spune nimic până nu scăpai de Joséphine. Acum eşti aici şi asta-i tot ce contează.

— Prin urmare, unde-i adevărata bijuterie? Înţeleg că o are Marele Joc?

— Eh, *acum* începem să vorbim şi noi ca lumea, zice el.

— După ce mi-am încercat norocul cu Chen, am plecat după obiectul real. Da, este la Marele Joc, exceptând cazul în care ei au făcut recent ceva spectaculos de stupid. O să te scutesc de detalii. Am găsit-o. Era îndeajuns să întind mâna şi s-o iau. Atât doar că…

Priveşte în gol.

— Atât doar că… ce?

— Bijuteria Kaminari nu m-a *acceptat.* Îşi scoate mănuşile, închide ochii şi-şi masează şaua nasului. A fost frustrant. Să ţii în mâinile tale o bucată de continuum spaţio-temporal gânditor şi apoi ea…

Emite un sunet scurt şi slab, undeva între un râs şi un oftat. După aceea clatină din cap.

— Oricum nu contează. Însă Kaminari chiar au făcut-o. Ei au înţeles ce a cauzat Colapsul. O non-linearitate ascunsă chiar în mecanica cuantică, ce se manifestă atunci când stările entangled ajung destul de mari. În cazul Colapsului a fost la modul literal un colaps global al funcţiei de undă, o decoerenţă bruscă a întregului sistem într-o stare definită.

— O decoerenţă pe care am cauzat-o noi, îi atrag atenţia. Cum? Şi de ce?

— Ah, da, ai fost curios în privinţa asta, rosteşte entuziast celălalt eu. Una dintre funcţiile mele este de a-ţi furniza informaţii. Uite aici o lucrare recentă a stimatului nostru colaborator, profesorul Zhu Wei.

Scoate un vraf de hârtii din buzunar şi le pune pe masă. Titlul foii de deasupra este DEZINTEGRAREA LINEARITĂŢII ÎN DISTILAREA PE SCARĂ MARE A ENTANGLEMENTULUI PENTRU COORDONAREA SISTEMELOR MULTI-AGENT. Le ridic cu grijă.

— Nu vei dori să te interesezi prea mult despre felul cum le-am obţinut, spune parţialul. Acelaşi lucru este valabil şi pentru motiv. În tot cazul, Kaminari au utilizat aceeaşi non-linearitate în mod diferit: pentru a sparge încuietorile Planck. Pentru asta ei au format un zoku temporar uriaş, de dimensiunea Sistemului, ca în vechea poveste a tuturor ghildelor care s-au luptat laolaltă împotriva Adormitului.

Marele Joc a încercat să intervină, dar n-a izbutit decât să declanşeze nişte pirotehnii. Kaminari au plecat, Dumnezeu ştie unde, şi au lăsat în urmă o bijuterie entanglement. Ea funcţionează la fel ca toate celelalte: îi spui ce vrei şi ea cere zokului.

Oftează.

— Atât doar că nu-ţi *dă* ceea ce doreşti. Eu cred că de fapt blestemăţia calculează voliţiunea coerent extrapolată a universului. Poţi avea încredere că un zoku poate transforma în realitate un asemenea concept bizar. *Eu îţi voi da ceea ce ai dori, dacă ai fi mai înţelept, mai puternic, mai inteligent şi mai bun. Şi, să nu uit, trebuie să fie în interesul întregului univers.* Cu alte cuvinte, ceea ce ţi-ai dori dacă tu n-ai mai fi de fapt tu.

Închid ochii. Piese de puzzle îşi ocupă locul în mintea mea, realizând o formă într-o cascadă de clicuri şi nu-mi place felul cum arată.

— Aşadar ai decis să fii altcineva.

— Da. Tu.

El se ridică în picioare.

— Nu pot face asta fără să beau ceva. Avea dreptate Isaac: nu-i vorba despre substanţele chimice, ci despre memă. În plus, sper să avem câteva lucruri în cinstea cărora să bem, înainte de a termina. Whisky? Scoate dintr-un buzunar două păhărele şi un flacon turtit pentru gentlemani, le aşază pe masă şi toarnă. Există un zoku numit Societatea, destul de obsedat de chestiile astea. Membrii lui au simulat o întreagă biosferă paralelă pentru a le produce. Adulmecă unul dintre pahare. Din fericire pentru noi, sunt mai pricepuţi la distilarea whisky-ului decât la păzirea lui. Este unic, bineînţeles. Informaţie cuantică, teorema non-clonării, tot tacâmul.

Ridic păhărelul meu şi-l miros: fum, vanilie şi un iz amăgitor de vată de zahăr.

— De ce? întreb eu.

— Păi cred că-i destul de interesant că bem o substanţă ce combină arome care n-au existat niciodată pe Pământ,

care n-au nici măcar nume, pentru a căror simplă concepere ai avea nevoie de un miliard de ani de simulări cuantice la nivel atomic.

— Nu la asta mă refeream. De ce să te schimbi?

El desface braţele şi zâmbeşte, trist.

— Eram obosit. Fusesem obosit de mult timp. Obosit rău de tot. Prea multe nume, prea multe infracţiuni. Unele dintre ele au început să mă împovăreze.

— Din cauza Joséphinei, nu? Întotdeauna a fost din cauza ei.

El mă ignoră, soarbe din pahar şi închide ochii.

— Vanilie. Turbă. O urmă infimă de rozmarin. Cumva, puţin, ca o superpoziţie de ciocolată şi turbă. Ceva pentru care n-am un nume, dar îmi imaginez că aduce cu dragostea lichidă. Şi, bineînţeles, o urmă de vinovăţie. Dă paharul peste cap, suspină şi-l reumple. N-am crezut că va fi un moment atât de emoţional, dar este. Să te văd aici, finalmente. Vreau să spun că pentru mine n-a trecut decât un clipit de ochi, totuşi… Să simt din nou speranţă. Să ştiu că moartea cuiva a însemnat ceva.

— Ce ai făcut?

— Ce a însemnat dintotdeauna moartea pentru noi? Să fim prinşi. M-am prefăcut că plec iarăşi după Chen, dar îndeajuns de stângaci pentru ca el să mă captureze. Şi m-am asigurat că Joséphine va avea motive să mă elibereze, i-am dat un şablon al meu pentru a mă găsi printre miliardele de variaţiuni din Închisoare.

Plec fruntea şi-mi strâng capul între pumni.

— Ai intrat în închisoare în mod *deliberat*? Eşti *nebun? Aveai vreo idee* cum era?

El clatină din cap.

— Doar teoretic, mă tem. Asta a fost de altfel şi ideea. Sper însă că pentru tine a meritat.

Arunc cu paharul de perete. Se sparge şi lichidul chihlimbariu se scurge în jos pe suprafaţa de cristal.

— Ce vrei să spui, ticălosule? *Nimic* nu merită!

El priveşte cioburile şi clatină din cap. După o secundă, fragmentele minuscule se ridică în aer ca o micro-galaxie

de cristale şi se reasamblează în paharul din mâna mea. Doar whisky-ul s-a pierdut.

— Galeria încearcă să păstreze lucrurile aşa cum sunt, astfel încât mă tem că crizele tale de isterie vor avea prea puţin efect. Cu excepţia irosirii unei băuturi excelente. În sfârşit, cum a venit, aşa s-a dus.

Dau ochii peste cap.

— Deci tu îmi spui că ai intrat în închisoarea Dilema ca să devii *o persoană mai bună?*

— Nu, ci doar o persoană diferită. Există totuşi lucruri la care noi n-am fost niciodată prea buni. Altruismul, compasiunea, cooperarea. Sau regretul. Pun prinsoare că ţi-ai regretat greşelile din trecut şi ai încercat să compensezi pentru ele.

— Dar eu *n-am...*

— Nu contează, atâta timp cât ai încercat. Şablonul pe care i l-am dat Joséphinei n-a fost tocmai *eu.* Algoritmii evolutivi continuă să fie una dintre modalităţile cele mai bune pentru crearea de lucruri noi. Dacă tu te afli aici, dacă te-a lăsat cartea să intri, înseamnă că eşti cea mai bună aproximare a mea – din câte îmi pot da seama – pe care ar putea s-o accepte bijuteria.

Inspiră adânc.

— Mai există o ultimă misiune, Jean. Un jaf mai presus de toate jafurile. Arată-le tuturor. Fură focul zeilor chiar de sub nasul lor. O să-ţi spun cum anume. Iar apoi... *schimbă lucruri.* Sobornostul se agaţă de imortalitatea care transformă sufletele în rotiţe dinţate dintr-un mecanism. Zokul s-a pierdut în jocuri prosteşti şi Tărâmuri ce nu duc niciunde. Chen a avut întotdeauna un ţel. Noi nu trebuie să acceptăm felul cum sunt lucrurile. Noi nu trebuie să facem aceleaşi acţiuni din nou şi din nou şi din nou.

Zâmbeşte.

— Şi nu-i aşa că tu *urăşti* blestematele alea de încuietori? Cu mult timp în urmă un nemernic a transformat universul ăsta într-o închisoare. Mi-aş imagina că dintre toţi oamenii, tu ai avea o problemă în privinţa asta. Ce zici?

Mă aşez. Mă uit la el, ca şi cum m-aş uita într-o oglindă,

doar că nu-i aşa. În el arde *dorinţa* pură, foamea sălbatică a băiatului din deşert. O pot simţi şi pe faţa mea.

Îmi amintesc de *Perhonen. Ce vei face când se va termina chestia asta?* m-a întrebat nava cândva. Mă gândesc la Mieli şi la Matjek.

Pe cine păcălesc? Nu se va termina niciodată.

— Bine, rostesc eu. Mă bag.

El îşi încleştează mâinile laolaltă şi rânjeşte.

— Excelent! Haide să sărbătorim cu un păhărel!

Ciocnim.

— Pentru Prometeu! spune el.

— Cam aşa ceva, încuviinţez din cap.

Bem. El are dreptate: în whisky există un subcurent cald care pişcă gâtul şi te face să vrei să râzi. Şi o strălucire remanentă, care coboară într-o senzaţie de greutate în adâncul stomacului. Dar asta nu-i tot; odată cu informaţiile cuantice complexe care codifică gustul, în mine pătrunde şi altceva – o cheie lichidă. Apoi *Leblancul* este înapoi în mintea mea, de data asta cu autorizaţia de Prim. Pot să văd firmamentul de la baza Galeriei, cuşti de software pentru păcate din trecut.

— Aşa-i mai bine, nu? spune el.

Încuviinţez din nou din cap şi las paharul pe masă, apoi mă întind.

— Mult mai bine. Mulţumesc.

— Vrei acum s-auzi care-i planul?

Îmi surâde conspirativ.

— Nu.

Îi fac cu ochiul.

După aceea îi trag un pumn în faţă cu toată puterea.

Nu-i totuşi cine ştie ce lovitură. Ricoşează din maxilarul lui inferior şi impactul os pe os îmi vibrează dureros prin braţ. Este totuşi satisfăcător să-l văd căzând, cu ochii dându-se peste cap în orbite. Iau sticla de whisky de pe masă şi pornesc spre uşă.

El mă priveşte de jos, realmente stupefiat, şi-şi freacă falca.

— Asta pentru ce dracu’ a fost?

— Pentru multe. Noi am terminat aici. Eu am cooperat doar pentru a recăpăta *Leblancul.* Mai am de făcut o ultimă misiune, dar nu-i a ta. O voi salva pe Mieli, îmi voi achita datoriile şi apoi gata. S-a terminat cu Jean le Flambeur.

— Nu ştii ce vorbeşti. Nu eşti chiar *atât* de diferit de mine. Asta-i doar o poveste pe care ţi-ai spus-o singur. Unicul fel în care poţi scăpa de deşert este să-l transformi într-o grădină. Crede-mă.

— Să nu cred în mine însumi a fost o lecţie pe care am învăţat-o destul de bine în închisoarea Dilema.

Se ridică, încet, şi chipul îi este acum întunecat de mânie.

— Tu chiar crezi că poţi să pleci aşa – pur şi simplu? Eu am protocoale pentru scenarii ca ăsta. Nu eşti singurul le Flambeur de-acolo. În închisoare mai sunt destui.

O vibraţie trece prin sistemele *Leblancului* – este un conflict brusc cu drepturile de acces. Parţialul eu încearcă să-şi recâştige controlul navei. *Asta nu-i bine. Zokul Ganimard nu poate fi departe.*

— Întotdeauna există o ieşire, mă autocitez.

— Nu întotdeauna, replică el cu un zâmbet trist.

Rânjesc şi ridic cheiţa de aur pe care i-am furat-o când mi-am spart paharul.

— *Touché!* spun eu. La revedere!

— Aşteaptă!

Îi trântesc uşa din sticlă în nas şi răsucesc cheia. Face un clic mic, final, în încuietoare. Sticla se acoperă cu chiciură şi celălalt eu devine o statuie, cu palmele apăsate pe uşă, cu gura deschisă pentru a rosti cuvinte pe care nu mai vreau să le aud.

Stau în Galerie şi privesc şirurile nesfârşite de statui îngheţate. Mă gândesc la celălalt eu – nu la parţial, ci la Primul care a murit ca să devină eu. Ce putuse fi atât de rău, încât să fi decis să devină altcineva?

Aici suntem toţi.

Aş putea afla. Tot ce am fost vreodată, tot ce am crezut

că ar merita să fie salvat, alături de sine şi identităţi se află aici, puse în cutii ca nişte scrisori vechi pe care nu te poţi hotărî să le arunci.

Închid ochii. *El a avut dreptate într-o privinţă. Este timpul pentru o curăţenie de primăvară.*

Întind mâinile şi mintea spre *Leblanc* şi închid Galeria în jurul meu. O ţin în poală. Lumina soarelui îmi scaldă din nou chipul. Lumea se leagănă lin. Se aud ţipete de păsări şi sunetul blând, necontenit al mării.

— Ce citiţi, Monsieur d'Andrezy? întreabă un glas de femeie.

Clipesc din ochi, îmi scot ochelarii de soare şi mă uit spre domnişoara Nellie Underdown, care mă priveşte cu ochii ei mari şi negri de sub o umbreluţă albă şi zâmbeşte.

— Păreţi atât de teribil de absorbit de ea, încât aş dori s-o citesc după dumneavoastră. Ştiţi, te plictiseşti într-un voiaj atât de lung!

— Ah, nu-i mare lucru. Mă ridic şi fac o plecăciune uşoară. Doar o culegere de povestiri detectiviste destul de puerile. De fapt n-am putut s-o termin şi, cu toată sinceritatea, nu v-o pot recomanda. Dar dacă doriţi companie, sunt, desigur, la dispoziţia dumneavoastră. Îi ofer braţul. Ce-aţi spune despre o plimbare spre punţile superioare?

Ea surâde sfios şi-şi strecoară braţul micuţ pe sub al meu. Mai târziu, stând la prova vaporului, o fac să scoată un ţipăt scurt, când arunc cartea departe în mare. Paginile ei flutură aidoma aripilor când zboară, apoi se pierde în spuma siajului lui *Provence.*

15. MIELI ŞI PROMETEU

Hoţul o priveşte pe Mieli. Pare mai tânăr decât îşi aminteşte ea; părul îi este mai des, şi negru ca smoala, sprâncenele îi par desenate cu cărbune. Însă ochii şi surâsul arogant sunt la fel.

— Draga mea prietenă, rosteşte el, eu sunt Jean le Flambeur. Eu fur lucruri. Poate că nu mă mai ţii minte. Am lipsit mult timp.

— Jean? întreabă ea fără să vrea.

Inima îi bubuie. *Dacă el a scăpat, atunci poate că a scăpat şi* Perhonen. Îşi muşcă buza. Este prea devreme ca să cedeze înaintea unor false speranţe. Arsura trădării Zindei îi este prea proaspătă în minte ca să mai aibă încredere în univers.

Hoţul ridică sprâncenele.

— Mă tem că sunt în dezavantaj!

Bineînţeles. Este doar un parţial, nu un gogol complet, ci doar un arbore conversaţional cu câteva stări neurale pentru culoare. Mieli îşi strânge în jurul corpului toga abia faberată şi se simte brusc stânjenită. Barbicane o priveşte gânditor. Ei se află într-o încăpere cenuşie, lipsită de trăsături distinctive, în Tărâmul Invizibil al Marelui Joc, iar Bătrânul pare la fel de nelalocul lui ca şi ea.

Parcă numai hoţul ar fi de-al casei, în costumul lui alb, minimalist, lăsat pe spate în scaunul metalic.

— Nu contează, spune ea. Continuă.

— Recunosc deschis că am multe de recuperat, mai ales când este vorba despre cunoaşterea unor lady fermecătoare. Vina îmi aparţine numai mie. Se apleacă spre Mieli. Pentru a fi *foarte* clar întregului Sistem, voi anunţa ce voi face. O revenire *en fanfare,* dacă vrei, aşa cum le-am spus deja colegilor tăi. Orice amplificare a semnalului va fi apreciată, fiindcă nu vreau să-l rateze nimeni!

Se uită la ceasul mare din argint de pe încheietura sa şi-l bate uşor cu degetul arătător.

— În aproximativ cincizeci şi şase de minute, timp

standard, voi fura toate informaţiile cuantice stocate în inelul F al acestei planete.

Mieli se uită la Barbicane.

— Ce vrea să spună?

— O întrebare excelentă! spune hoţul-parţial. Dacă doreşti un răspuns complet, va trebui să-ţi întrebi prietenii din zokul Gringotts. Dar, ca să-ţi rezum eu, niciun membru zoku care se respectă nu vrea să-şi poarte cu el *toate* bijuteriile zoku, tot timpul – este destul de inconvenabil fără Genţi de Valori. Iar în caz de războaie, accidente şi altele asemănătoare, doreşti să-ţi păstrezi cel puţin o parte a sinelui tău cuantic depozitat într-un loc sigur, astfel ca în cazul vizitei Doamnei cu Coasa, să nu fii nevoit să reîncepi ca echivalent cuantic al unui kobold de nivelul unu.

Oftează.

Mieli se încruntă. *Nu pare a fi el însuşi. Aici există un scop ascuns.* Totuşi hoţul pe care-l cunoaşte ea nu este decât capitolul cel mai recent din lunga lui viaţă, iar Jean le Flambeur din timpurile trecute era bine cunoscut pentru anunţurile flamboaiante ale viitoarelor delicte.

— Se pare că un trend foarte la modă în ziua de azi în depozitarea bijuteriilor în bănci este ca tehnologia suficient de avansată să nu poată fi deosebită de natură. Aşa că dacă doreşti stocare pe termen realmente lung, procedezi astfel încât memoriile tale cuantice să semene cu nişte obiecte naturale. Inelele sunt un candidat excelent. Introdu nişte impurităţi de rubidiu în corpurile de gheaţă de acolo, cuplează-le la magnetosfera lui Saturn şi ai obţinut un decor natural pentru stocarea informaţiilor cuantice. Vid extrem, temperaturi reci – puţin cam retro, dar cu durată mult mai lungă decât a componentelor sintobiotice calde şi umede pe care le utilizează routerele. Inelul F conţine câţiva petaqubiţi de date zoku, majoritatea fiind, din câte am înţeles, asociate cu zokurile infrastructurii lui Supra City.

Hoţul o priveşte pe Mieli dinapoia vârfurilor degetelor de la cele două mâini, unite laolaltă.

— Eu le voi lua pe toate. Îşi priveşte iarăşi ceasul. Peste

cincizeci şi şase de minute! Văd că ne aflăm într-un Tărâm de timp-rapid. Foarte inteligent. Se uită în jur. De aceea este atât de prozaic decorul? Sau este pur şi simplu tradiţional? Unul dintre voi este poliţistul rău? Se apleacă din nou spre Mieli. Tu oare? Eşti prea frumoasă ca să fii poliţistul rău.

Mieli mijeşte ochii.

— N-ai nici cea mai mică idee, spune ea.

— Hopa! Acum m-ai făcut curios! Cel puţin sună ca şi cum am avea timp să ne cunoaştem. Şi, sigur că da, gândeşte-te cât poţi de atentă. Nu-ţi va fi de folos.

— De ce faci asta? întreabă Mieli.

— De ce înţeapă un scorpion? Este în natura mea. Îşi ţuguie buzele. Dar, da, ştiu, *proprietatea*! Ce prozaic, Jean! Îi face cu ochiul lui Mieli. Ca să fiu complet cinstit, toată chestia asta este un spectacol de adio. Am decis să mă retrag după acest ultim act, iar micuţa voastră planetă mi-a atras atenţia – la urma urmelor, Saturn este zeul senectuţii. Şi *Jean le Flambeur, regele lui Saturn* sună frumuşel, nu crezi?

Mieli se întoarce spre Barbicane.

— Ce faci… ce facem în privinţa asta?

Se uită la parţial. El îi zâmbeşte impasibil şi-i aruncă o privire lascivă care nu-i place deloc.

— Înţeleg că nu poate să tragă cu urechea?

— Nu, aici suntem într-o sandbox – nu iese nimic.

Barbicane se joacă cu firele roşii şi aspre ale favoriţilor săi, împletindu-le cu degeţelele aurii ale braţului manipulator.

— Draga mea, problema n-o reprezintă atât natura delictului său, cât anumite informaţii despre care credem că le-ar deţine. Acesta este motivul pentru care suntem implicaţi. Te rog, continuă, prietenul meu infam.

— Mulţumesc, spune hoţul. Sunteţi mult mai politicoşi decât majoritatea celor cu care am discutat. Apropo, sandbox a voastră nu-i nici pe departe sigură. Mă rog, poate dacă eşti un copilaş de trei ani…

— Te rog, spune Barbicane exasperat.

— Atrăgeam doar atenţia asupra unor lucruri evidente! Şi pentru că am amintit de evidenţă, ştiu la ce vă gândiţi. Voi sunteţi zoku – minţi cuantice distribuite, cu miliarde de membri! Ce vă poate opri să formaţi o zoku dedicată care să-l prindă pe Jean le Flambeur, zurbagiul şi poznaşul acela, şi să direcţionaţi pur şi simplu suficienţi detectivi cu bijuterii spre problemă până mă prindeţi?

Hoţul îşi inspectează unghiile.

— Ţie cum ţi-a mers ultima dată, Barbicane?

Mieli inspiră adânc. Cumva ţelul care radiază din bijuteria Marelui Joc şi o undă a vechii ei iritări faţă de hoţ îi limpezesc mintea. *Poate că asta-i o oportunitate,* gândeşte ea. *Dacă ofer informaţii utile pentru Marele Joc, mă pot apropia din nou de bijuteria Kaminari.*

Dar asta ar însemna să-l trădeze pe hoţ.

Gândul îi strânge măruntaiele într-o gheară. *Noi am avut contradicţii, dar am luptat umăr la umăr. Locul ăsta merită toate mizeriile pe care le-ar putea face el. De fapt, o fi chiar el, sau altă copie din închisoarea Dilema?*

Sau... el continuă să lucreze pentru pellegrină? Probabil că doreşte bijuteria Kaminari. El ştie că ei o au. Aşadar asta este o distragere. Nu pot dezvălui nimic care să nu compromită adevărata ţintă. S-ar putea chiar să-l ajute.

Cum i-aş putea trimite un mesaj?

Se uită la parţialul care răpăie cu degetele pe tăblia mesei într-un ritm enervant de neregulat.

— Pari gânditoare, domnişoară, spune Barbicane. Nu mai trebuie să spun că va fi foarte apreciat orice poţi împărtăşi zokului despre experienţa ta cu tânărul le Flambeur.

Expresia Bătrânului zoku este încruntată. A dispărut gentlemanul jovial şi a rămas doar ceva mai dur, mai vechi şi mai rece.

El coboară glasul.

— Să ne purtăm ca nişte adulţi. Mieli, noi îţi cunoaştem trecutul. Ţi-am oferit o oportunitate să iei totul de la început. Sinele tău cuantic este tot ce contează pentru noi.

Dacă simţi vreo loialitate deplasată faţă de le Flambeur, îţi sugerez s-o abandonezi rapid. Deja ţi-ai format aici propriul zoku. Aici sunt oameni care ţin la tine. Vrei ca el să distrugă toate astea?

Barbicane se ridică din scaun şi pluteşte până lângă hoţul-parţial. Îl priveşte curios, cu răbdare infinită, necaracteristică pentru el.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre le Flambeur. Poate crezi că-l cunoşti, dar nu-i deloc aşa. El te va fermeca. Va purta orice chip este necesar pentru a obţine ce-şi doreşte. Eu l-am cunoscut, pe când eram tânăr şi naiv, şi mi-a făcut exact asta. Dar când soseşte clipa cuvenită, nu eşti pentru el decât altă unealtă, pe care s-o utilizeze şi apoi s-o arunce după ce i-ai slujit scopul. Când a dispărut, am crezut că păcatele îl ajunseseră din urmă sau că îşi abandonase în sfârşit meseria. A reapărut acum câteva zile. A venit deghizat la vechiul meu zoku primar, Gun Clubul, pentru a fura o navă veche de-a lui. Construirea ei a fost una dintre nebuniile tinereţii pe care o regret. În cursul evadării, a omorât o membră mai tânără a Gun Clubului pe nume Chekhova, nu mult mai vârstnică decât tine. A fost o moarte-reală: toate bijuteriile i-au fost distruse odată cu mintea. Ea i s-a pus în cale. Se apleacă şi mai mult spre parţial. Nu cred că mă poţi auzi, le Flambeur, spune el, dar dacă poţi, să ştii că n-o să scapi cu *asta.*

Îşi lipeşte arma de capul parţialului. Urmează o bubuitură şi un flash alb, apoi bufnetul surd şi umed al căderii cărnii simulate.

Barbicane inspiră adânc.

— Scuză-mă, rosteşte el. Acum mă simt ceva mai bine. Întinde braţul manipulator spre Mieli. Să mergem acum şi să vorbim cu restul zokului?

Cincizeci şi şase de minute înseamnă un timp lung în Tărâmul Invizibil. Mieli se aşteptase la ceva de felul virturilor bătăliilor spaţiale ale Sobornostului, conştientizarea senzorială directă a unor sisteme vaste şi complexe, un distribuitor de coordonare şi control. În loc de

aşa ceva, seamănă doar cu o vastă tablă de joc, pe care joci cu gândurile: un spaţiu negru nesfârşit, în care mărgelele colorate unite prin corzi argintii formează un labirint de fire. Ea poate să transfocheze pe oricare dintre ele printr-un simplu gând, să primească un qupt al celui mai recent gând din lanţ, să contribuie cu propriile ei idei, direcţionate de algoritmi cuantici de coordonare spre locul unde ele contează cel mai mult. Simte ca şi cum ar fi în interiorul unui cântec vast.

Alege un fir la întâmplare.

...Scop. Lenormand din zokul Ganimard, dedicat memei infracţiunii în contextul postuman. **Care este de fapt scopul lui? Nu cred că acesta este adevăratul le Flambeur, ci o lucrare de artă conceptuală creată de un zoku încă neidentificat...**

...Artă conceptuală: agenţii noştri de pe Marte au indicat că le Flambeur, alias Paul Sernine, are un trecut de artă conceptuală...

Mieli se simte pierdută în torentul de gânduri şi cere gogolilor şi metacortexului ei să-l condenseze cât mai mult. Tărâmul îi permite să privească după voie întreaga istorie a plasei de gânduri a zokului, iar firele curente sunt subţiri şi destrămate prin comparaţie cu tapiseriile vaste şi strălucitoare ale trecutului.

Revine cu atenţia la firul pe care-l urmărise. *Trebuie să contribui cu ceva. Barbicane mă priveşte.* Caută o conexiune şi azvârle în mix primul gând care-i trece prin cap. Alte minţi îl prind imediat şi-l devoră.

...Paul Sernine: în cazul lui, lucrarea de artă conceptuală a fost creată pentru a tăinui informaţii cuantice stocate...

Simte o furnicătură plăcută din partea bijuteriei Marele Joc: contribuţia are succes şi este răsplătită cu un minimum de entanglement.

...Informaţii cuantice stocate: ar fi fost perfect logic, el ar fi găsit fascinant proiectul Inelul F al lui Gringotts...

...Inelul F: Tehnologie schroederiană care are drept

ţel ca un mecanism de stocare pe termen lung să nu poată fi deosebit de natură. Posibile conexiuni cu zokurile spam Paradoxul Fermi…

Firul se ramifică în speculaţii despre natura Paradoxului Fermi şi legătura dintre absenţa oricărei vieţi extraterestre vizibile şi intenţiile hoţului. Mieli se întoarce în lungul mărgelelor-gânduri şi alege una care oferă mai multe informaţii despre inel în sine.

…Inelul F: care sunt mecanismele fizice probabile pentru derularea reală a furtului? Inelul are puţin hardware distribuit. Mecanismele de recuperare primare se află pe Pandora şi Prometeu…

…Prometeu, quptează instinctiv Mieli. **Hoţul focului. Prometeu înseamnă ceva pentru el.** *A fi Prometeu, ceva de felul ăsta.*

…Prometeu. O conexiune tematică, o trăsătură comună a delictelor le Flambeur. Satisfacţia limpede şi răcoroasă a primirii de mai mult entanglement, ca un juice de fructe într-o zi fierbinte.

…Puneţi un agent acolo. Pe cineva care-l cunoaşte. Eu. Încearcă să-şi ţeasă voliţiunea cu a zokului, o împinge cu toată puterea entanglementului ei nou-găsit. *Trebuie cel puţin să încerc să-i trimit un mesaj. Şi să aflu despre* Perhonen. Un fulger de mânie apare când se gândeşte la ultimele secunde în navă, sfidându-i pe hoţ şi pe pellegrină deopotrivă. *Ei sunt la fel. Barbicane a avut dreptate. Ei vor face orice este necesar pentru a obţine ceea ce doresc. Dar eu trebuie să aflu ce s-a-ntâmplat.*

Un flash soseşte direct de la bijuteria ei zoku. Dorinţa nestăpânită de a fi pe Prometeu, cât mai repede.

Bijuteria o trage, umplându-i mintea cu nevoia de a-şi aloca resursele pentru a sluji cât mai bine zokul. Ea i se împotriveşte cu metacortexul, încearcă să se întindă spre jocul mărgelelor, să găsească cel puţin un indiciu despre bijuteria Kaminari. Percepându-i voinţa, zokul îi expediază un fragment de fir.

Ar trebui să-l reconsiderăm?

Ca să-l expunem voliţiunii unui individ? Niciodată.

Iar resursele necesare accesării sale ar fi prohibitive, mai ales în cazul invaziei.

Resurse: este necesară o modalitate mai bună de transfer a informaţiei între membrane. Zokul Siniştrii a cules particule de materie întunecată împletite cuantic cu membrana Planck, necesare pentru comunicarea superdensă inter-membrane. Operaţiunea iniţială de stocare a bijuteriilor a epuizat deocamdată toate resursele, dar o nouă colectare a fost iniţiată la…

Un qupt personal soseşte direct de la Barbicane şi ea se retrage iute. Firul retezat îi împrăştie gânduri aleatorii prin minte, ca un elastic, izbind-o dureros. *O perdea contorsionată de lumină, imposibil de departe şi în acelaşi timp în imediata apropiere.*

Mieli? Două cuvinte, te rog, spune bătrânul Marelui Joc.

Barbicane surâde spre Mieli şi gura lui este o linie de ceară.

— Am observat ce făceai, draga mea, spune el. Mă văd nevoit să-ţi reamintesc că o decizie cu privire la bijuteria Kaminari a fost deja luată, iar voliţiunea zoku nu va permite să fie utilizată. Vei vedea ce vreau să spun, dacă încerci să urmezi mai departe linia aceasta de gândire.

— Dar… începe Mieli să protesteze.

Barbicane îşi ridică braţul manipulator.

— Mai suportă-mă, draga mea. Nu terminasem. Poate că nu mă iei în serios. Poate că râzi faţă de corpul pe care-l port, faţă de Cercurile pe care le aleg. O fac pentru că celebrez ceea ce am pierdut. Dintre toţi oamenii, tu ai fi cea mai în măsură să înţelegi. Am fost soldat în Războiul Fedorovist. Credeam că-mi apăram semenii, luptând pentru camarazii mei. Apoi a sosit Colapsul. Totul a fost distrus. Haos. Un inamic împotriva căruia nu puteam lupta. Totul din cauza unui mărunt efect cuantic pe care nu l-am putut anticipa. Pentru că am creat ceva mai mare ca noi. Mieli, cred că tu ştii ce simţi când lumea pe care o iubeşti se

cutremură pe neaşteptate şi se preschimbă în ceva complet străin, în ceva ce n-ai cunoscut niciodată, deloc. Dintre toţi oamenii, tu ai dori ca asta să nu se mai întâmple nimănui. De aici provine dragostea mea pentru arme. Armele sunt predictibile. Armele au sens. Cu o armă canalizezi distrugerea. O aţinteşti. O faci să funcţioneze. Sau o utilizezi ca pe o ameninţare, ca să menţii echilibrul. Cu obiecte ca bijuteria Kaminari nu poţi face asta. Iar a gândi altfel înseamnă nebunie. Le Flambeur este la fel. Când eram mai tânăr, am crezut că el poate fi aţintit şi controlat. L-am utilizat ca să atacăm o uzină de exploatare solară. Operaţiunea a reuşit… dar el a folosit uzina în propriile lui scopuri. Acum planul lui a adus Sobornostul la noi. Obiectivul Marelui Joc este de a înlătura elementele de haos. În prezent, le Flambeur este unul dintre ele, la fel ca bijuteria. Înţelegi?

Încet, Mieli aprobă din cap.

Barbicane zâmbeşte.

— Capital! În cazul acesta, draga mea, amândoi avem treburi de făcut!

Prometeu.

Inelele sunt o mare de oglinzi înclinate, lame scânteietoare de brice despărţite de interstiţii întunecate. Saturn în sine este un vast răsărit de soare care umple cerul. Spirala argintie a unei aurore boreale sclipeşte în preajma polului său sud. Firele. Întreţesute ale Benzilor din Supra City şi formele hexagonale mai mari alb-albastre ale Plăcilor sunt ca o mască de arlechin pe chipul planetei gigante.

Mieli se agaţă de suprafaţa lui Prometeu. Geamănul satelitului, Pandora, este o formă noduroasă în depărtare, aproape nemişcată, sincronizată cu orbita fratelui ei, partenerul de păstorire a inelului exterior al lui Saturn.

Dedesubtul ei Prometeu în sine este viu în mod subtil. La suprafaţă pare pur şi simplu un planetoid mort, alungit, cu cratere mari şi abia suficientă gravitaţie ca s-o ţină lipită de el. Dar în spimescop, Mieli poate vedea interfeţele ascunse

cu picotehnologia înglobată în atomii satelitului, concepută pentru a dura eoni. Când Supra City nu va mai exista, Saturn va supravieţui – iar moştenirea zoku va fi tăinuită în interiorul său, aşteptând un arheolog inimaginabil care s-o descopere în viitorul îndepărtat.

Nu doar satelitul clocoteşte de activitate ascunsă. Spaţiul cosmic din jurul lui Prometeu este plin de nave cu meta-învelişuri, care aparţin Marelui Joc şi zokului Ganimard. Deşi Mieli nu vrea s-o recunoască, există ceva satisfăcător în felul cum zokul îi îndeplineşte în timpul unei operaţii până şi dorinţele inconştiente. Ea este masiv înarmată cu o reţea de arme cuantice şi o copie destul de mulţumitoare a unui tun multifuncţional Sobornost.

Mai sunt cinci minute până la termenul-limită anunţat de hoţ. Chiar şi fără propriile ei extensii sau spimescop, ea poate vedea acum mai detaliat inelul F: un şirag răsucitor, împletit de gheaţă şi praf.

Aşteptarea a fost îndelungată; Mieli a petrecut mare parte în timp-rapid, angajată în planificare cooperantă cu Lenormand din zokul Ganimard, mapând spaţiul posibilelor traiectorii ce s-ar putea intersecta cu inelul F. Marele Joc este de acord că pentru a recupera realmente orice informaţie cuantică din atomii de rubidin risipiţi printre obiectele îngheţate ale inelului, hoţul va avea nevoie de acces la hardware-ul de pe Pandora şi Prometeu. Zokul Gringotts ţese straturi suplimentare de criptografie în jurul sistemelor de recuperare a datelor. Supravegherea întregii circumferinţe a inelului este dificilă, totuşi nu imposibilă. Cu resursele pe care le-a desfăşurat zoku, orice tentativă de jaf pare o nebunie.

Aşteptând. Mereu aşteptând. Mieli îşi îngăduie să se întrebe ce face Zinda, şi o regretă imediat; până şi un gând trecător despre fata zoku face ca rana din pieptul ei să sângereze negru şi amar. Aproape că-i cere metacortexului să înăbuşe sentimentul, dar decide să n-o facă. Trebuie să rămână alertă, acum mai mult ca oricând. Va păşi pe muchie de cuţit: trebuie să pară că acţionează în interesul zokului, să se asigure că hoţul nu va fi capturat şi, dacă va

fi posibil, să-i expedieze un mesaj. *Lua-te-ar naiba, Jean! Ce faci?*

Trei minute. Prometeu se apropie de inelul F. Câmpul său gravitaţional trimite un talaz prin ţesătura albă de gheaţă, făcând-o să se răsucească şi să danseze. După un moment soseşte Pandora, imediat în urma geamănului ei, adăugându-şi propria unduire lină la mişcarea inelului.

Un minut.

Poate că este un truc. Poate că adevăratul delict se întâmplă altundeva.

În inelul F apare brusc o vibraţie care nu se datorează nici Pandorei, nici lui Prometeu. Sistemele lui Mieli, legate de Marele Joc, găsesc soluţii la problema inversă, caută surse gravitaţionale ce ar putea explica anomalia. *Nu poate fi adevărat.* Câteva mase uriaşe se apropie rapid. Mai precis, şapte.

Gubernii. *Nu acum, nu încă. El lucrează cu ele. Asta n-a fost decât o distragere.*

Spimescopul se albeşte de discuţii zoku. Unduirea din inele creşte la nivelul unei tăieturi. Pentru o clipă sistemele lui Mieli înregistrează ceva imposibil deplasat spre albastru.

Apoi un cuţit vast spintecă inelele lui Saturn.

Este o perturbare de forma unei prisme triunghiulare, care înaintează ca un plug prin benzile argintii ale inelelor F, D, C şi B, lăsând în urmă o tăietură deformată, cu margini franjurate, trăgând în urma sa corpuri îngheţate. Apoi un singur flash de lumină pe suprafaţa lui Saturn.

Sobornostul tocmai a lovit o Placă cu o armă cinetică, gândeşte ea. *Nu contează. Este pur şi simplu alt boss de nivel, aşa cum a spus Zinda. Întregul Supra City se va alătura zokului război.* Poate simţi deja un fir nou în sinele ei cuantic, care o smuceşte de voinţă, şi se pregăteşte să curgă în fluxul răcoros al voliţiunii zoku, anticipând pârjolul bătăliei.

O discontinuitate. Flash-ul unei plase scânteietoare, suprapus pe faţa lui Saturn. Apoi, pe neaşteptate, pustietate.

Are nevoie de un moment ca să-şi dea seama că toate bijuteriile zoku îi sunt moarte, lipsite de entanglement. Libertatea bruscă şi completă din mintea ei seamănă cu prăbuşirea, în pielea goală, de la mare înălţime, spre abisul lui Saturn. O teroare imensă suie prin Mieli. *Aşa a simţit Zinda? Şi totuşi a făcut-o pentru mine?*

Spimescopul se umple cu zgomotul de fond al conversaţiilor non-qupt. Toate legăturile-qupt sunt întrerupte. Toate stările împletite cuantic din bijuteriile zoku au intrat în decoerenţă. Toate zokurile – Marele Joc, Ganimard, Notch şi Evangelion deopotrivă – sunt în totală debandadă, fiindcă perfecta lor ordine cuantică se dizolvă în haos, ca gheaţa care se topeşte.

Şi Sobornostul soseşte.

Ce au făcut?

Nova propriei ei furii o surprinde. Declanşează jeturile costumului şi se desprinde de Prometeu. Raioanele şi nanomisilele vor sosi în curând. Ea lansează puncte cuantice autonome, care se dispun în jur într-o sferă defensivă. Ceva aruncă un meta-înveliş lângă ea şi le declanşează aproape imediat.

O navă. În timp-rapid, Mieli vede un flash scurt al formei sale, o picătură alungită, albastră, de cerebromaterie, ca petala unei flori. Trage cu tunul în ea.

Câmpul electromagnetic al nou-venitului o prinde, puternic. Acceleraţia de 20 *g* o scutură ca pe o frunză într-un uragan. Într-o clipită Prometeu devine o gămălie de ac. *Ce face?* În ciuda tensiunii cauzate de acceleraţie, Mieli încearcă să scaneze nava, să ţintească ceva ce poate distruge cu minuscula încărcătură de antimaterie a tunului ei. O trage spre ea.

Stai. Stai. Încearcă să-şi ţină arma fixă. Câmpul electromagnetic o trage tot mai aproape. Gogolii ei încep să desluşească acum structura navei, un hibrid ciudat zoku-Sobornost, picotehnologie de vârf şi o micro-singularitate undeva în interior. *Asta ar trebui măcar să provoace suferinţă.* Se pregăteşte să lanseze grăuntele de antimaterie, ocheşte ca să-l îngroape în miezul navei. În

cazul în care câmpul de restricţionare a radiaţiei Hawking se va dezagrega, va muri şi ea, dar focul din mintea lui Mieli vrea să ardă ceva.

Cu o secundă înainte să apese pe trăgaci, soseşte un qupt. **Salut, Mieli. Situaţia asta are ceva familiar. Atât doar că acum tu eşti cea din închisoare.**

Ea ezită o clipă. Câmpul electromagnetic o trage înăuntru şi învelişul negru ca miezul de noapte al navei o înghite.

16. HOŢUL ŞI MIELI

Mieli apare în cabina de pilotaj a *Leblancului* exact ca în memoriile mele cele mai dragi: cu o expresie de furie pe chip.

— *Tu!* şuieră ea.

Este aşa cum mi-o amintesc din *Perhonen,* o femeie robustă în togă neagră, având ca singură podoabă un lănţişor cu nestemate în jurul gleznei, un cadou de la o iubită oortiană. Valul brusc de familiaritate aproape că mă împinge s-o îmbrăţişez. Păstrez totuşi distanţa; deşi suntem într-un Tărâm aflat sub controlul meu şi am fost îndeajuns de prudent ca să-i şterg armele când am quptat-o în spaţiul virtual din interiorul acestei nave, Mieli continuă să rămână una dintre persoanele cele mai periculoase pe care le cunosc.

Rânjesc larg.

— Eu. Bun venit la bordul lui *Leblanc.* Aşa cum probabil ai dedus de acum, n-am venit aici ca să fur inelul lui Saturn. Am venit aici ca să te fur *pe tine.* Am o mică bijuterie Marele Joc şi am izbutit să infiltrez nişte idei în voliţiunea zoku, ca să mă asigur că vei fi într-un loc unde te-aş putea găsi. Dacă ai urmat idei din partea cuiva pe nume Lenormand, eu eram el. Aveam pregătită o bombă-strangelet, ca s-o detonez ca distragere pe Pandora, dar, mulţumită invaziei incredibil de bine sincronizate a Sobornostului, n-a trebuit s-o utilizez. Ia spune, cum te simţi să fii liberă?

Mâinile ei se încleştează şi se descleştează. După aceea se mişcă mai iute decât pot reacţiona. O lamă cu filigran de argint i se materializează pâlpâind în mână, apoi vârful ei se află la câţiva centimetri de globul meu ocular; cu cealaltă mână mă ţine deja ferm de beregată. *Bineînţeles. Extensii zoku. Adaptare la Tărâmuri. Ce prostie din partea mea să ignor asta.*

— Stai aşa! icnesc.

— Ce te face să crezi că aş dori să aud ce ai de spus? Du-

mă înapoi! Imediat! Am de luptat într-un război.

Merge mai bine decât crezusem. Cel puţin mi-am păstrat limba.

— Ce ţi-au spus ei? Că vei fi liberă să pleci oricând? Să ştii că te-au minţit în privinţa asta. A trebuit să te ajut. Unicul mod de a proceda a fost să sparg întregul sistem, să-ţi restitui liberul-arbitru. Ochii mei se dilată. Sau... să nu-mi spui că lucrezi tot pentru pellegrină! La *asta* chiar că nu m-am gândit. Apropo, ce s-a-ntâmplat cu copia din capul tău?

Ea mă îmbrânceşte pe podea. Mă scol încet în capul oaselor, masându-mi gâtul.

— Ea nu mai este! şuieră Mieli. Aşa cum nu va mai fi în curând întregul Supra City. Pentru numele Omului Întunecat, ce ai făcut sistemului de voliţiune?

Surâd trist.

— Zokul Siniştrii şi Marele Joc ştiau despre asta de ceva vreme, dar s-au străduit din răsputeri să păstreze secretul. El este motivul pentru care au distrus Marte. O să-ţi ofer fiţuicile: Colapsul a fost cauzat de dezintegrarea mecanicii cuantice. S-a dovedit că există o limită pentru mărimea stărilor cuantice entangled; dacă creezi ceva mai mare, lucrurile o iau chiar mai razna ca de obicei. O vreme sistemul bijuteriilor cuantice zoku s-a apropiat foarte mult de limita aceea, aşa că eu i-am dat doar un brânci uşor. Poate că ai observat că recent s-a manifestat o creştere a numărului de zokuri spam. Eu le-am generat algoritmic, cu minţi gogol derivate din Sobornost. Este uimitor ce poţi face dacă priveşti dincolo de deosebirile ideologice şi combini tehnologiile în moduri creative.

Mă ridic în picioare, clătinându-mă. Mieli stă cu spatele la mine, încleştând şi descleştând întruna degetele unei mâini, şi rotind cuţitul Tărâmului în mâna cealaltă.

— După cum spuneam, n-am anticipat invazia. Să ştii însă că va fi în regulă – zokurile au mai avut de-a face cu Sobornostul în trecut, iar asta nu-i decât o mişcare de putere în războiul civil; cu siguranţă, Joséphine este disperată pentru că planul ei cu bijuteria n-a mers aşa cum dorise. Când sunt cu spatele la perete, zokurile dau

întotdeauna tot ce au mai bun din ele. Şi oricum ce-ţi pasă ţie? Ai devenit băştinaşă? Să nu-mi spui că „da”. Eu voiam să te duc acasă. Au făcut o treabă prea bună cu tine, să ştii. Acum ne-ndreptăm spre Oort, deoarece crezusem că asta vrei. *Perhonen* spunea că-i duci dorul.

Vocea mi se frânge.

— Să taci, Jean. Să nu *îndrăzneşti* să mai rosteşti numele navei mele, zice ea cu glas subţire, fără să se întoarcă. Şi să ştii că nu-i vorba despre o forţă expediţionară dintr-un război civil, idiotule! Este *întregul Sobornost.* Este Ultradezertorul tău, care-i controlează pe toţi. Vine după bijuteria Kaminari. Iar tu tocmai le-ai prezentat trofeul pe tavă.

Mă simt găunos şi fragil, ca şi cum aş fi făcut din sticlă. Undeva îl pot auzi pe celălalt sine al meu din Galerie, râzând. *Noi nu suntem chiar atât de diferiţi.*

Mieli se întoarce şi mă priveşte.

— De ce n-ai putut muri odată cu *ea,* ticălosule?

Simt cum mi se învârte capul. *Ultradezertorul.* Mă întrebam care era planul de rezervă al Joséphinei. Îmi amintesc cum l-am privit în celula din sticlă din închisoarea Dilema. *Chestia care nu cooperează niciodată şi scapă basma curată.* O anomalie făurită în creuzetul nesfârşitelor iteraţii din Dilema, ceva la care Arhonii nu s-au aşteptat niciodată, nu atât gogol, cât mai degrabă algoritm viral. S-a prefăcut faţă de mine şi eu l-am crezut. Într-o gubernie ar trece prin minţile Sobornost ca secera prin spice. *Şi el vrea bijuteria Kaminari?*

Greşeala mea este atât de profundă, încât nici măcar nu pot distinge fundul.

Sobornostul va nimici Supra City. Eu le-am răpit unicul avantaj. Îmi amintesc Sirrul, albastru şi auriu, proaspăt renăscut pe Placa Irem. Îmi amintesc cum am sărutat mâinile surorilor, care miroseau a henna şi parfum. *Le-am trădat, din nou. Mi-am călcat făgăduiala.*

Oare distrug tot ce ating?

— Nu, asta nu-i greşeala mea, el trebuie să fi făcut ceva,

să-mi fi implantat o idee despre limita Wei.

Ştiu că-i un nonsens, dar cuvintele se revarsă şi nu le pot opri.

— A plănuit totul încă de când ne-am întâlnit în Închisoare, i-am putut citi în ochi ca într-o oglindă-gând, ştiam că va-ncerca să te elibereze.

Cuvintele ricoşează şi mi se fac cioburi în minte, şi pentru prima dată în viaţă ştiu cum este să doreşti tăcerea şi bezna pe care le aduce doar moartea-reală.

Ea mă pălmuieşte. Deşi suntem în Tărâm, lovitura mă usturǎ. Pentru a rămâne în picioare, mă reazem de orga de comenzi a navei. Cuţitul îi luceşte în mâna cealaltă ca o promisiune.

— Ăsta-i un cuţit din Tărâm, îi şoptesc. Va funcţiona chiar şi aici. Mă va răni. De ce n-o faci, atunci? *Perhonen* a murit din cauza mea.

Mieli lasă cuţitul să-i cadă. Ricoşează din cristalul ferestrei rotunde de observaţie şi clincăne.

— Nu, zice ea. A murit din cauza mea.

Mieli îl priveşte fix pe hoţ. Este palid şi tremură. În ochi i se citeşte mâhnire şi dorinţa morţii. Ea a mai văzut privirea aceea, în oglindă.

— Aş fi putut opri toate astea, rosteşte ea încet. Dacă te-aş fi lăsat pe tine şi pe pellegrină să mergeţi înainte.

— Mă-ndoiesc, spune hoţul. Şi ai avut dreptate. Trebuie să tragem linie undeva. Bijuteria a fost un fals şi cred că Ultradezertorul ar fi evadat oricum. Tu ai făcut singurul lucru pe care l-ai putut face. Oftează. Matjek este aici. Gogolul copilului chen din deşert. Dacă supravieţuim la asta, poate c-ai vrea să-l cunoşti.

Ea închide ochii.

— Poate. Regret doar că n-am putut fi acolo, cu ea, la sfârşit.

Hoţul face un pas şovăitor înainte.

— Acesta a fost ultimul lucru pe care l-am văzut, spune el. Te rog, nu mă omorî încă. Ea ţi-a trimis asta.

O sărută pe frunte. Mieli vede fluturi, arzători,

învolburându-se în forma unei feţe, faţa navei pe care a văzut-o numai în *alinen. Spune-i că o iubesc. Ai grijă de ea. Pentru mine. Promite-mi.*

Pe buzele ei este memoria unei sărutări. Are gust de foc şi cenuşă. Apoi doar beznă.

Este prima dată că o văd pe Mieli plângând. Nu îndrăznesc s-o ating. Stau cu mâinile în poală.

Abisul din mine continuă să fie flămând, dar cel puţin izbutesc să mă agăţ de marginea lui pentru un moment.

Invoc avatarul motan al navei şi-i spun să înceapă decelerarea. Va dura o vreme; am angajat propulsia Hawking a navei şi am ieşit deja binişor din spaţiul saturnian. Apoi quptez un ordin de autodistrugere spre botreţeaua mea zoku. Poate fi prea târziu pentru a forma un nou zoku război, dar n-are ce rău să facă. În final îi cer motanului să înceapă să adune toate datele senzoriale şi conversaţiile accesibile din bătălia care se desfăşoară în jurul lui Saturn.

După ce termin, îmi dau seama că Mieli este din nou tăcută.

— Suntem pe drumul de întoarcere, îi spun. Şi odată ce semnalul meu ajunge acolo, sistemul de voliţiune ar trebui să revină de asemenea on-line. Va dura însă un timp… sper să nu fie prea târziu. Fac o pauză. Cred că amândoi ştim ce ar fi spus ea despre asta.

Că amândoi suntem nişte proşti. Şi că trebuie să reparăm greşelile pe care le-am făcut.

Mieli încuviinţează din cap şi se ridică.

— Haide, îi spun şi-i întind mâna. În clipa de faţă noi nu mai putem face nimic în plus. Am un Tărâm cu timp-rapid, aşa că nu ne grăbim. Şi cred că pe amândoi ne-ar putea ajuta un păhărel.

Hoţul o duce pe Mieli printr-o poartă de argint într-un Tărâm care este o navă – o navă adevărată, un vapor străvechi care pluteşte pe mări şi oceane, cu oameni în haine complicate. Mieli n-a mai fost niciodată până acum pe o navă care străbate oceane. De obicei suprafeţele

planetelor o tulbură, dar aerul maritim proaspăt îi limpezeşte puţin mintea şi sunetul valurilor este liniştitor. Se uită la dâra înspumată pe care nava o trasează pe suprafaţa întunecată a mării. Este noapte şi luminile vaporului se reflectă înceţoşat în apa neagră, oglindind luna rotundă şi galbenă de pe cerul de catifea.

Ei stau pe şezlonguri pe punte, lângă balustradă, la prova navei. Un bărbat în uniformă albă le aduce două pahare.

— Cel mai bun single malt din univers, sau cel puţin aşa mi s-a spus, rosteşte hoţul. În sănătatea ta!

Mâna încă îi tremură. Goleşte jumătate din pahar dintr-o singură înghiţitură şi închide ochii. Mieli îl gustă pe al ei grijuliu. La început nu este decât o tărie cu un iz de fum, dar, când ţine lichidul în gură, înfloreşte în ceva cald, moale şi blând, care sfârşeşte cu aroma unei mirodenii pe care n-o recunoaşte.

Se amestecă cu gustul dăinuitor al ultimei sărutări a lui *Perhonen.*

Pentru o vreme beau amândoi în tăcere.

Din furia lui Mieli a mai rămas doar un ecou. Ea se simte obosită şi neajutorată. Scrâşneşte din dinţi. Hoţul a avut dreptate. Poate că Supra City luptă, dar de ce ar trebui ei să-i pese? În trecut ea a luptat împotriva zokului. Cu certitudine nu-i altceva decât smucitura lanţurilor cuantice ale bijuteriilor zoku, care-i leagă mintea. Soarbe iarăşi din băutura stranie.

Zinda nu era obligată să-mi spună adevărul. Dar a făcut-o. Toţi ceilalţi m-au minţit mereu.

— Deci acesta este Jean le Flambeur acum? rosteşte ea cu glas tare, doar pentru a alunga gândul. Face o pauză. Este adevărat că ai ucis-real pe cineva ca să furi nava asta?

— Poftim? Nici vorbă! L-ai ascultat pe Barbicane, aşa-i? Poate că au existat unele avarii, dar nimic mai mult. *El* a făcut-o ca să-şi protejeze acoperirea. Este un nemernic fără inimă. Pe mine nu m-au încântat niciodată omorurile, fie ele reale sau temporare. Nu sunt elegante! O priveşte cu un aer curios. Dar ai fost *într-adevăr* activă.

Mieli înalţă din umeri.

— Să fiu sincer, urmează hoţul, m-am gândit să mă retrag. De data asta, de-adevăratelea. Eliberarea ta ar fi fost ultima mea acţiune. Acum însă se pare că va trebui să ne gândim la altceva. Se apleacă înainte în şezlong. Şi tu? Ce ai făcut după ce m-ai dat Vânătorului?

Între sorbituri prudente din pahar, Mieli îi spune hoţului povestea ei. Când îşi descrie întâlnirea cu Ultradezertorul şi sacrificiul Joséphinei, ochii lui se lărgesc.

— De ce ar fi făcut ea aşa ceva? O cunosc destul de bine şi aş fi crezut că te consideră mai dispensabilă chiar decât un gogol de nivel inferior al sieşi. O priveşte pe Mieli. Dar dacă ea se temea mai mult ca tu să fii luată de Ultradezertor decât de o copymoarte…

Îşi freacă şaua nasului.

— *Perhonen* mi-a spus povestea ta. Fără supărare, dar mi s-a părut mereu ceva ciudat în felul cum Sydän te-a dus la Venus şi cum ai găsit-o pe pellegrină. De parcă ar fi fost *sortit* să se întâmple. Vezi tu, Joséphine nu-i găseşte doar pe oameni, ci îi *face.* A procedat aşa şi cu mine, când eram tânăr. Avea nevoie de un agent în care să se poată încrede, aşa că m-a scos din închisoarea Santé şi m-a modelat ca atare.

Priveşte cerul şi surâde unei amintiri îndepărtate.

— Bineînţeles, n-a funcţionat chiar cum îşi imaginase, dar aşa au început lucrurile între noi. Recent am… aflat câte ceva despre bijuteria Kaminari. Pentru ca ea să te accepte, trebuie să-ţi doreşti ceva altruist şi care să fie *în acelaşi timp* constant pentru toate sinele tale viitoare. Un imbold singular, poate. Ceva care să te consume. De pildă, salvarea cuiva din orizontul de evenimente al unei găuri negre.

Hoţul o priveşte pe Mieli. Ochii lui strălucesc.

— Cred că Joséphine a avut nevoie de mine ca să fur bijuteria. Dar a avut nevoie de tine ca să *foloseşti* bijuteria. Avea nevoie de cineva care să dorească într-un fel pe care bijuteria Kaminari să-l accepte. Şi în plus nu voia ca instrumentul ei să cadă în mâinile Ultradezertorului.

Mieli îl priveşte fix.

— Asta-i o aiureală!

— Serios? Însă duce la concluzii care s-ar putea să nu-ţi placă. Pot să văd lănţişorul pe care-l porţi, cel dăruit de prietena ta Sydän? Zâmbeşte stingher. Promit că de data asta nu-l fur.

Mieli se încruntă, apoi şopteşte către lănţişorul de la gleznă, îl deschide şi-l întinde hoţului. Lănţişorul spiralează în aer din palma lui şi se roteşte ca ADN-ul unui animal straniu din cristal.

— Minunat la Tărâmuri este că ele încearcă să păstreze informaţia cuantică conţinută în orice este adus aici. Este o modalitate bună prin care să studiezi diverse obiecte. Ar fi trebuit să mă fi uitat mai atent la lănţişorul tău până acum, dar întotdeauna mi-ai atras atenţia că n-ar fi bine pentru sănătatea mea.

O spime se deschide în jurul lănţişorului, o umbră digitală care pâlpâie de adnotări. Nestematele sunt cerebrocoral oortian simplu, făcut prin şoapte să semene cu Lucrarea Măreaţă pe care Mieli şi Sydän au construit-o cu mult timp în urmă. Hoţul se încruntă şi transfochează. Nestematele devin mai întâi un lanţ muntos cristalin, apoi un caroiaj de molecule întrepătrunse. Pare familiar şi Mieli are nevoie de o secundă ca să înţeleagă motivul. *Prometeu. Este ca suprafaţa lui Prometeu. Prea regulată.*

— Picotehnologie ascunsă, spune hoţul. Probabil furată de Joséphine de la zoku; pe ea n-a interesat-o niciodată să rămână pură din punct de vedere ideologic. Ar trebui să-i întrebi pe prietenii tăi din zoku ce face obiectul ăsta, dar bănuiala mea este că-i un fel de motor de analiză a voliţiunii, ca bijuteriile zoku. *Ce o face pe Mieli, fiica lui Karhu, să fie motivată? Ce doreşte ea?* Hoţul suspină. Mieli, nu-mi place să ţi-o spun, dar cred că Sydän a ta lucra pentru Joséphine din ziua în care ai cunoscut-o.

Mieli se ridică şi-i smulge lănţişorul. Îl priveşte de sus pe hoţ, care se lasă pe spate în şezlong cu un surâs trist pe chip. O parte din ea ar dori să-l lovească din nou, însă nu i-a mai rămas nici furie, nici putere.

— Minţi, murmură ea. Ăsta-i un truc. Încerci să…

— Mieli, spune hoţul încet, tu ce crezi că încerc eu să fac, exact? Nu am nimic de câştigat de aici. Face o pauză. Încerc să respect o promisiune. Încerc să-ţi spun lucruri pe care trebuie să le auzi.

Îşi priveşte paharul gol şi se ridică.

— Ştiu, nu-i tocmai lucrul la care să mă pricep cel mai bine. O să te las singură o vreme. După ce termini, vino în cabina de pilotaj. Mă duc să văd cum merg lucrurile în Supra City.

Mieli îl priveşte cum dispare într-o volbură de pulbere argintie. Îşi strânge şi mai mult toga în jurul trupului şi se apropie de balustradă. Vântul s-a înteţit şi valuri sticloase şi neregulate se izbesc de bordajul navei. Ea ţine lănţişorul cu nestemate în mână. *Nu poate fi adevărat.* Însă o parte din ea ştie că este adevărat, că este un pattern la fel de inevitabil ca nota următoare a unui cântec. Încearcă să se gândească la Sydän, dar nu-i poate păstra chipul în minte. Gândurile lui Mieli despre ea se dizolvă ca faţa lui Sydän, şterse de vântul de date dinspre singularitatea de pe Venus.

Făcuţi pentru un scop, a spus Zinda. Se gândeşte la bijuteriile strălucitoare pe care fata zoku le-a întins pe iarbă, pentru Mieli, bucăţi din ea, una câte una. *Ce proastă am fost.* Un dor neaşteptat îi înfloreşte în piept. Şi teamă, o amintire a ororii de pe Hektor, non-chipul. Şi-l imaginează înghiţind pe Saturn.

Strânge lănţişorul lui Sydän atât de tare în palmă, încât muchiile pietrelor îi intră în carne.

— Kuutar şi Ilmatar, nu pe ea, şopteşte privind satelitul galben. Daţi-mi puterea s-o salvez.

Pune lănţişorul înapoi pe gleznă. Este rece de la aerul mării. *Este bine să-ţi păstrezi vizibile amintirile greşelilor.*

Stă pentru o clipă la prova navei, privind spre orizont. Talazuri albe se ridică şi coboară dincolo de bord, aidoma unor aripi care se zbat.

De asemenea, este bine să ştie în cele din urmă unde merge.

Murmură o ultimă rugăciune adresată lunii şi pleacă să-l caute pe hoţ.

Când Mieli apare, recunosc expresia de pe faţa ei. Ultima dată când am văzut-o era pe Pământ, unde a luptat de una singură cu o armată de mercenari şi cu codul-sălbatic din deşert.

Nu spune nimic, ci vine pur şi simplu lângă mine şi studiază spimescopul, hăţişul disperat care încearcă să reprezinte milioane de raioane şi nave zoku din jurul lui Saturn. Cel puţin guberniile sunt evidente: toate şapte, poziţionate în puncte Lagrange, înarmate şi periculoase, aşa cum pot fi numai creierezeus de dimensiuni planetare.

— Este greu de spus ce se întâmplă. Furtuna de particule este prea densă şi nu pot accesa reţeaua de informaţii a Marelui Joc. Însă Supra City prezintă o mulţime de avarii structurale. Înghit un nod, gândindu-mă la Sirr de pe Irem. Multe evenimente strangelet, două explozii Hawking, deocamdată nimic mai important.

Dar este doar o chestiune de timp.

Mieli mijeşte ochii.

— Uite ce vom face, spune ea. Vom lua bijuteria Kaminari înainte s-o facă Ultradezertorul. O vom fura de la zokul Marele Joc. Iar apoi vom pune lucrurile în ordine.

Zâmbesc.

— Da, este o idee.

Să furi focul zeilor, chestii de-astea.

— Eşti sigură, o întreb, că Marele Joc n-o va utiliza?

— Sunt sigură.

— Ştii unde este?

Mieli se încruntă.

— Am... auzit ceva în Tărâmul Marelui Joc. Vorbeau despre o membrană Planck.

Inspir adânc.

— La naiba! Au ascuns-o într*-un univers paralel.*

Trebuia să-l fi lăsat pe celălalt sine al meu să-mi spună planul lui. Însemnare mintală: nu întrerupe niciodată un

răufăcător care monologhează.

Scrâşnesc din dinţi. Dacă el l-a putut născoci, atunci pot şi eu. Îmi masez tâmplele.

Membrana Planck. Sigur că da. Tunul ekpyrotic. Ideea duce la altele, aidoma unor piese de domino care cad.

Mă întorc spre Mieli.

— Perfect, am un plan. Primul pas este să-l convingem pe Tatăl Dragonilor să nu mai stea bosumflat.

Mieli ridică sprâncenele.

— Şi pasul doi?

— O să vezi. Este posibil să fim nevoiţi să distrugem planeta Saturn, pentru a o putea salva. Mă ridic. Haide! O să te prezint lui Matjek Chen. Desigur, voi v-aţi întâlnit deja, dar de atunci el a crescut destul de mult.

Inspir profund pe coridorul principal. Am amânat o vreme conversaţia cu Matjek, dar acum a sosit timpul. Şi, finalmente, ştiu cu adevărat ce să-i spun. De data asta virtul librărie se deschide uşor când Mieli şi cu mine trecem prin poartă.

Băiatul nu stă în locul lui obişnuit. Virtul este tăcut, cu excepţia murmurelor tăcute ale poveştilor Sirrului.

— Matjek! Unde eşti? Am adus o prietenă veche, care vrea să te vadă.

Niciun răspuns. Deschid interfaţa admin spre virt şi-l fac transparent pentru privirea mea. Băiatul nu este nicăieri.

Invoc avatarul motan. Apare supus.

— Unde-i Matjek Chen? îl întreb.

Lasă capul spre un umăr şi mă priveşte cu ochii lui sticloşi.

— Tânărul Stăpân a fugit, spune cu glasul lui zbârnâit. Mi-a zis să-ţi spun că a plecat să se caute pe sine.

Nu-mi pot înăbuşi un geamăt. *Aşadar acum este Tânărul Stăpân, da? Ar fi trebuit să fiu mai atent în privinţa lui.* Accesez înregistrările navei din timpul trecerii noastre pe lângă inelul F şi în vecinătatea flotei Sobornost. Ele îmi confirmă suspiciunile: un gândwisp a fost lansat fără ştiinţa mea când ne aflam în preajma orbitei lui Rhea.

— Copia bijuteriei Kaminari pe care a obţinut-o Primul anterior se mai află la bord?

— Negativ, răspunde motanul. Tânărul Stăpân a luat-o cu el.

Închid ochii şi-mi apăs ambii pumni de frunte, cu putere.

— Rahat. Rahat. Rahat.

— Ce este? întreabă Mieli.

— Matjek s-a dus să-l ucidă pe Primul Chen.

În ultimele săptămâni Matjek umblase ca o fantomă prin sistemele *Leblancului.* Examinez instantanee spimescop, îl privesc cum avansează în ierarhia privilegiilor, până când are acces la spaţiul mic unde sunt stocate puţinele obiecte fizice de la bordul navei, învelite în gel cuantic. Privesc cum un înveliş de cerebromaterie se formează în jurul bijuteriei Kaminari false. El o contopeşte cu un gândwisp şi-l lansează – şi se lansează şi pe sine – exact în momentul când *Leblancul* execută manevra de *g* uriaş prin care a înhăţat-o pe Mieli.

— Pentru numele Omului Întunecat, spune Mieli, de ce a făcut asta?

— A aflat ce a devenit el după ce a crescut, îi răspund. Nu mai contează acum. Îi povestesc despre arma pe care Marele Joc intenţiona s-o utilizeze împotriva chenilor. El s-a dus s-o detoneze sub fundul Primului Matjek Chen.

Ea strânge din umeri şi zice:

— Îmi pare rău pentru băiat, dar aşa-i la război şi dacă are succes, ne-ar putea scăpa pe toţi de multe necazuri.

— Atât doar că, aşa cum ai aflat, toţi chenii superiori sunt acum infectaţi cu Ultradezertorul. Matjek nu ştie asta. Iar el nu-i decât un băiat. Nu-i pregătit pentru aşa ceva. Închid ochii. Mă duc după el.

— Poftim?

— Tu eşti cea care a fost cât pe-aci să ne omoare pentru a proteja inocenţa băiatului ăsta, mai ţii minte? Încerc să-mi păstrez glasul egal. În plus, avem nevoie de el.

În timp ce vorbim, urmăresc traiectoria gândwispului. S-a îndreptat direct spre corpul principal al flotei Sobornost.

Direct spre gubernia chen. Eu pot lansa un wisp mai rapid, fără să-mi fac griji despre mase suplimentare aşa cum este bijuteria falsă. Cu toate acestea, el va ajunge acolo cu câteva secunde înaintea mea. Asta echivalează cu o eternitate. Până şi microsecundele din virtul în timp-rapid al *Leblancului* ar putea juca un rol decisiv.

— Pentru ce avem nevoie de el? întreabă Mieli.

Trag aer adânc în piept.

— Trebuie să quptăm două chestii spre membrana Planck. Prima: materie împletită cuantic cu ceva de acolo. Asta va fi treaba ta. După cum se pare, zokul Siniştrii are aşa ceva. A doua: o sursă de unde gravitaţionale modulate. Noi suntem făcuţi din materie înţepenită pe membrana asta, dar gravitaţia vede dimensiunile superioare ale hiperspaţiului. Dacă faci un bang destul de big, ecoul lui gravitaţional va ajunge acolo. Zokul Marele Joc are un dispozitiv numit tun ekpyrotic, pe care Matjek şi cu mine l-am văzut când am furat *Leblancul.* Presupunând că Iapetus este încă intact, vom avea nevoie de el. Ultima dată Matjek a intrat în virturile lor armoscop şi sunt sigur că a lăsat uşiţe de acces prin spate. Nu cred că putem intra fără el, nu de data asta. Am reuşit să-l irit rău de tot pe Barbicane.

Mieli arcuieşte o sprânceană.

— Îl pot înţelege, replică ea sec. După aceea devine serioasă. Jean, ăsta-i planul cel mai prost pe care l-am auzit vreodată. Nu poţi să-i ataci de unul singur pe cheni şi pe Ultradezertor. Ultima dată când ai încercat, te-au prins. Vin cu tine.

— Nu, rostesc eu ferm. Dacă nu reuşim, tu vei avea măcar o şansă cu zoku. Iar eu ştiu acum mai multe şmecherii decât ultima dată. Tu mergi cu *Leblancul* la Saturn şi încerci să ne faci rost de ceva entanglement pentru membrana Planck. Matjek şi cu mine vom sosi acolo.

— Perfect. Mieli pleacă ochii. Totuşi, în numele Omului Întunecat, cum pot obţine chestia aia? Nu mă pot duce pur şi simplu să bat la uşa zokului Siniştrii.

Cad pe gânduri o clipă.

— Am încredere în tine, Mieli. O să găseşti tu o cale. Însă

te-ar putea ajuta şi asta. Îi întind ultimul qupt al lui Isidore, care conţine mesajul Kaminari. Ăsta-i ultimul mister pe care l-a rezolvat Isidore Beautrelet. Îţi arată cum să faci un zoku viral. Poate că va fi de ajutor.

Mieli îl acceptă cu gura strânsă într-o linie de hotărâre fermă.

— Kuutar şi Ilmatar să te-nsoţească, rosteşte ea încet. Şi… Jean? Încearcă să te-ntorci. M-am săturat să mai pierd prieteni. Şi nu mai pot găsi cuvinte pentru cântece de moarte.

Mă holbez la ea, uluit. Apoi îi surâd larg.

— Ştiu ce vrei să spui. Nu te teme. Simt că de data asta vom da lovitura.

Iau mâna ei mică şi puternică şi o strâng tare. Degetele îi sunt reci.

— Am fost multe lucruri, dar până acum n-am fost niciodată prietenul unui oortian. Mă simt mândru. Ai grijă de tine, Mieli. Mi-a plăcut alături de tine.

După care îi transfer drepturile de admin ale *Leblancului,* gândesc materializarea unui gândwisp în propulsia masică a navei şi mă lansez spre flota Sobornost.

Interludiu
ZEIŢA ŞI DEMONUL

Joséphine stă pe nisip şi aşteaptă. Îşi lasă metasinele s-o liniştească într-o stare atemporală de pregătire. Dimineaţa alburie soseşte în cele din urmă şi Ultradezertorul revine.

Ea se ridică. Simte fluturi în stomac.

Ultradezertorul poartă tot forma lui Matjek, însă acum este cea adultă, înfăţişarea de călugăr cu păr sur. Ea şi-l imaginează păşind prin gubernie în gloria aspectului său de Prim, devorând gogoli cu gâtlejul oglindă, satisfăcându-i apetitul.

Zâmbeşte înaintea imaginii.

— Sunt pregătită, îi spune privindu-l ca o iubită după o lungă absenţă. Mă poţi lua acum.

Pentru o clipă Ultradezertorul şovăie, privind-o în ochi de parcă ar fi vrut să spună ceva. Apoi şopteşte Codul de Fondator al lui Matjek Chen. Acesta răsună ca un tunet în virtul-visului ei. Demiurgii urlă şi se împrăştie. Pentru o clipă aspectul Primului Ultradezertor se întrevede, ridicându-se mult deasupra virtului, văzând totul. Parţialul Joséphinei se năruie ca un castel de nisip uscat şi nu mai există.

— Acum poţi ieşi, Joséphine, spune Ultradezertorul.

Joséphine se ridică din ascunzătoarea ei. Îşi simte oasele fragile. Picioarele îi tremură.

— Un parţial cu o buclă autodistructivă ascunsă înăuntru, spune mustrător Ultradezertorul. Aşa ceva n-ar fi funcţionat niciodată.

— De unde ştiai?

— O altă pellegrină a încercat un truc similar. Eşti foarte previzibilă, Joséphine. Voi toate sunteţi. Asta-i problema.

Pentru o clipă el este Jean al ei, în costum alb şi cu ochelari albaştri, cel pe care ea a făcut-o pe parţială să-l iubească şi să-l adore şi, fără să vrea, răsuflarea i se opreşte în gâtlej.

— Asta voiai, nu? O oglindă care să te reflecte perfect. Ei bine, eu sunt oglinda care devine. Te privesc şi mă transform în tine, te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

— Dacă vrei să mă torturezi, spune Joséphine, te rog, scuteşte-mă de filosofie. Mi s-a părut că ceva din el a rămas în tine şi am avut dreptate. Eşti într-adevăr un poet jalnic.

— Aici nu-i vorba de poezie. Este ceea ce sunt eu.

— Sasha mi-a spus ce eşti tu, pufneşte Joséphine. Imită tonul moralizator al vocii Inginerului-de-Suflete. O anomalie din teoria jocurilor, o strategie cu determinant zero în Dilema Prizonierului, un agent care îi şantajează pe alţii pentru a face ce vrea el, utilizând o teorie a minţii superioară. Ca Prezicătorul din Paradoxul lui Newcomb. Tu rulezi simulări ale mele, pentru a vedea care funcţionează cel mai bine.

— Şi de unde ştii că tu nu eşti una dintre simulările acelea? De unde ştii că nimic din ceea ce faci aici nu are vreo importanţă?

— De unde ştii *tu,* ticălosule? ţipă ea la creatura care seamănă cu Jean al ei, dar nu este.

Demonul îi spune. Totul pare perfect raţional, perfect inevitabil, ca şi cum n-ar fi existat niciodată posibilitatea unei alegeri.

17. HOŢUL ÎN GUBERNII

În gândwisp, universul are o tentă albăstruie. Distorsionările relativiste transformă vederea neaugmentată a flotei Sobornost într-un tunel de scântei azurii alungite. Mă năpustesc prin el aproape cu viteza luminii, un ciob de oglindă de gând, propulsat de laserele *Leblancului.*

Flota este vastă. Raioane cad peste Saturn, val după val, dispuse în formaţiuni cristaline perfecte, care se sparg numai când lovesc învelişurile superioare ale lui Supra City. Nave oblast lungi de kilometri angajează flote zoku în bătălii aprige pe orbita lui Phoebe.

Un sistem colosal de oglinzi, cu diametrul de trei milioane de kilometri – faţă de care soletele lui Supra City sunt nişte pitice –, urmăreşte flota, manevrând pe poziţia de unde poate redirecţiona spre soare un fascicul de la laserele stelare ale Sobornostului. Pe suprafeţele reflectorizante sunt desenate feţe ale Fondatorilor, mai mari chiar decât guberniile, care privesc cu ochi reci de oglinzi bătălia de la Saturn. Alt tentacul al flotei zoku încearcă să le doboare, dar, lipsite de coordonare cuantică, ele sunt prea lente şi stângace pentru raioanele rapide. Le privesc cu atenţie; dacă Sobornostul poate aduce în joc fasciculele solare, bătălia s-ar putea sfârşi foarte rapid. Dar la viteza asta, desfăşurarea oglinzilor ar dura ore şi până atunci sper că acţiunea Planck se va fi desfăşurat deja.

Apoi sunt cele şapte gubernii, cei şapte demoni ai Sistemului Interior. Fiecare dintre ele este o sferă din diamant cu diametrul de zece mii de kilometri – întrupările finale ale puterii şi tehnologiei Sobornostului. Din câte îmi dau seama, deocamdată stau nemişcate în punctele Lagrange ale sistemului saturnian şi aşteaptă. *Bun. Priviţi spectacolul. Rămâneţi arogante. Noi vom fura focul zeilor, iar apoi voi veţi arde.*

Pe măsură ce mă apropii de miezul flotei, wispul este bombardat cu solicitări de protocol şi criptograme de luptă.

Le îndepărtez cu codurile Fondatorului Sumanguru pe care le-am furat, scrâşnind din dinţii mei de vis în virtul imaterial al wispului faţă de memoriile de moarte şi descompunere le care le aduc. Prezenţa conducătorului militar creează o undă satisfăcătoare de frică în formaţiunile de raioane pe lângă care trec.

Amplific imaginea lui Saturn în sine şi încerc să întrezăresc Placa Irem, dar este o ceaţă în instrumentele optice slabe ale wispului. Fluxurile masice care susţin structurile lui Supra City sunt redirecţionate ca arme improvizate, şfichiuind spre formaţiunile de raioane. *Mai rezistă puţin.* Regret că nu am zei sau zeiţe cărora să mă rog.

Gubernia Chen nu-i greu de recunoscut, deoarece este împodobită cu faţa lui. Mă întreb ce a simţit Matjek când a văzut-o. Pe măsură ce mă apropii, se deplasează spre albastru într-un ovoid care înghite cerul în viziunea gândwispului. Lumea artificială mă prinde cu câmpuri electromagnetice, decelerează wispul şi-mi îngăduie o imagine scurtă a zeuscopului suprafeţei sale – o friză nesfârşită de sculpturi de Fondatori de mărimea unor munţi, o pâclă de raioane care se revarsă din nenumărate puţuri faber, un înveliş fractal, viu şi mişcător de cerebromaterie, un ecosistem nemuritor, neviu în care fiecare fir de praf şi picătură de ploaie este un gogol.

Apoi fulgeră o rază de scanare şi sunt înăuntru.

Un virt gol. O cameră albă cu un gogol cu chip abia schiţat, o simplă implementare gogol a unui protocol de comunicaţii, menită să filtreze conţinutul gândwispurilor sosite şi să le transmită spre straturile mai profunde ale guberniei.

Azi nu am răbdare pentru birocraţia automată. Îmi etalez cochilia mintală Sumanguru şi distrug totul până la firmament, trimiţându-l pe sărmanul gogol să fugă disperat. Îmi creez propria potecă de acolo, turtind virturi într-un coridor lung cu pereţi din sticlă, înaintând adânc în măruntaiele lumii zeului. Şmecheria este să atrag suficientă atenţie, totuşi nu prea multă. Pot simţi nenumăraţi gogoli

non-Fondatori de nivel inferior care roiesc ca nişte insecte în jur. Ridic glasul în mugetul lui Sumanguru.

— Marea Misiune Comună a fost compromisă! O mizerabilă armă cuantică a lovit gubernia! Găsiţi punctul de impact şi raportaţi-mi!

Le azvârl cu dispreţ o spime a navei lui Matjek. Ei ascultă instantaneu, impulsionaţi de *xiao,* respectul instinctiv al gogolilor Sobornost faţă de Fondatori, un metasine care le rescrie perceperea realităţii. Autorizez până şi ramificarea de gogoli pentru această sarcină specifică şi într-o clipă sunt mii care călătoresc în toate direcţiile pe căile virtuale ale guberniei.

Găsesc un strat mai adânc şi creez un virt timp-rapid unde pot aştepta. Utilizez doar atâtea cicluri cât să fiu vizibil: un virt Sumanguru măreţ, o simulare a continentului Africa în timpul luptelor din Primul Război Fedorovist. În forma de conducător militar, fumez un trabuc pe vârful unui zgârie-nori din Nairobi incendiat, privindu-mi trupele de drone micuţe pilotate de gogoli care abat ploaia morţii peste miliţiile de dedesubt. Mă strâmb înaintea mirosurilor de carne arsă, unsoare de armă şi fum negru, însă partea mea normal îngropată de Sumanguru este încântată. Las o urmă din furia lui să se filtreze spre suprafaţă. Îmi va fi de folos în etapa următoare.

Nu trebuie să aştept mult timp. Virtul încremeneşte şi un chen coboară în el. Până şi Sumanguru al meu simte un flash de *xiao. Perfect!* Acesta este din Timp Adânc, din simulările vechi de milenii din straturile cele mai adânci ale guberniei, unde timpul curge rapid, adus fără îndoială mai aproape de împuţita lume a cărnii pentru efortul pentru război. Poartă chipul chen universal de călugăr într-un corp zvelt, ca de miriapod. Nici nu vreau să-mi imaginez ce cale evolutivă stranie l-a produs în virturile adânci.

— Frate, spune el cu glas de autoritate incontestabilă, violezi Planul. Ciclurile acestea sunt utilizate mai bine pentru a produce alte iteraţii ale bravelor noastre războminţi. Marea Misiune Comună nu tolerează risipa.

Îmi azvârl trabucul îngheţat şi rânjesc.

— Planul s-a schimbat. N-ai primit circulara? Am venit aici pentru a-mi îndeplini propria parte din Misiune: să găsesc un chen care a fost compromis de un invadator viral din exterior.

O unduire nervoasă îi străbate corpul segmentat.

— Responsabilitatea mea sunt contrainformaţiile din stratul acesta. Aici nu există gogoli compromişi.

Mă gândesc cu atenţie la firmament. După ce termin, îi zâmbesc, de data asta cu propriul meu zâmbet.

— Acum există.

Apoi îl prind în povestea pe care am căpătat-o de la Axolot, hoţul de trupuri, şi fac mintea lui să devină a mea.

Înfloresc în mintea chenului şi abandonez cochilia mintală Sumanguru. Ramificaţie de generaţia a patra, Păstrătorul-Augustului-Dragon. *Bun.* Gogolul acesta are un rang destul de mare ca să deţină un aspect Fondator. Păşesc într-un virt de ordin superior, privesc ca zeu în jos, la ţesătura clocotitoare a virturilor gubernie a acestui strat, şi mă adresez gogolilor lor cu glas zeiesc. *Găsiţi punctul de impact al unui gândwisp anormal.* În câteva secunde primesc milioane de răspunsuri candidat. Creez un virt şi evoluez o populaţie mică de gogoli care să cearnă datele, potrivit parametrilor oferiţi de mine. Aştern de asemenea temeliile unei rute de evadare. Este întotdeauna bine să ai o cale de ieşire.

Răspunsul soseşte într-un final. Matjek fusese subtil: wispul sosise ca eşantion al unui gogol ştiinţific, analizând structura inelului F pentru a îmbunătăţi capacităţile gogolilor piloţi de nanomisile în bătălia care se poartă deasupra lui Saturn. Împreună cu alte mii, eşantionul fusese stocat fizic în straturile superioare ale guberniei, într-o incintă de cerebromaterie cu un virt ataşat care-i permite să fie manipulat. Este un semn bun: înseamnă că Matjek n-a dedus complet modul de funcţionare a falsei bijuterii şi trebuie să-l studieze.

Este bine. N-am sosit prea târziu.

Păşesc în firmament şi-i spun să mă ducă acolo.

— Matjek.

Virtul este un spaţiu perfect negru, cu bijuteria în mijloc. Seamănă cu o pereche de mâini strălucitoare, încrucişate. Matjek este înconjurat de o ceaţă animată de parţiali ai săi, care manipulează în aer constructe software tactile şi reţele de limbaj grafic zoku.

Pentru o clipă el mă priveşte oripilat. Îmi înţeleg greşeala şi îngădui trăsăturilor să revină ale mele.

— Matjek, asta nu-i bine.

— Ce faci aici?

— Am venit să te opresc. Nu trebuie să faci asta. Indiferent ce ai încerca să faci, nici măcar nu va funcţiona. Mieli mi-a spus…

— Cui îi pasă ce ţi-a spus ea? Eu n-am vrut niciodată să fiu *asta!* Ai văzut locul ăsta? Este ca un cancer gigantic care-mi poartă chipul. Ochii îi sunt strălucitori şi duri. Aproape c-am înţeles cum stau lucrurile. Este conceput pentru a fi deschis de un chen. Înăuntru există un algoritm recursiv de autoîmbunătăţire. Este conceput să suprascrie cu zerouri toate datele pe care le găseşte. Îmi trebuie doar un declanşator telecomandat, ca să-l pot deschide de la distanţă.

Înghit un nod. *Un algoritm recursiv de autoîmbunătăţire.* Sună al naibii de asemănător cu un Dragon, atât doar că un Dragon nu recunoaşte un chen ca fiind tăticul lui. Ţin minte că sărmana Chekhova lucra la astfel de arme. *Ce ai făcut, Barbicane?* Nu se poate şti ce va face obiectul acesta dacă Matjek sau altcineva îl eliberează.

— Matjek, dă-mi-l!

Caut cuvinte. Ce i-aş putea spune pentru a-l face să înţeleagă?

— Nu! Ieşi de aici sau poţi muri odată cu ei!

Fac un pas înainte şi-l prind de ambii umeri. Parţialii lui se retrag. Pentru o clipă se înceţoşează în strânsoarea mea, încercând trucul cu accelerarea timpului, însă de data asta sunt pregătit şi am un cod de Fondator Chen. El mă priveşte sfidător. *Nu s-a maturizat de fapt niciodată. Părinţii*

lui au fost un trader cuantic distrat şi un star fii-eu. El era atât de singuratic, încât unicii lui prieteni erau imaginari, iar el i-a transformat în realitate.

Şi este un puşti răsfăţat, obraznic şi insuportabil.

— Matjek Chen! rostesc eu ferm. Încetează *imediat* să te mai joci cu arma aceea apocaliptică şi ascultă-mă!

El clipeşte uimit şi, brusc, sunt sigur că nimeni n-a mai folosit vreodată tonul acesta cu el.

— Nu ai dreptul să le faci rău oamenilor doar pentru că nu-ţi *place* de ei. Nici chiar dacă ei sunt tu. Îmi dau seama că de fapt nu ştii ce este moartea-reală, şi sper să nu fii nevoit să afli foarte curând. Dar nu trebuie s-o abaţi asupra nimănui, decât dacă nu există nicio altă cale de a-i proteja pe alţii. Aşa cum au vrut să te protejeze mama şi tatăl tău. Dar dacă faci asta, tu vei deveni altceva. Ceva mult mai rău decât acest ticălos de Matjek Chen din viitor pe care-l urăşti atât de mult. Crede-mă, ştiu cum este să te auto-urăşti, însă asta nu va rezolva nimic. Nu te va face să te simţi mai bine. Vrei să-i faci rău celuilalt Matjek, vechiul Matjek? Îngădui chipului meu să devină pentru o fracţiune de secundă faţa lui severă. *Atunci fă ceva ce el n-ar face niciodată.* Ajută-mă să-i ajut pe cei care mor acolo, care mor morţi-reale, nu ca în jocurile tale, care mor şi nu mai revin. Ajută-mă să-l lipsesc de ceea ce vrea el. Nu *moartea* îl face să sufere, ci *pierderea.*

El mă priveşte. Pe chip i se preling lacrimi.

— Eu nu-i vreau decât pe mama şi pe tata, rosteşte cu glas stins şi sugrumat.

Îl strâng în braţe pentru o clipă, nefiind sigur ce să fac. El mă prinde de gât cu braţe surprinzător de puternice şi se agaţă de mine. Trece o vreme înainte să-mi dea drumul.

Îi zâmbesc şi brusc sunt lipsit de cuvinte.

— Acum putem merge acasă? mă întreabă.

Iau cu grijă spime-ule bijuteriei false.

— Da, încuviinţez. Totuşi mai avem treabă de făcut şi voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Bine, zice el şi mă prinde de mână.

— Te minte, Matjek, spune un glas de femeie. Nu

pierderea doare cel mai mult, ci pierderea *oamenilor.* Iar Jean ar trebui să ştie totul în privinţa asta. Nu-i aşa, Jean?

Joséphine. Îmi reped mintea spre firmament ca să declanşez ruta de evadare pe care am pregătit-o, dar ceva blochează structura virtului, prinzându-ne înăuntru, un cod de Fondator de o generaţie superioară. *Un Prim.* Disperarea îmi sfâşie pieptul. Pământul mi se deschide sub picioare.

Şi apoi stăm pe o plajă de nisip moale, privind o mare albastră şi limpede. Pe ea se văd urme mititele de paşi, iar hăt departe un băieţel sare în valuri, stropind cu apă în jur. Când ne vede, se opreşte pentru a se uita, apoi se apropie în fuga mare.

Joséphine Pellegrini surâde şerpeşte spre mine şi Matjek, simultan.

— Nu-ţi fie frică, rosteşte ea încet. Ne vom asigura că nimeni nu va mai pierde pe nimeni, niciodată.

Joséphine pare *bătrână.* Este o glumă crudă s-o sileşti într-o asemenea cochilie mintală, numai oase şi piele tensionată, întinsă. Degetele ei întunecate şi acoperite de pete se joacă cu colierul de diamante de la gât.

— Ai fost un prost că ai venit aici, Jean, şopteşte ea.

Matjek se holbează la celălalt Matjek, cel mic din apă. Noul băiat are o aură care-l trădează că este Primul de aici, însă în ochii lui există o foame infinită care nu-i aparţine lui Matjek Chen. Ultima dată am văzut-o în închisoarea Dilema, iar ochii erau ai mei.

Pun o mână pe umărul lui Matjek.

— Tu nu eşti eu, spune Matjek. Ce eşti tu?

— Ultradezertorul, rostesc şi încuviinţez din cap. A trecut ceva timp.

Strâng în palmă bijuteria falsă şi mintea îmi goneşte. Despre adevărata ei natură cunosc doar fragmente din poveştile închisorii. Este o anomalie a teoriei jocurilor care devine „tu”, care prezice ce vei face şi care câştigă de fiecare dată. Iar eu mă aflu într-un virt controlat de ea şi probabil că-mi poate vedea toate declanşările neuronilor din creier. Teama îmi apasă pieptul. Îmi vine greu să respir.

— Mulţumesc, Jean le Flambeur, spune Ultradezertorul. Ţi-ai jucat bine rolul mai bine decât m-aş fi putut aştepta. Mi-a făcut plăcere să fiu tu. Fără tine, conflictul acesta cu zoku ar fi fost prelungit şi obositor.

— Lasă băiatul să plece, zic eu. El nu-nţelege ce se-ntâmplă.

Matjek al meu îmi aruncă o privire întunecată, dar nu spune nimic. Joséphine îi zâmbeşte.

— Dragul meu Matjek, spune ea, nu trebuie să-ţi fie frică. Ai spus că vrei să-i revezi pe mama şi pe tatăl tău. Ei bine, în scurt timp îi vom aduce înapoi.

Matjek se încruntă.

— Nu te cred, spune el. Îi recunosc pe mincinoşi, iar tu eşti unul dintre ei.

Pe chipul Joséphinei apare o expresie care simulează şocul.

— Ce nepoliticos! Din păcate, aşa este, ai petrecut mult timp în companii *foarte* dubioase! Jean, ai avut o influenţă groaznică asupra lui.

Mă priveşte şi pentru prima dată văd cum îi licăreşte în ochi o rugăminte de ajutor – doar pentru o clipită. *Şi ea este prizonieră aici.*

— Nu cred că tu eşti mult mai bună, îi spun susţinându-i privirea. Văd că ai promovat de la hoţi la monştri.

— Cred că nici tu nu înţelegi cum stau lucrurile, Jean, spune Ultradezertorul. Aici nu există monştri. Nu-i uşor de explicat ce sunt eu, dar am descoperit că orice aş deveni lasă… urme. Am petrecut mult timp în interiorul tău şi de aceea am descoperit că vreau să explic. Vreau să fiu plăcut de alţii. Bănuiesc că asta vine de la tine.

— Şi cum funcţionează pentru tine?

Pe buzele lui licăreşte un surâs ce are doar o urmă din al meu.

— Ei bine, în scurt timp, în cadrul acestui virt, îi voi găsi pe Bătrânii zoku, îi voi înghiţi, le voi lua bijuteria Kaminari şi voi reface universul.

Mă încrunt.

— Şi de ce crezi că bijuteria te va accepta?

— Pentru că ţelurile mele sunt *raţionale.* Va fi în interesul tuturor să mi se alăture. În majoritatea jocurilor, dezertarea este raţională. Priveşte cerul. Este vorba despre supravieţuire, înţelegi? Existenţa este fragilă. Noi trăim pe o insulă de stabilitate, dar este o iluzie. Realizarea zokului Kaminari implică existenţa altor continuumuri spaţio-temporale. Cu certitudine a altor regiuni ale universului, aflate dincolo de orizontul nostru cauzal. Dacă în ele au evoluat actori raţionali, ei îşi vor fi spart încuietorile Planck – sau, mai rău, vor fi evoluat nativ într-un mediu fără restricţii asupra complexităţii computaţionale. Într-un astfel de caz, este probabil că şi-au optimizat rata de expansiune a continuumului spaţio-temporal şi că l-au transformat într-o bulă de gândire aflată în expansiune. O astfel de bulă de spaţio-temporalitate virală ar putea atunci s-o distrugă în orice clipă pe a noastră. S-ar propaga cu viteza luminii fără să ofere niciun avertisment. Lucrurile s-ar sfârşi pur şi simplu.

Ultradezertorul zâmbeşte.

— Ca atare, acţiunea raţională este să acţionăm noi *primii.* Pentru a supravieţui, trebuie să ne transformăm universul într-o strategie perfectă de replicare. Trebuie să-l transformăm în eu. N-ai însă de ce te teme. Voi păstra toate informaţiile în interiorul meu. Voi completa Marea Misiune Comună.

Se întoarce şi priveşte marea.

— Ia zi, ai vrea să vezi cum se derulează războiul?

Fără să aştepte un răspuns, face un gest scurt. Pe când privim în tăcere, virtul zugrăveşte un Saturn arzător pe fundalul cerului blând al serii.

18. MIELI ŞI LĂNŢIŞORUL CU NESTEMATE

Mieli pilotează *Leblancul* spre Saturn printr-o furtună Sobornost.

Nava este o prelungire a minţii ei, iar zborul este ca o înălţare spre cer petrecută în vis. Simte spectrul electromagnetic ca pe o strălucire caldă pe piele. Motoarele sunt aripile ei arzătoare.

Într-un spaţiu care clocoteşte de lasere cu raze gama şi roiuri de raioane, aproape că nu este îndeajuns.

Cu o rafală feroce a propulsiei Hawking, ea poartă nava într-o traiectorie ortogonală pe planul orbital al planetei gigante, departe de locul unde fierbe bătălia cea mai fierbinte. Dar Sobornostul este peste tot. Într-o clipită Mieli trece printr-un caroiaj de raion cu meta-înveliş, care aşteaptă ca un năvod de pescuit în apă. Ei trag în ea – motoare strangelet cu existenţă efemeră care declanşează o sută de raioane de război create pentru a supravieţui duratei bătăliei şi nu mai mult. Mieli răcneşte spre ei din toţi rărunchii electromagnetici protocoale Sobornost Prieten-sau-Duşman, dar nu-i păcăleşte: ei îi cunosc nava şi vor să-i simtă gustul.

Mieli dă gogolilor săi acces la procesoarele picotehnologice ale *Leblancului.* Ei râşnesc traiectorii posibile prin motoare Nash şi nu obţin nimic care să iasă din conul îngust al vectorilor de raion din jur.

Nanomisile lovesc – o furnicătură pe pielea ei – şi îşi purjează încărcăturile de cod viral în sistemele *Leblancului.* Ea leapădă stratul exterior al blindajului navei ca să scape şi simte ca şi cum şi-ar rupe coaja de pe o rană. În jurul navei pluteşte acum un nor de praf care se dilată, o ţintă mai mare, şi altă salvă de bombe Godel şi ace cinetice fulgeră prin el. Un proiectil hiperdens trece direct prin navă, inconfortabil de aproape de sfera de restricţionare Hawking.

Mieli catalogheză armele navei. Lasere antimeteoriţi, lansatoare de gândwispuri, emiţători cuantici. Niciun fel de

antimaterie, strangelet sau nanomisile. Imaginează arme noi şi cere navei să le crească, dar va dura prea mult. Armamentul cel mai greu pe care-l are este microsingularitatea motorului şi acul său de raze gama, dar nu sunt utile împotriva raioanelor; sunt prea lente ca să ocheşti şi utilizarea lor ar introduce o nouă restricţionare în problema optimizării evadării. *Leblancul* este construit pentru viteză, nu pentru luptă, şi nici chiar asta nu-i suficientă.

Soseşte altă salvă, însă de data asta Mieli este pregătită; o mişcare delicată a propulsiei Hawking abate nava foarte puţin în microsecunda dinaintea impactului. *Tot nu-i suficient de rapid.*

Mieli rulează un scenariu de diminuare a masei şi reduce nava la elementele esenţiale, practic a rămas doar sfera propulsiei. Chiar şi aşa, Saturn este prea departe. Nu se poate scăpa de mâna necruţătoare a lui Newton. Mieli i-ar putea distruge odată cu ea, prin detonarea propulsiei Hawking. Dar asta n-ar sluji absolut niciunui scop.

Apoi este străfulgerată. *Continui să gândesc ca Mieli care a zburat cu* Perhonen, *dar eu nu sunt ea. Atomii corpului meu au fost dezasamblaţi de o poartă picotehnologică şi duplicaţi ca qubiţi în interiorul Tărâmului* Leblancului. *Gândurile mele sunt informaţie cuantică într-un cristal fotonic realizat din atomi artificiali.*

Trebuie să fiu altcineva.

— Routerul cel mai apropiat, şuieră ea spre motanul navei. Imediat!

Un router zoku solitar de lângă orbita lui Phoebe a supravieţuit neatins invaziei, un buchet de nuntă din sticlă, lung de un kilometru, care sclipeşte şi se roteşte în lumina reflectată a războiului zeilor. Când *Leblanc* ajunge la el, este practic o coajă de ou în jurul propulsiei Hawking. Pentru a evita al treilea baraj de proiectile, Mieli transformă nava într-o configuraţie distribuită, module plutitoare ancorate de propulsie. Simte plăcere când ejectează comorile hoţului în vid. *Poate oricând să fure altele.*

Escadrila Sobornost ştie ce face ea acum. Soseşte alt

banc de raioane, care sclipesc ca meteori pe cerul nopţii: flash-urile unui nor de nanomisile ce trage.

Mieli inspiră adânc şi expediază o comandă spre router, rugându-se ca sistemul de voliţiune zoku să funcţioneze din nou. Routerul răspunde şi se depliază, dezvăluind gigantica Poartă a Tărâmului dinăuntru, ca stamina unei flori.

— Ţi-ai slujit bine stăpânul, îi spune ea motanului. Mori cu onoare.

Motanul face o plecăciune şi-şi flutură spre ea pălăria cu pene.

Apoi Mieli gândeşte o formă-adevărată zoku pentru sine, o modelează într-o prismă triunghiulară foglet cu bijuteriile ei cuibărite înăuntru şi o lansează spre Poarta Tărâmului.

Îndărătul ei sfera de restricţionare Hawking colapsează. O gaură neagră devine albă, care, printr-o răsuflare fotonică fierbinte, arde raioanele, routerul, *Leblancul...* şi toate secretele lui Jean le Flambeur.

Mieli goneşte prin Tărâmuri. Sistemul de voliţiune a revenit online şi ea simte din nou tragerea uşoară a bijuteriei Marelui Joc, deşi aproape tot entanglementul ei câştigat cu grijă înăuntru s-a evaporat odată cu mini-Colapsul creat de hoţ.

Şi în Tărâmuri este război. Gogoli înarmaţi în detestatele învelişuri cuantice invadează în valuri realităţile imaginare ale zokurilor; fiecare generaţie este zămislită de o gubernie şi încearcă să se adapteze la regulile contra-intuitive ale câmpurilor de bătălie virtuale. Acolo cel puţin zoku fac faţă. Dar nu mai poate fi mult până la compromiterea infrastructurii fizice a Tărâmurilor.

Ea se alătură bătăliei pentru scurt timp, sub cerul roşu al unei planete imaginare străvechi, unde bărbaţi verzi cu patru braţe rotesc săbii, încercând să ţină în loc talazul de gogoli zumzăitori cu forme de maimuţe albe uriaşe. Când ei cad sub pumnalul lui Mieli din Tărâm, bijuteria Marele Joc începe să se umple şi să bâzâie iarăşi de entanglement. Mieli suie un nivel, apoi altul, ajungând la Nivelul 6 Oameni în Negru. Atunci formează o dorinţă şi o proiectează spre

bijuterie. Altă poartă se deschide şi o duce în Tărâmul Invizibil.

Tărâmul Marele Joc este în haos. Firele-gânduri sunt o plasă încâlcită şi fiecare mărgea arde cu imagini de moarte. Vocile zoku sunt un cor de panică atât de densă, încât Mieli trebuie să le taie sonorul.

Se întoarce cu spatele la labirintul de gânduri şi-i qupteazǎ Zindei, cu inima bubuind. **Unde eşti?**

Până şi în timpul-rapid al Tărâmului Invizibil, clipele următoare se simt ca o eternitate. Qupţii furioşi ai jocului-gândurilor din jurul ei se contopesc într-un tunet îndepărtat. *Să fie sănătoasă.*

Când soseşte, răspunsul se simte ca ploaia de vară.

Mieli?

Zinda? Unde eşti?

Din nou, câteva bătăi de inimă de decalaj temporal agonizant.

Într-un Tărâm care funcţionează cu computaţie reversibilă, lângă stratul de hidrogen metalic din interiorul lui Saturn. Este foarte lent aici. Încercăm să organizăm o operaţie de gherilă.

Nu va fi nicio ocupaţie! Ţi-am spus, vine Ultradezertorul.

Ce s-a întâmplat cu tine?

N-am timp să explic. Mieli face o pauză. **Am nevoie de tine.** Îşi lasă frica şi dorul de pe puntea lui *Provence* să se filtreze prin qupt şi simte un fior brusc de anxietate, de parcă ceva preţios tocmai i-a alunecat printre degete.

Şi apoi Zinda este acolo, în rochia ei verde, frumoasă pe fundalul labirintului plasei de gânduri, surâzând uşor trist.

— Ce vrei să fac, Mieli?

— Ceea ce ai făcut pe munte. Vreau să mă salvezi.

O sărută sălbatic pe fata zoku, până când niciuna dintre ele nu mai poate răsufla. Într-un final Mieli îi dă drumul.

— Şi să mă ierţi, adaugă ea.

Ele găsesc una dintre incintele pentru întâlniri, departe de conversaţiile qupt frenetice. Mieli îi explică Zindei planul

hoţului.

Zinda se încruntă.

— Nu ştiu nimic despre membrana Planck sau despre cum te poţi împleti cuantic cu ea. Este probabil ceva ce cunosc doar Bătrânii. Nivelul meu nu-i suficient de înalt. Singurul pe care-l cunosc este Barbicane şi mă îndoiesc că ar fi dispus să te ajute chiar şi acum. Tot entanglementul pe care-l am este al tău, dar nu te va ajuta foarte mult. Ca toţi ceilalţi, am pierdut majoritatea la colapsarea sistemului voliţiunii.

Mieli se încruntă.

— Poţi să te uiţi la asta?

Îi întinde uriaşul qupt complex pe care l-a primit de la hoţ. Ochii fetei zoku se lărgesc când priveşte.

— Tu ştii ce-i asta? întreabă în cele din urmă. Este un zoku viral. Este o gigantică maşină pentru twink.

Apoi zâmbeşte.

— Dacă a existat vreodată un moment pentru a face lucruri interzise, acela nu poate fi decât la sfârşitul lumii!

Zinda este cea care expediază quptul, conceput cu grijă potrivit şablonului Kaminari, cu precizia şi viteza unui experimentat organizator de party-uri.

Twink pe zokul Lemn-dulce dacă vrei să salvezi Supra City şi să-l ucizi pe Adormit.

Se răspândeşte de la un membru la altul al Marelui Joc, chiar şi prin haosul bătăliei.

— Trebuie să fim rapide, spune Zinda. Bătrânii vor observa şi vor reseta entanglementele tuturor. Dar s-ar putea să avem timp pentru o solicitare rapidă de voliţiune, aşa că fii pregătită.

Începe lent. Apoi, treptat, twinkurile încep să sosească, toţi qubiţii EPR pe care armatele zoku îi câştigă prin uciderea inamicilor lui Supra City. În câteva clipe pârâiaşul este un torent. Conexiunea cu zoku zumzăie în mintea lui Mieli şi bijuteria Marelui Joc se simte brusc ca o parte a creierului ei, ceva care a existat dintotdeauna acolo, un adevărat sine cuantic.

— Acum! şuieră Zinda. Fă-o repede!

Mieli proiectează spre bijuteria Marelui Joc gândul pe care ele l-au făurit împreună. **Dă-mi materie-entangled Planck din zokul Siniştrii.** Întregul zoku răsună de voliţiunea ei.

— Pun prinsoare că vor observa *asta,* zice Mieli.

Într-adevăr, peste o clipă sentimentul de omnipotenţă dispare, înlocuit de unul de aproape totală pustietate.

Twinkul este împotriva. Regulilor zoku, soseşte un qupt furios prin bijuteria ei. **Ai revenit la Nivelul Unu.** Mieli simte că se năruieşte, apoi îşi revine. *Nu-i decât un joc,* gândeşte ea zâmbind în barbă.

După care pachetul de materie-entangled soseşte cu un pocnet, purtat în colţişorul lor din Tărâmul Invizibil de protocoale de teleportare cuantică. O sferă cenuşiu-mat cu o interfaţă voliţiune simplă, înfăşurată într-un spime dens de date. Mieli o priveşte, dar nu înţelege nimic – *Stări EPR distilate din neutralino, utilizând întreaga masă Saturn ca detector, împletite cuantic cu materie supersimetrică pe membrana Planck.* Indiferent despre ce ar fi vorba, este cheia cu care ea şi hoţul vor ajunge la ascunzătoarea bijuteriei Kaminari.

— Pare teribil de plictisitor! spune Zinda. Eşti sigură că ăsta-i lucrul de care avem nevoie?

Mieli zâmbeşte.

— Nu, dar… am încredere în cel care a spus că este.

Se încruntă apoi, uitându-se la spime-ul de informaţii al Marelui Joc. Din cauza reducerii bruşte a nivelului de entanglement nu mai poate vedea majoritatea bătăliei, totuşi poate monitoriza vectorii specifici despre care hoţul a spus că-i va utiliza cu Matjek când vor evada din gubernie într-un gândwisp. *Unde sunt ei? Le-ar fi fost suficiente câteva minute în cadrul nostru temporal.*

— Ce facem acum? întreabă Zinda.

— Singurul lucru care poate fi făcut înainte de ultima bătălie, spune Mieli. Aşteptăm.

19. HOŢUL ŞI ULTRADEZERTORUL

Mă uit la cerul înflăcărat şi la Ultradezertor, strâng în palmă bijuteria judecăţii şi încerc să gândesc. Întotdeauna există o cale de ieşire.

Sau nu?

Virtul ne arată o imagine meticulos de detaliată a bătăliei Saturn. Cochilia-planetară suprabanală se destramă. Într-o parte a planetei gigante se vede un furuncul clocotitor care nu poate fi decât o gaură neagră care erupe un gheizer de raze X.

Plăcile au fost sparte şi Benzile rupte. Pe sol, botleţii şi alterii de luptă se revarsă din Porţi de Tărâmuri pentru a se împotrivi fiarelor von Neumann, creaturi lente, dar tenace, care transformă orice fel de materie în cópii ale lor.

Zokul redirecţionează spre cer fluxuri masice de la structurile dezintegrate, ca arme defensive improvizate, ţesând o foaie densă de pelete din fier; fiecare fulg metalic micuţ are energia cinetică a unui tren. Raioanele se sfărâmă de ele ca insectele pe un parbriz.

Deasupra Plăcii Irem se întâmplă ceva ciudat. Acolo se află o formaţiune raion… însă pare să apere Placa de alte vehicule Sobornost. *Aunii continuă să lupte, totuşi nu va fi îndeajuns.* Ultradezertorul nu foloseşte deocamdată Dragoni, dar o va face, dacă va fi silit.

Privesc spaţiul saturnian de dincolo de fragmentele rupte ale inelelor planetei. Navele zoku au fost decimate. Bătălia pentru oglinzile fasciculelor solare aproape că s-a terminat, iar structurile cuantice perfect reflective se aliniază ca să ardă restul rezistenţei zoku.

În cele din urmă nu mai pot rezista.

Fac un pas înainte.

— Hei, spun eu. N-ai uitat ceva? Ridic bijuteria-capcană. Dacă nu mă laşi pe mine şi pe Matjek să plecăm, o să deschid asta şi vom afla dacă joci mai bine ca un Dragon.

El zâmbeşte dispreţuitor, o expresie crudă pe chipul unui băieţaş.

— Te cunosc prea bine, Jean, zice el. Îţi pot prezice toate mişcările. În clipa în care vei decide s-o faci, eu voi şti. De ce crezi că te-am lăsat s-o păstrezi? Eu n-o pot atinge, dar te pot atinge *pe tine.* În clipa în care decizi s-o deschizi, te voi şterge. Şi nu-l vei risca pe băiat, nu acum. Va trebui să mă minţi mai bine decât atât.

Se aşază pe nisip şi priveşte din nou bătălia de pe cer.

— De acum n-a mai rămas mult, spune el.

Mă uit spre Joséphine. *Uşa unei temniţe, care se deschide.* Ea şi cu mine am dansat un dans lung.

— El este eu, nu-i aşa? o întreb. O anomalie Închisoarea Dilema, dar dintr-o sămânţă le Flambeur. Vrei să pierzi în faţa *mea?*

— Eu nu pierd, Jean, spune ea. Eu câştig. Tu n-ai fost niciodată inamicul, ci moartea a fost.

Ajută-mă, spun ochii ei.

— Matjek, şoptesc eu. Mai ţii minte jocul acela pe care l-am jucat, demult în *Leblanc* Jocul cu timpul?

El încuviinţează din cap, cu ochii larg deschişi.

Merită o încercare. Poate că Ultradezertorul ne controlează împrejurimile, dar virtul acesta provine într-adevăr din memoriile lui Matjek şi este foarte apropiat de un loc în care el a petrecut secole pe Pământ. Iar mie îmi ajunge un moment.

— Să-l jucăm acum.

Matjek închide ochii. Aerul din jurul nostru devine vâscos şi dens. Este greu să vorbeşti.

— N-o să meargă, murmură Joséphine. El ştie că urma să faci asta. El ştie ce vei face în continuare. El ştie totul. Zâmbeşte trist. Dacă aş fi câştigat, aş fi dorit să fii de partea mea. Dar este prea târziu acum.

— Amândoi ştim că asta n-ar fi avut succes niciodată. Dar tu ai deschis o uşă pentru mine cândva şi gestul acela ţi-a adus multă iertare. Mă aplec spre ea. Dacă vrei cu adevărat să te iert, scoate băiatul de aici. Dacă-l duci la Mieli, s-ar putea să mai avem o şansă. Îi întind protocolul de evadare pe care l-am plantat în firmamentul guberniilor. Dacă l-am

putea face să piardă controlul virtului doar pentru o clipă…

Ea clatină din cap.

— Îmi pare rău, Jean. Nu pot. Nu mă pot lupta cu el. Nu-i nici măcar ca şi cum aş lupta cu mine însămi – fiindcă am făcut asta de multe ori –, ci este ca şi cum aş lupta cu un zeu care vede ce intenţionezi să faci şi nu greşeşte niciodată, care execută mişcări ce te *silesc* să faci lucruri pe care nu vrei…

El trebuie să aibă o slăbiciune. *Urme,* a spus. Îmi reamintesc mult prea bine felul cum închisoarea Dilema mi-a modelat mintea, cum m-a făcut să văd lumea într-o grilă de cooperări şi dezertări.

— Ce este el? Cum îl înfrâng? Dă-mi ceva ce să pot folosi!

Joséphine înghite un nod.

— El vede ce fac, spune Matjek cu glas încordat.

Joséphine îşi trece mâna tremurătoare peste diamantele din colier, atingându-le frenetic pe rând.

— Simulări, spune ea. Ultradezertorul a spus că rulează simulări pentru a prezice ce facem noi şi că nici măcar nu putem şti dacă noi înşine nu *suntem* simulările acelea.

Îmi amintesc arma, îndreptată spre capul meu, imaginea mea dublă în ochelarii cu lentile-oglindă ai Ultradezertorului, cu o clipă înainte ca el să apese pe trăgaci. Întotdeauna oglinzi. Iar în micuţa reflexie a memoriei mele apare întrezărirea foarte vagă a unei idei.

Prind mâna Joséphinei şi o strâng tare.

— Ţine minte, îi spun. Dacă ai o şansă, pleacă. Promite-mi că-l vei duce lui Mieli.

— Promit, şopteşte ea.

Timpul se zgâlţâie şi revine la cursul său normal. Brusc, Ultradezertorul este în faţa noastră şi-l priveşte cu interes pe Matjek.

— Asta a fost interesant, spune el. Aş dori să ştiu cum ai făcut.

— Întreab-o pe maică-ta, replică Matjek caustic.

Ultradezertorul face un pas înainte şi întinde o mână mică spre Matjek.

— Cred că te voi lua acum, rosteşte el. Va fi interesant de

văzut dacă tu şi Primul sunteţi diferiţi între voi.

Îl împing pe Matjek îndărătul meu şi ridic bijuteria falsă.

— Nu, spun după aceea. Dacă vrei să joci, joacă cu mine.

Ultradezertorul mă priveşte plin de curiozitate.

— Ştii, spun eu, când am fost în Închisoare m-am gândit frecvent la ceva. Cum ar fi fost să joc *cu adevărat* Dilema Prizonierului cu mine însumi? Nu cu o copie, ci cu *mine.* Un predictor perfect a ceea ce voi face. Ce ar trebui eu să fac? Evident ar trebui să cooperez, deoarece noi vom gândi aceleaşi lucruri şi vom lua aceleaşi decizii. Desigur ar trebui să dezertez, deoarece indiferent ce aş face, nu va afecta ceea ce faci tu. Dar probabil că te-ai gândit şi tu la toate astea. De ce să nu aflăm? Susţine-ţi vorbele cu fapte. Haide să facem un joc oficial. Bijuteria îmi dansează între degete. Ar trebuie să fie mai mult sau mai puţin echivalent cu Dilema. Eu decid când şi dacă să deschid bijuteria, iar tu încerci să prezici. Dacă poţi cu adevărat să fii chiar eu în clipa când decid s-o deschid, mă ştergi. O corelare perfectă. Iar dacă nu – ei bine, am revenit de unde am plecat.

— Şi dacă te şterg oricum?

Arcuiesc sprâncenele.

— Atunci ai *greşit.* Sigur că da, este un câştig mai mărunt. Ce zici?

— Bine, spune el. Încă o Dilemă de dragul vremurilor trecute.

Se întinde, se înceţoşează şi devine eu, în tricou alb de tenis, şort şi ochelari de soare cu lentile-oglindă.

— Bine, perdantule. Are în mână o armă, un pistol automat argintiu şi strălucitor. Vrei şi tu unul sau eşti mulţumit cu jucăria ta?

Invoc cu grijă chenul-gogol a cărui minte am furat-o mai devreme şi-l aduc mai aproape de suprafaţă, destul de aproape ca să pot deveni el însuşi cu un simplu declanşator mintal, deschid bijuteria falsă printr-o comandă mintală şi eliberez creatura-Dragon dinăuntru.

— Sunt mulţumit, nu-ţi face griji.

— Ţi-ar fi adus nişte puncte suplimentare pentru stil.

— Uite cine vorbeşte. Tu pierzi puncte de stil pentru că ameninţi nişte băieţaşi.

El ridică pistolul.

— Jean, cred că noi doi jucăm jocuri diferite.

— Ah, da. Aşa este. Pac, pac!

— Foarte amuzant.

— Déjà-vu.

Privesc reflexia mea din ochelarii lui de soare şi mă gândesc să deschid bijuteria.

Caut un declanşator prin memoriile mele.

Un băiat în deşert, care este prins.

Când va sosi prima lovitură, o voi deschide.

Bărbatul cu ceasul de argint ridică mâna. Mâna cu pistol a Ultradezertorului tresare.

Surâd. *Nu.* Citind o carte într-o celulă. *Când uşa se va deschide, voi deschide şi eu bijuteria.*

Nu, nu asta.

Altă închisoare. Alt eu. Imaginea în oglindă a unei imagini în oglindă. Când el va apăsa pe trăgaci, eu voi deschide bijuteria.

Pot spune că nu-i place asta. Degetul i se încordează pe trăgaci.

Bun. Au mai rămas destule memorii. El este prins în joc de acum, înapoi în cadrul închisorii. *Perfect. Trebuie să nu mă opresc.*

O *voi face*

când Mieli sparge peretele celulei mele.

când împing ciobul de safir prin mâna mea.

când Raymonde, aşezată goală la pian, cântă prima notă.

când Isaac sparge a treia sticlă.

când ajung la capătul Coridorului Naşterii şi Morţii.

Şi tot aşa întruna – viaţa unui hoţ, memorii şi asocieri aleatorii. Ultradezertorul. Este nemişcat. Pot spune că funcţionează. *Teoria minţii.* Modelarea comportamentului altora. Încerc să creez o problemă care să fie complet a lui Jean le Flambeur, care va cere din partea lui să ruleze o simulare completă a mea, nu doar una, ci multe şi multe şi

multe.

Bijuteria se va deschide
când Xuexue încetează să mai zâmbească.
când eu eclozez din mintea lui Sumanguru.
când se sfârşeşte povestea pe care o spune Tawaddud,
când începe Colapsul.

Nu-l pot învinge pe el singur, dar simulările acelea trebuie să ruleze undeva în gubernie şi există o ieşire din orice cutie, o evadare din orice închisoare. Dacă procedez bine, voi avea un miliard de şanse, iar mie îmi trebuie doar una.

când prima stea cade deasupra lui Noctis Labyrinthus.
Când Matjek îşi închide cartea,
când Tunul Jannahului bubuie,
când războmintea apasă trăgaciul…

Ultradezertorul trage.

Timpul încetineşte. Flash-ul de la gura ţevii este o floare de foc. Glonţul este un tren lent care călătoreşte pe şine invizibile şi prima lui escală este capul meu. *Este Matjek? El încearcă să-mi câştige timp?* Dar e prea târziu. Glonţul nu contează, nu-i decât scurtătura virtului pentru Ultradezertorul care se întinde să-mi pună sfârşit.

În ochelarii-oglindă ai Ultradezertorului apar fisuri. Ele se întind în jos spre chipul lui. Cochilia mintală i se dezintegrează, se transformă într-o gaură în virt. El este înghiţit de vidul petei oarbe a firmamentului de dedesubt.

Şi este înlocuit de alt eu, tânăr, cu părul negru, zâmbitor. El se întinde şi prinde glonţul din zbor.

Celălalt eu ridică glonţul, ca un scamator.

— A fost un risc destul de mare, spune el. Hei! Dacă nu te poţi încrede în tine, în cine te poţi încrede?

— Avem totuşi nevoie de o lovitură.

Pe plajă se văd şi alte flash-uri. Sosesc mai mulţi Jean le Flambeur. Toate feţele lor sunt a mea, dar diferite, o galerie de vieţi şi momente trecute. Zâmbesc. Este bine să le văd, pentru ultima dată.

Mă întorc spre Joséphine şi Matjek.

— Du-te, îi spun ei. Şmecheria aia va funcţiona numai o dată.

Ceilalţi Jean fac ceva virtului, creează straturi încriptate de firmament pentru a ţine virtul sub controlul nostru. Nu ne va ajuta mult timp, deoarece Ultradezertorul deţine controlul întregii gubernii.

Timpul se scurge rapid.

— Jean, nu trebuie să… începe Joséphine.

Eu o întrerup.

— Ba da, trebuie.

Îngenunchez şi-l strâng tare în braţe pe Matjek. Părul lui miroase a ocean.

— Să fii cuminte, da? Să-i zici lui Mieli că i-am spus „la revedere”.

Îl strâng de umeri şi rămân din nou fără cuvinte.

Mă întorc spre Joséphine.

— Şi tu. Să te ţii departe de Mieli. S-o laşi în pace. Ai înţeles?

Ea încuviinţează din cap. O sărut. Buzele îi sunt uscate şi au textura hârtiei, dar sub ele există alte sărutări, buzele şerpeşti ale unei zeiţe cu gust de trandafiri şi uşi deschise şi începuturi. Îmi vine greu să mă desprind.

— El soseşte, spune un Jean.

— El este în noi, şoptesc ceilalţi.

— *Acum,* îi spun Joséphinei.

Ea şi Matjek ridică mâinile într-un rămas-bun tăcut, apoi dispar într-o pâlpâire a firmamentului.

Mă întorc spre şirurile adunate de Jean le Flambeur.

— Cât timp mai avem?

Tânărul Jean cu păr negru îşi priveşte ceasul de buzunar.

— Douăzeci de secunde, spune el.

Aprob din cap. Nu am nimic să le spun lor. Ei ştiu deja.

Mă îndrept spre apă şi-mi afund degetele picioarelor în nisipul cald. Ţin bijuteria dragonului în căuşul palmelor. Nu observasem niciodată cât este de frumoasă, de forma unui fluture creat din lumină lichidă.

Oceanul suspină şi apa se trage înapoi, lăsând în urmă un

rânjet întunecat de nisip ud.

Închid ochii.

Când valul îmi va ajunge la picioare, voi deschide bijuteria.

20. MIELI ŞI BIJUTERIA KAMINARI

În Tărâmul Invizibil, Mieli şi Zinda privesc cum moare gubernia chen.

Începe cu o agitaţie bruscă printre norii de raioane din jurul lumii diamantine a Sobornostului, ca o schimbare a vremii. Formaţiunile de nave Sobornost de lângă gubernie îşi pierd coeziunea şi se dezintegrează înaintea forţelor zoku mai mici. Suprafaţa le este străbătută de o unduire. La început Mieli crede că-i o iluzie optică, însă o atingere a spime-lui le arată statuile mândre, fântânile arteziene de gândwispuri şi furnalele de antimaterie ale suprafeţei sferei de diamant.

Un val călătoreşte peste vastitatea diamantină. În urma lui rămâne o suprafaţă netedă, fără trăsături distinctive, o câmpie nesfârşită şi strălucitoare, un neant. Brusc, mugetul constant de neutrino al guberniei amuţeşte.

Bijuteria dragon, gândeşte Mieli. *Oare a deschis-o băiatul Matjek? Oare hoţul a dat greş?*

Pe Kuutar şi Ilmatar! Nimicirea unei gubernii nu va fi îndeajuns. Nouă ne trebuie bijuteria Kaminari.

Resturile zdrenţuite ale flotei zoku câştigă un respiro scurt, în vreme ce forţele Sobornost se ocupă de nimicirea guberniei. Nu durează însă prea mult ca Fondatorii ceilalţi să se regrupeze şi în scurt timp necunoscuta luptă pentru putere care fusese cauzată de plecarea bruscă a chenilor ia sfârşit.

Iar oglinzile fasciculelor solare continuă să se mişte.

Mieli priveşte spime-ul şi se gândeşte să cedeze strigătului de luptă al bijuteriei Marelui Joc. Ochiul mat al sferei de materie încâlcită a membranei se holbează la ea, batjocoritor. O prinde pe Zinda de mână. Fata zoku îi strânge degetele.

O alarmă îi răsună în minte. Un gândwisp se află pe vectorul de apropiere pe care i l-a dat hoţul, cu semnătura unui pachet de date qupt. Este escortat de trei oblasturi pellegrine, trei balene-ucigaşe care păzesc o firimitură de

plancton. Transmit declaraţii de neutralitate, anunţând că gubernia pellegrină se va retrage din bătălie, cu condiţia redirecţionării conţinutului gândwispului spre…

O Poartă de Tărâm se deschide şi prin ea iese un băiat de doisprezece ani. Are doar câteva fire de păr sur. A crescut de când l-a văzut Mieli ultima dată, pe o plajă, în Jannahul Pierdut al Tunului, pe Pământ.

Este urmat de o femeie înaltă cu păr roşu-castaniu.

— Salut, Mieli, spune pellegrina.

Mieli o ignoră. Se uită la băiat.

— Matjek, rosteşte ea, mă mai ţii minte? Ne-am întâlnit pe o plajă, cândva.

Matjek încuviinţează din cap.

— Te ţin minte. Gura lui este o linie dreaptă, serioasă. Jean îţi spune „la revedere”.

Glasul lui se frânge, dar îşi apasă pumnul pe gură, refuzând să plângă.

Mieli îi întinde mâna, gândindu-se la micuţa Varpu, sora ei din *koto.*

— Şşş! spune ea. O să fie bine.

După aceea se întoarce către pellegrină. Cicatricea de pe obraz îi arde.

— Bănuiesc că te afli aici ca să-mi spui că Sydän încă doreşte să mă-ntorc şi că tu mi-o vei da în schimbul bijuteriei Kaminari, zice Mieli.

Un surâs vag flutură pe buzele rujate ale pellegrinei.

— Nu, spune ea. Mă aflu aici ca să-ţi spun „la revedere” şi ca să-ţi mulţumesc pentru serviciile tale. I-am promis lui Jean că te voi lăsa în pace şi intenţionez să mă ţin de cuvânt. Suspină. Păcat! Tocmai începuseşi să dovedeşti potenţial. Acum bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc să mă uit cum te distrug fraţii şi surorile mele. Jean l-a rănit pe Ultradezertor, dar el continuă să fie în mulţi gogoli din Sobornost, nu cu acelaşi rang cum a fost Primul Matjek, însă n-a abandonat. În tot cazul, dă-le o moarte-reală rapidă la cât mai mulţi. Îmi va uşura mult munca după aceea.

— Poate că-ţi voi face o surpriză, zice Mieli.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Mieli, fiica lui Karhu. Mult noroc şi la revedere. Te eliberez de jurământul pe care mi l-ai făcut. Du-te liberă!

Se întoarce şi face un pas spre Poarta Tărâmului.

— Stai! zice Mieli.

Pellegrină o priveşte peste umăr.

— L-ai iubit vreodată cu adevărat? întreabă Mieli. Pe hoţ, adică. Sau el n-a fost decât un instrument?

Pellegrina închide ochii. Un văl de tristeţe îi trece peste chip.

— Bineînţeles că l-am iubit. Nu există iubire mai mare decât cea a creatoarei pentru ceea ce făureşte. Mai ales când creaţiile ei cresc şi ajung ceva ce nu şi-a imaginat niciodată.

Îi trimite lui Mieli o sărutare din vârful degetelor şi trece prin poarta de argint. Mieli simte ceva pe faţă, atingerea unor buze. Îşi pipăie obrazul. O furnică sub buricele degetelor.

— Mieli? spune Zinda.

— Ce este?

— Ţi-a dispărut cicatricea.

Zweihander duce zokul Lemnul-dulce şi pe Matjek spre satelitul yin şi yang Iapetus, profitând de dezordinea cauzată de retragerea flotei pellegrine. Pe drum Mieli trebuie să-l convingă pe Sir Mik că atacarea celor patru oblaste care fac schimb de focuri cu navele-gaură ale Gun Clubului nu-i o idee bună.

— DarmMiladyMieli! protestează micuţul războinic. PentruCavalernuExistăOnoaremaiMaredecâtLuptacuGiganţi!

Mieli suspină. *Ce i-ar spune hoţul?*

— Cu excepţia căutării sacre, rosteşte Matjek. Noi căutăm Sfântul Graal!

Zinda îl luase pe tânărul chen sub aripa ei şi una dintre primele ei acţiuni fusese să-l numească membru al zokului Lemnul-dulce.

— Decen-aiSpusaşadelaÎnceput?

Nava cu meta-înveliş greu îi duce aproape de creasta ecuatorială. Mieli poartă corpul şi armele pe care le-a creat pentru misiunea ei pe Prometeu. În ciuda afirmaţiei că are un alter de luptă, Zinda este neînarmată şi are un costum cuantic simplu. Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă are forma ei cvadridimensională incomprehensibilă. Sir Mik este, desigur, înarmat până în dinţi. Matjek are sfera de materie încâlcită, păzită de botleţi grei aflaţi sub controlul lui Mieli.

Flash-urile de fulgere ale bătăliei de deasupra fac ca umbrele lor lungi şi perfect conturate să pâlpâie, când Matjek îi conduce spre o faţă abruptă a colosalului lanţ muntos cilindric. El atinge roca şi o zonă circulară din ea se dizolvă, dezvăluind albastrul straniu al peretelui de pseudomaterie al Arsenalului. Băiatul quptează o stare cuantică mare spre suprafaţa imposibil de netedă şi aceasta se deschide de asemenea, relevând perdele mişcătoare ce se desfac înaintea lor.

Zinda creează o bulă cuantică pentru a-i transporta şi intră în giganticul tunel verde-albastru al Arsenalului.

Nu au nevoie de mult timp ca să găsească tunul ekpyrotic. Mieli îl priveşte fix; îi reaminteşte de un monstru al vidului din poveştile oortiene, o creatură cu un singur ochi, cu patru lobi făcuţi din găuri negre.

— Terminare algoritm: indecidabil, spune Anti-de-Sitter-deînmulţit-cu-Sferă.

— Chiar trebuie să faci asta, Mieli? Cum poţi să intri în chestia asta şi să ne ceri să tragem cu ea în Saturn?

Ochii Zindei o imploră, până ce Mieli trebuie să-şi ferească privirea. Surâde şi spune:

— Mă tem că aşteptarea va fi sarcina ta de data asta.

Se întoarce către Matjek, care este deja ocupat să alimenteze arma monstruoasă cu conţinutul sferei de materie încâlcită.

— Matjek, poţi să…

Un trăsnet o izbeşte prin bijuteria Marele Joc, precum lovitura Ultradezertorului pe Hektor, atât doar că este

înăuntrul minţii ei. Vede cum ceilalţi membri ai zokului Lemnul-dulce pâlpâie în formele lor adevărate, încremeniţi locului ca nişte fulgi de nea uriaşi.

— Nu aşa se joacă Marele Joc, rosteşte Barbicane clătinând din cap.

Bătrânul Marelui Joc este singur şi poartă forma de ciborg din alamă. Bijuteria lui de Joc îi pâlpâie în mână; celelalte îi orbitează jobenul într-un halo vag strălucitor.

— Noi alegem ieşirea uşoară! Noi nu utilizăm coduri de joc! Ai risca toată realitatea pentru un singur război neimportant? Barbicane gesticulează exasperat spre Zinda. Şi tu, fetiţo! Te-am creat pe tine ca s-o păstrez pe ea întreagă la minte! Tu ce-ai crezut?

Barbicane face cu ochiul.

— Scuzele mele! Sunt glumeţ! Toţi faceţi exact ce am vrut să faceţi. Infiltratori Sobornost care au spart fortăreaţa noastră cea mai sigură într-un moment de criză şi au distrus bijuteria Kaminari! Asta-i versiunea oficială! De ce credeţi că v-am permis să ştiţi unde era, prefăcându-mă că ignor twinkul Zindei? Dintotdeauna am vrut s-o fac eu însumi, dar nu m-a lăsat voliţiunea Marelui Joc. Era prea ispititor pentru prea mulţi. Am păstrat un echilibru de indecizie şi am reuşit cel puţin s-o ascund pe altă membrană. Dar acum prietenul nostru mutual Jean ne-a eliberat pe toţi! A trecut o eternitate de când n-am mai simţit în minte voliţiunea zoku. Este ca şi cum aş juca un joc nou! Sunt liber în sfârşit să fac ceea ce *are nevoie* zokul, nu ce-şi *doreşte* el!

Indică un cub iridescent care pluteşte îndărătul lui.

— Un dispozitiv strangelet. Va merge cu voi în tun. Ar trebui să cauzeze un Big Crunch, o Mare Implozie, pe membrana Planck. Ah! O măreaţă moarte-reală pentru voi toţi! Aproape că regret că n-o pot împărtăşi!

Mieli, soseşte un qupt discret dinspre bijuteria Lemn-dulce a lui Mieli. Este Matjek. **Eu mă pot mişca. Şi continui să am acces la armoscop. Nu cred că el ştie că eu nu sunt din Marele Joc. Poţi să-l ţii de vorbă?**

— Nu va mai fi nimeni care să-şi reamintească morţile noastre, spune Mieli. Dacă nu folosim bijuteria, Sobornostul va nimici Supra City.

— Ah, dar vor exista supravieţuitori, draga mea! Cum am spus, este vremea să începem un joc nou şi abia aştept provocarea! Noi crescuserăm prea puternici. Dar să fiu din nou cel cu şansa a doua, rebelul, unul dintre puţinii supravieţuitori zdrenţăroşi ai unui vast imperiu, să lupt împotriva unei forţe vast superioare… Ce minunat Mare Joc va fi acela!

Sunt aproape gata, Mieli, spune Matjek. Face apoi o pauză. **Tu eşti?**

Mieli aruncă o privire iute spre Barbicane care pluteşte în faţa tunului ekpyrotic.

Nu poţi să fii serios, quptează ea.

Întregul Arsenal este un accelerator liniar. Te voi lansa către Saturn. Noi ceilalţi nu vom păţi nimic. Promite-mi doar că te vei întoarce.

— Am putea pune capăt jocului, aici şi acum, dacă m-ai lăsa! strigă Mieli.

Zece secunde.

— Eşti atât de arogantă încât să crezi că bijuteria te va accepta pe tine, oortiano? mormăie Barbicane. Tu nu eşti nimic special, indiferent ce ar crede le Flambeur. A trebuit să te flutur în faţa lui ca să-l înghiontesc spre disperare, spre spargerea sistemului de voliţiune. Ba chiar i-am umplut nava cu unelte! Presupun că ar trebui să-i mulţumesc. La urma urmelor, Colapsul lui a creat zokul Marele Joc, pentru a se asigura că nu se va mai repeta niciodată!

Se întunecă la faţă.

— Există însă părţi din mine care-şi amintesc ce am pierdut în ziua când a plouat cu foc. Aşa că trebuie să recunosc că simt oarecare plăcere gândindu-mă că tentativa lui de a te salva a fost zadarnică. Poate că-mi voi permite răsfăţul să mă ocup personal de tine. La urma urmelor nu va conta cine ştie ce şi i-ar putea oferi o lecţie micuţei incompetente Zinda. Eu spun întruna că disciplina

printre nou-sosiţi este mult prea laxă în ultimul timp!

Lipeşte gura rece a braţului-armă de capul lui Mieli.

Fă-o! quptează ea spre Matjek. Aruncă o ultimă privire Zindei. Ochii fetei zoku licăresc de înţelegere. Metalul lipit de pielea lui Mieli se încinge.

Gata. Mieli este quptată în armoscop, cu mintea codificată în stările cuantice ale sferei de materie încâlcită. Se află în interiorul unui Tărâm minuscul, neîntrupată, doar vag conştientă de Arsenalul din jur şi de forma micuţă a lui Barbicane chiar în faţa tunului ekpyrotic.

Matjek trage. Pereţii Arsenalului învie de energie. În câteva secunde un câmp electromagnetic aduce cochilia ekpyrotică la o viteză enormă. Fulgeră prin incintă după incintă, rotindu-se tot mai rapid, ştergând în calea sa toate armele din colecţia Gun Clubului.

Chiar şi în interiorul Tărâmului ei protejat, Mieli simte impactul în polul sud al lui Saturn, simte cum cochilia pătrunde adânc în nucleul de hidrogen metalic. Apoi cele patru găuri negre ale învelişului ekpyrotic se contopesc.

Planeta gigantă pulsează ca o inimă, pompează valuri gravitaţionale prin spaţiul dintre universuri. O poartă pe Mieli cu ele, un mesaj într-o sticlă aruncat pe un ţărm extraterestru.

Totul este moale. Totul este lichid.

Mieli nu vede sau simte, cât mai degrabă *percepe,* nu se mişcă, cât mai degrabă *curge.* Există doar o limită subţire ca o peliculă între ea şi Cealaltă, înăuntru şi afară. Este ca un vis în care plonjezi şi începi să respiri sub apă.

Are o senzaţie vagă de „sus” şi „jos”, şi de adâncuri infinite dedesubt. Ceva uriaş trece pe acolo, deplasându-se cu bătăi lente, iar fragila ei bulă de sine se leagănă în siaj. Pentru o clipă stă neclintită, cu teama revărsându-se din ea în valuri.

Cum a construit zoku locul ăsta? Stări solitonice, guvernate de fizici extraterestre, suficient de complexe pentru computaţii, pentru a oferi o platformă de gândire, aici pe membrana Planck. *De fapt l-au construit sau l-au*

găsit?

Lent, grijuliu, îşi îngăduie să se lărgească, îşi extinde conştiinţa de sine, căutând lucruri care nu sunt ea. După un timp începe să perceapă o curgere contorsionată, ceva cald în celălalt fluid, ceva de forma unor mâini strânse laolaltă sau a unui fluture care doarme.

Bijuteria Kaminari.

Aici atingerea este o metaforă şi când Mieli se întinde spre bijuterie, liniile de flux ale acesteia îi trag esenţa înăuntru, o transformă într-o parte a sa, creează un nod în ceea ce ea consideră că este pieptul ei.

Apoi bijuteria se deschide.

La început nu este decât o prezenţă răcoroasă, care o umple, care i se răspândeşte prin toate celulele. După aceea bijuteria *este* ea şi ea este *bijuteria*, iar ele sunt în acelaşi timp toate Mieli posibile.

O bătrână cu aripi care moare în Oort din cauza unei tumori cerebrocoral şi care spune strănepoţilor o poveste.

O zeiţă Sobornost ale cărei aripi se extind peste sistemul solar.

O formă-adevărată zoku cu un halo de nestemate, ca o carte de tarot.

O poveste spusă de un djinn în deşertul codului-sălbatic.

Un caleidoscop de imagini, o superpoziţie, multe lucruri toate simultan. Şi totuşi ele au un lucru în comun.

Încetişor, notă cu notă, Mieli începe să cânte, de parcă ar fi fost plină cu *vaki* de Oort, pregătită să se modeleze după voinţa ei/lor. Corul de îngeri se ridică împreună şi cântă un ultim cântec pentru nava *Perhonen.*

Ea cântă despre *alinen* şi beznă, şi despre alt cântec care a făcut o navă ca un fluture al vidului. Ea cântă despre sfaturi şi iubire. Despre teama de despărţiri, de uşi închise. Despre un hoţ într-o închisoare. Despre un sfârşit, despre aripi ce ard pe fundalul unei sfere alb-albastre. Despre o ultimă sărutare fluture.

Despre toate vieţile din jurul ei, împletite cuantic nu într-

un lănţişor cu nestemate, ci într-o plasă de păianjen.

Ea cântă despre un nou început.

Între notele cântecului se află un univers.

Bijuteria ascultă. Dorinţa este îndeplinită.

Un pattern apare în ţesătura de fire cuantice, în pustietatea membranei Planck. Simetria perfectă a nimicului se dezintegrează în ordinea imperfectă a câmpurilor gauge, quarci şi gluoni.

Multe lucruri sunt născute din unul. O cale este aleasă printr-o pădure de configuraţii posibile. Haosul se cristalizează într-un diamant de cauzalitate.

Cântecul lui Mieli începe să cânte, apoi urmează un flash de lumină.

EPILOG

Joséphine Pellegrini Prima priveşte războiul din gubernia ei şi bea vin. Duce dorul templului ei de pe Venus. Oricum pare o depărtare mai adecvată de procedurile acelea haotice.

Şi ea are multe emoţii redescoperite pe care să şi le fişeze în Bibliotecă. De pildă, mâhnirea. Ridică un pahar singuratic spre Jean le Flambeur. *Mai sunt însă multe altele acolo de unde a venit asta. Poate că este timpul să-i ceară lui Sasha o favoare şi să viziteze din nou închisoarea Dilema.*

Joséphine oftează. Este aproape timpul să se pregătească pentru alt război. Fraţii şi surorile ei sunt gata să nimicească Supra City cu raza lor solară strălucitoare. Păcat, realmente. Vor trebui să găsească un inamic comun nou şi mai bun. Ceva mai puţin riscant decât Ultradezertorul.

Poate ceva din exteriorul sistemului solar? Va trebui să ramifice gogoli ca să se gândească la asta.

Mai sunt încă lucruri de pus la punct cu hsien-kuele şi vasilevii; cooperarea pe care le-a impus-o Ultradezertorul nu i-a ajutat să abandoneze nemulţumirile faţă de ea. Totuşi ei au cheltuit împotriva zokurilor mai multe forţe decât ea şi, chiar fără susţinerea lui Chen de data asta, Joséphine are o şansă mai bună împotriva lor. Ceilalţi vor fi distraşi. Chitragupta vor petrece milenii, cernând prin resturile Tărâmurilor zoku. Sasha îşi va încerca noile jucării. Şi sumanguru nu sunt decât cu puţin mai mult decât nişte arme simple, cerând doar ţinte împotriva cărora să fie îndreptaţi.

Soarbe din chardonnay-ul perfect, produsul a milioane de lumi iterate şi gogoli degustători. Perfecţiunea. *Atât de greu de găsit, atât de greu de produs.*

Oh, da, viitorul arată strălucitor.

Saturn fulgeră alb, o spintecătură în învelişul realităţii, bătaia de aripă foarte iute a unui înger. *Fasciculul solar,*

începe ea să gândească, înainte să se audă strigătele disperate ale gogolilor ei.

Saturn a dispărut. A rămas o stranie umbră gravitaţională, care menţine flota Sobornost pe orbită în jurul unui spaţiu pustiu. Dar planeta în sine şi Supra City nu se mai văd nicăieri.

Joséphine se ridică în aspectul ei Prim, păşeşte în minţile unui miliard de gogoli, rederulează evenimentul din toate unghiurile posibile. *Anomalii gravitaţionale. Radiaţii dense, împrăştiate prin tot Sistemul. Perturbaţii cuantice în creiere şi hardware.*

Erupţia. A fost exact ca Erupţia.

Toţi gogolii din gubernia ei îi simt emoţia care-i creşte şi se chircesc de frică, strânşi de degetele de fier ale lui *xiao.*

Apoi Joséphine Pellegrini începe să râdă şi râde într-un cor de miliarde: un sunet tunător, plin de veselie şi mândrie.

Cerul lumii noi este nesfârşit, aşa cum este totul de altfel, dar lui Mieli nu-i pasă. Sorii sunt calzi şi ea mănâncă o piersică. Sau o jumătate de piersică; Zinda ciuguleşte din cealaltă jumătate.

— Ca să fiu perfect sinceră, rosteşte fata zoku, nu văd atractivitatea.

Se uită cu neplăcere derutată la sâmburele din mâna ei.

— Mi s-a spus cândva, zice Mieli, că Paris, omul, i l-a dat celei mai frumoase zeiţe. Este un compliment.

— Ah! spune Zinda şi o sărută. O poveste este întotdeauna mai bună decât o bucată de fruct!

Mieli zâmbeşte ascuns.

Pentru o vreme stau întinse una lângă cealaltă. Supra City este în cer şi se vindecă, dar ele se găsesc într-o lume micuţă şi independentă. Aici realitatea este ca *vaki,* mai maleabilă, şi n-ai nevoie de maşini pentru a crea Tărâmuri. Conţine totuşi surprize, doar atât cât să nu uiţi de lama de ras dinăuntru.

— Crezi că ne vor lua urma? întreabă Zinda.

— De ce ar face-o? spune Mieli. Acum au propriul lor

univers. Un alt zâmbet îi suie pe buze, nechemat. În plus, am presimţirea că vor fi ocupaţi.

Se scoală şi o prinde pe Zinda de mână.

— Haide, îi spune. Vreau să zbor.

Arhonul este fericit.

Păzise de mult timp Închisoarea Dilema, dar întotdeauna există patternuri noi în caroiajul infinit de cooperare şi dezertare, întotdeauna există arome noi care să fie descoperite. Hobby-ul lui cel mai recent este căutarea unui pattern complet pentru închisoare, care i-ar îngădui să clădească închisoarea însăşi din flash-uri ale armelor deţinuţilor. Găsirea stării Eden corespunzătoare ar trebui să dureze numai câteva milenii subiective.

Aşa că Arhonul nu e foarte interesat de războaiele îndepărtate ale Fondatorilor, când rafala de radiaţie soseşte dinspre Saturn, el nu face decât să schimbe schemele de corectare a erorilor computroniului Închisorii, pentru a compensa. A fi atent la funcţionarea internă a particulelor subatomice ar însemna să urmeze învăţăturile jegului cuantic.

În interiorul uneia dintre multele, foarte multele celule din sticlă, un bărbat citeşte o carte sau încearcă să citească. Corpul lui detestă următorul joc cu arme. Mintea lui pluteşte spre amintiri ale unui băiat în deşert, spre o alegere pe care a făcut-o el, spre căi pe care nu le-a urmat. Sunt genul de gânduri care-ţi vin într-o închisoare unde nu se schimbă nimic, niciodată.

Brusc, lumină solară intensă cade pe o pagină albă a cărţii. Strălucirea îi răneşte retinele. Scoate din buzunar ochelari de soare albaştri, îi pune la ochi şi ridică privirea.

Este o uşă, deschisă, albă şi strălucitoare.

El lasă cartea jos, se scoală şi trece prin uşă, fluierând în timp ce merge. Este surprins, dar numai puţin. Pentru că, în cele din urmă, întotdeauna există o ieşire.

VIRTUAL
VP
PROJECT

MULŢUMIRI

A fost o călătorie lungă şi nici măcar n-ar fi început fără două persoane: Simon Spanton de la Editura Gollancz şi agentul meu John Jarrold. Aşa că lor le adresez mulţumiri pentru încrederea, sfaturile şi tovărăşia de-a lungul drumului. Abia aştept să călătoresc alături de ei spre tărâmuri noi, pe lângă cele din cărţile *Hoţul cuantic.*

Mulţumiri din tot sufletul se îndreaptă şi spre:

Voi, toţi cititorii care aţi decis să mă însoţiţi şi să nu mă părăsiţi pe drum – sunteţi mai mulţi decât am cutezat să-mi imaginez vreodată!

Toţi cei care au oferit feedback asupra primelor ciorne ale acestei cărţi, îndeosebi Sam Halliday, Mark Harding, Esa Hilli, Lauri Lovén, Kathryn Myronuk, Ramez Naam, Phil Raines, Brad Templeton, Stuart Wallace, ca şi obişnuiţilor suspecţi din Writers’ Bloc: Halsted M. Bernard, Morag Edward, Andrew Ferguson, Bram Gieben, Gavin Inglis, Helen Jackson, Jane McKie, Andrew Wilson şi Kirsti Wishart. De asemenea, îi mulţumesc lui Antti Autio, pentru că şi-a depăşit cu mult atribuţiile de traducere şi a pus toate întrebările corecte.

Hugh Hancock, Martin Page şi Charlie Stross pentru toate ceştile de espresso care sporesc creativitatea.

Colegii mei GSP$_{13}$, studenţi la Singularity University, pentru că au injectat o stranietate exponenţială în procesul scrierii – mai ales, uluitoarea echipă HelixNano: Carina, Geoffrey şi Kat.

Absentul, din păcate, Iain Banks, cu un omagiu discret, pentru că a arătat calea pentru mine şi o întreagă generaţie de scriitori.

Părinţii mei care au continuat să-mi arate ce înseamnă curajul.

Şi, în cele din urmă, Zuzana, care a apărut într-o noapte de Halloween cu cinci ani în urmă, tocmai când erau scrise ultimele cuvinte din *Hoţul cuantic*, şi a schimbat totul.

HANNU RAJANIEMI
Edinburgh, 2008-2014

Întâmplările din *Îngerul cauzalității* îi găsesc pe excentricul Jean le Flambeur și pe Mieli în părți diferite ale universului, în vreme ce Perhonen, nava lor cu conștiință proprie, a fost distrusă. Cei doi protagoniști trebuie să decidă cui îi sunt loiali și ce trebuie să facă pentru a supraviețui. În jurul lor, întreg sistemul solar intră într-un război de dimensiuni și consecințe fără precedent.

Aventurile personajelor din romanele lui Hannu Rajaniemi își iau forța din talentul lui de povestitor și, mai ales, din viziunea extraordinară asupra științei viitorului și asupra umanității fracturate prin tot universul.

„Toate temele unui *space opera* clasic se îmbină cu explorarea avangardistă a post-umanului, a fizicii cuantince și a ciberneticii. Intriga e complexă, ideile sunt antrenante, iar Jean le Flambeur este un personaj puternic conturat."

The Guardian

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0093-5

revistanautilus.ro